CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Gener 2016 · núm. 178 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

L'OBSESSIÓ NEOLIBERAL PELS RESULTATS ACADÈMICS

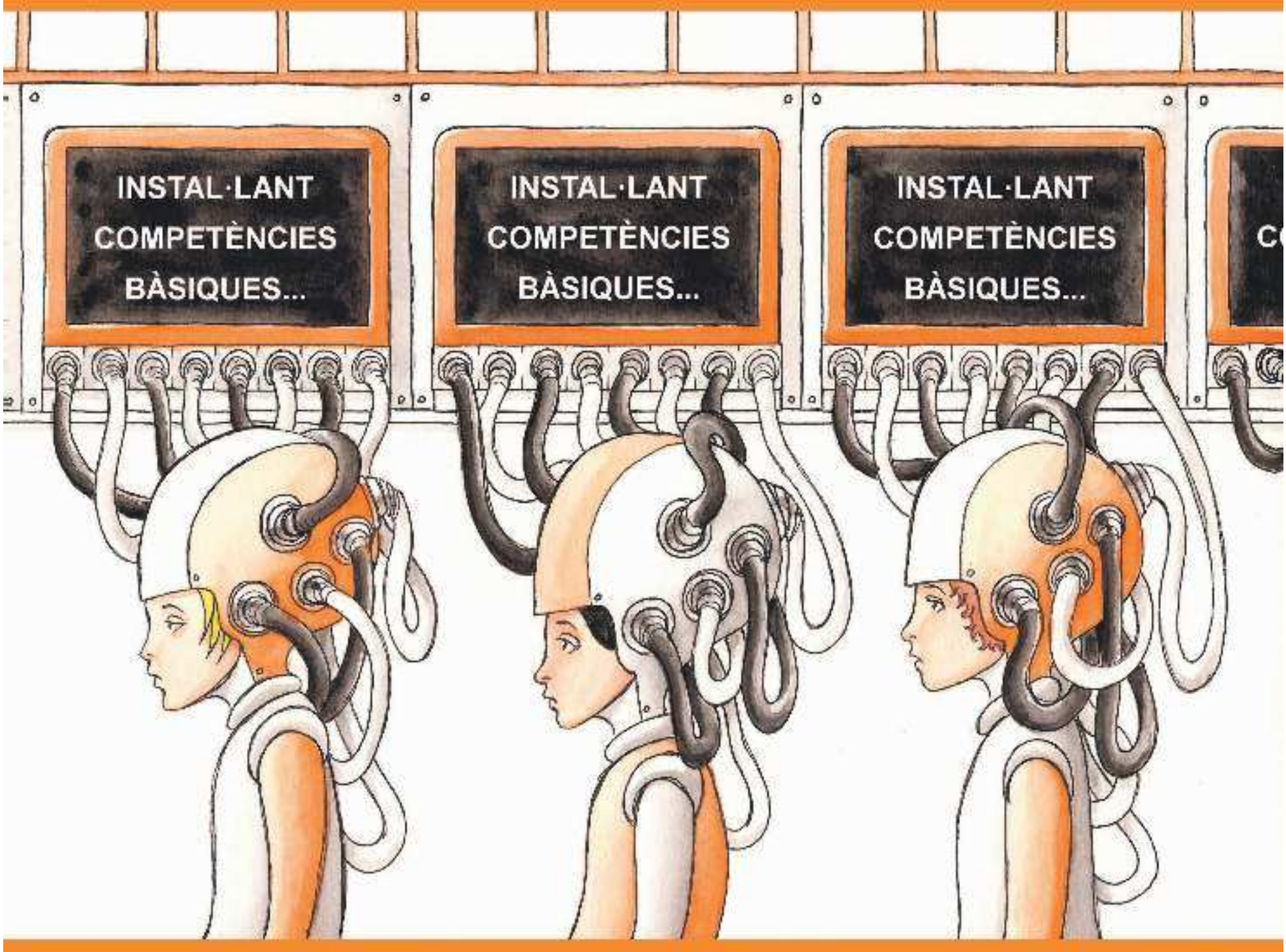

Disseny: Arnauart

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

#COP21: El canvi de societat l'hem de liderar les persones

El "gran acord global sobre el canvi climàtic" adoptat a la conferència de París sobre el clima, presentat el 12 de desembre a la "humanitat", té d'acord simplement ... compromisos voluntaris de reducció d'emissions d'efecte hivernacle que han presentat els diferents països. Aquests acords, ni tan sols són suficients per aconseguir que la temperatura terrestre no sobrepassi dos graus. Segons els càlculs es arribaran a sobrepassar els tres graus i això, sempre que "els compromisos voluntaris de cada país signant, siguin complerts ".

Davant el fracàs, d'altra banda cantat, de la XXI Cimera Climàtica, el problema s'aguditza i la tasca de canviar el sistema, no el clima, ara simplement és una qüestió de vida o mort.

La contradicció de la insostenibilitat dels processos econòmics i de la nostra manera de viure i de consumir, amb la conquesta de llocs de treball decents, amb una aposta per la producció local d' béns, que afavoreixi els seus distribució en proximitat, mitjançant un transport (ferrocarril públic i social) mediambientalment sostenible, amb l'exercici dels drets de la ciutadania, amb la transparència, amb la defensa de l'equitat i la cohesió social i amb l'aplicació de polítiques de repartiment de temps, renda i riquesa, suposa transcendir la lògica del creixement.

CGT creiem que els líders mundials no han apostat a París per un canvi real, sinó pel mateix model devorador de recursos que ens ha portat a la situació actual i ens dirigeix al col·lapse ambiental. És un acord que ens condemna, de moment, a un augment de més de tres graus de temperatura. Una línia vermella que ha tornat a ser traspassada, en un text on els interessos dels combustibles fòssils desvirtuen completament l'acord que es queda en paraules buides de contingut, on l'acció de la descarbonització i l'emissió de gasos d'efecte hivernacle es porta fins al 2050 i, a més, la vinculació jurídica per a cada un dels estats signants, es basa en la "voluntat individual d'aquests estats, els que fixen les seves polítiques climàtiques"...

Quina barbaritat, quin cinisme, quina criminalitat. Les multinacionals -que han finançat la XXI Cimera Climàtica- aconsegueixen tots els seus objectius: que rebenti el planeta, encara que, això sí, una mica més tard.

"Tan inútil serà el feminisme que no atengui a opressió de raça, com una lluita antiracista que no atengui al gènere"
Brigitte Vasallo, escriptora, periodista i feminista antiracista

IDREN

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 93 6590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu la Tramuntana**: Joan Rosich, Joan Anton T, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Moisès Rial, Xabi Araujo. Col·laboradors: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Josep Torres, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.
Tirada: 13.000 exemplars.
Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat
Web revista: www.revistacatalunya.cat
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Fent néixer la revolta contra l'ICAM i les Mútues

Àlex Tisminetzky
Secretari de Salut Laboral de CGT de Catalunya

En els darrers anys hem patit una retallada tan dràstica com invisible: la que imposa donar rapidíssimes altes mèdiques, i denegar pensions d'incapacitat permanent per malalties que pocs anys abans eren invalidants per a la feina.
Sense publicar noves lleis al BOE, sense cap declaració oficial. Amb "nocturnitat i alevosia". Però cada any que passa les fredes dades oficials criden (al que els vulgui escoltar) que el Tribunal Mèdic català (ICAM) cada vegada dóna altes mèdiques més ràpides, curant miraculosament abans als treballadors per imposició d'altes: del 2007 al 2013 s'ha reduït de 12,7 a 9 dies la mitjana de la baixa anual de cada empleat. Per un sorprenent art de màgia en pocs anys ens curem abans, i abans estem a la feina produint, pel bé del lliure mercat.
Si seguiu buscant entre les estadístiques oficials, trobareu que, oh sorpresa, cada dia tenim menys malalties, i aquestes patologies mai semblen prou invalidants per a fer-nos beneficiaris d'una prestació d'invalidesa: en 2008 es van rebutjar el 27,39% del total de sol·licituds rebudes, i en 2013 (només 5 anys després) la xifra va créixer fins al 40% del total.
El que no ens expliquen les fredes dades és que darrere de cada alta injusta hi ha un veritable drama: una persona que a pesar de patir una malaltia es veu obligat a retornar a la seva feina, sota amenaça de veure's acomiadada, sense cap indemnització (a pesar dels anys que es porti a l'empresa) i sense prestació d'atur.
Amb un context de crisi i atur com l'actual, pocs treballadors tenen més alternativa real que el retorn al lloc de treball, però a costa de la seva salut, de possibles agreujaments de la patologia, i amb importants efectes psíquics, a més dels possibles enfrontaments en aquests casos amb les empreses, que veuen com des del Tribunal Mèdic se'ls retorna com a "sans" treballadors que no estan recuperats.

Convenis economicistes

Però podríem preguntar-nos: serà casualitat que cada any ens recuperem abans per tornar a la feina? Que fa que les malalties que fa pocs anys es consideraven invalidants per a la feina ara ho han deixat de ser? La resposta està en uns obscurs Convenis signats entre l'administració estatal i d'autonòmica catalana.
El context és que les competències en aquest àmbit estan compartides a Catalunya: el pagament de les pensions i baixes mèdiques va a compte de l'Estat, per l'anomenada caixa única de la Seguretat Social espanyola. Però les competències de control pel "Tribunal Mèdic" són de la Generalitat, a través de l'anomenat l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM), depenent de l'ICS autonòmic català.
Per tant, es dóna la paradoxa que qui paga (l'Estat) no és qui controla les baixes, ni qui fa els reconeixements mèdics de les possibles invalideses (Generalitat). Aquesta situació, que podria donar lloc a unes revisions mèdiques imparcials i objectives per part de l'ICAM, no acaben sent així gràcies a uns Convenis de "racionalitzacio" de la despesa, signats entre ambdues administracions (l'autonòmica i l'estatal).
Aquests Convenis fan que el Tribunal Mèdic català (ICAM) percebi més transferències de l'Estat com més "controli" i "redueixi" la llargada de les baixes, donant com a resultat moltes altes mèdiques sense criteri mèdic, sinó únicament de reducció de la despesa. Parlant clar: moltes altes mèdiques es donen amb criteris més econòmics que no pas mèdics.
I desgraciadament, les fredes dades oficials deixen constància que aquesta macabra col·laboració ha aconseguit que a Catalunya anem al capdavant de l'Estat en "reducció" de la llargada de les baixes mèdiques, a costa de donar altes injustes i sense que s'hagi donat una real recuperació mèdica.

Mútues Patronals d'Accidents de Treball

En aquest context, a més a més es dóna un procés d'augment gradual de les competències de les Mútues patronals, que s'han caracteritzat per donar les altes mèdiques encara més ràpides i fulminants.
Les Mútues són entitats suposadament sense ànim de lucre, però que suposen una veritable privatització de la sanitat, a més d'haver estat involucrades en múltiples escàndols i operacions policials per malversació de fons públics. Aquestes Mútues patronals històricament van néixer per millorar els serveis en els accidents de treball, però la seva gran capacitat de curar miraculosament els treballadors, a força de donar altes mèdiques rapidíssimes, les ha fet crear-se una molt mala premsa entre la classe treballadora.
A poc a poc, però, les darreres reformes legals els han permès també "cobrir" les malalties comunes, arribant a gestionar-ne la gens menyspreable xifra del 60% actualment. Ara, però, la Patronal reclama la seva gran reivindicació: poder donar elles mateixes les altes mèdiques per "millora" en malaltia comuna, i no només per accidents de treball. Els darrers governs espanyols ho estan estudiant, però encara no s'han atrevit a fer aquest pas.
Aquesta reforma reclamada per les Mútues significaria un veritable terratrèmol en els drets laborals, ja que pràcticament retiraria les altes laborals del control dels metges de capçalera per servir-lo en safata a la patronal.

Fent néixer la revolta

Per tots aquests motius s'està gestant una veritable revolta contra l'ICAM i les Mútues patronals, contra la criminalització del treballador que està de baixa mèdica. Contra les altes injustes i en defensa d'un valor tan important com la nostra integritat física, el nostre dret a viure dignament sense ser obligats a treballar estant en situacions de salut que no ens ho permeten.
Primer van aparèixer protestes puntuals, airosos crits individuals i espontanis dels qui patien incrèduls aquesta injustícia, i que denunciaven sorpresos com els obligaven a retornar a treballar.
Però posteriorment la valenta acampada durant setmanes de la Natividad López, "Naty", davant la seu de l'ICAM de Vallcarca va suposar un veritable revulsiu, fent visible el que tants volien amagar. I va ser així com a poc a poc, la lluita d'una noia afectada d'ictus que havia xocat contra una alta injusta més de l'ICAM, va omplir diaris i va ser viral a la xarxa, creant un veritable problema als gestors del Tribunal Mèdic.
I va ser tan potent perquè no és un cas aïllat. Moltes persones es van veure reflectides en el cas de la Naty, i van veure similituds amb els casos dels seus familiars o els seus amics, i una part de la societat va prendre consciència que el que havia viscut no era únic, sinó que formava part d'un nou atac contra els drets de les classes populars, i especialment de la classe treballadora
És en aquest context que des de la CGT de Catalunya, recollint els centenars de denúncies d'altes mèdiques injustes que arribaven d'arreu el territori, es va convocar unes jornades de mobilització els passats 1 i 3 de desembre, amb múltiples concentracions davant de Mútues Patronals a poblacions com Terrassa, Vic, Gavà, Mollet, Vilanova i la Geltrú o Granollers, entre d'altres, i de la seu de l'ICAM a Barcelona, i intentant denunciar públicament, al carrer i als llocs de treball, que aquesta nova retallada només té un dramàtic objectiu: reduir despesa pública a costa de la nostra salut.
De mica en mica ens adonem que allò que vivim no és un cas aïllat, sinó que afecta moltes altres persones treballadores. I així prenem consciència, empoderantnos, per poder aturar de forma col·lectiva tanta política neoliberal, que en aquest cas ataca el nostre bé més preuat: la salut i la vida.

Fent néixer la revolta contra l'ICAM i les Mútues

L'ICAMS nega la seva responsabilitat davant les altes mèdiques

Anna Celma
Directa

Segueixen les protestes contra l'ICAMS per part de malaltes i de sindicats. L'1 i 3 de desembre, la CGT va dur a terme actes de protesta per posar en evidència la vulneració de drets laborals i sanitaris per part d'aquest ens català.

El dijous 3 de desembre arribava el plat fort de les protestes de la CGT per denunciar les vulneracions de les treballadores que, afectades per malalties laborals o comunes, veuen revocades les seves baixes mèdiques o se'ls hi deneguen les incapacitacions, permanents o temporals, que sol·liciten. Aquest és el cas de la Natividad López Gama, qui inicià una acampada-protesta el passat 6 d'octubre per denunciar com havia estat maltractada. Arran de les diverses patologies que pateix i per les quals fa més de quatre anys que rep tractament a l'Hospital de Bellvitge, exigeix que l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques i Sanitàries (ICAMS) li torni a concedir la baixa mèdica que li va revocar, a més de mantenir la lluita per via judicial reclamant una incapacitació temporal d'acord amb els informes i proves clíniques que ha aportat a aquesta institució.

En la protesta membres de la CGT varen ocupar la recepció de l'ICAMS com a acte simbòlic de denúncia. Malgrat que en un primer moment només es va demanar la identificació dels secretaris sindicals presents dins l'edifici, poc després els Mossos d'Esquadra exigien la documentació a les altres persones concentrades. Les membres de la CGT s'hi van negar, fins a l'arribada de la subdirectora general de l'ICAMS, Consol Lemonche, qui va acceptar la petició del sindicat de concertar una reunió, prometent també que no hi hauria denúncia per part d'aquest ens català envers les persones que protestaven. La trobada va tenir lloc el dilluns 7 de desembre.

Alex Tisminetzky, secretari de salut laboral de la CGT, destacava durant la concentració un aspecte clau del conflicte: les baixes mèdiques intermitents. "Després de diversos dies de protestes arreu del territori, tant davant de l'ICAMS com davant de mútues laborals, volem seguir denunciant la vulneració de drets de les treballadores. Moltes treballadores en situació de baixa mèdica reben l'alta per part dels tribunals mèdics de l'ICAMS encara que no estiguin recuperades. Tenen molts problemes, perquè es veuen obligades a retornar a la feina. Pateixen sovint agreujaments de les patologies i problemes psicològics afegits, a banda de la tensió amb les empreses per aquestes situacions. Sovint, recauen en els seus problemes mèdics", explicava Tisminetzky.

Aquest fet no només passa en l'àmbit de les empreses privades; la CGT constata que moltes funcionàries, com ara a l'àmbit de Correus o de la xarxa d'autobusos, han denunciat aquesta situació davant dels sindicats. "És una problemàtica social estesa", ho descrivia Tisminetzky. "Fins ara l'ICAMS s'ha mantingut invisible, obscur. Ha estat al servei de la Patronal, no pas canviant la legislació però sí concedint moltes altes mèdiques i denegant les incapacitacions permanents o temporals. Tot això ho han fet discretament. Ara, però, molta gent que ho ha patit està sortint al carrer, traient a la llum aquesta situació", explicava Tisminetzky.

Aquestes persones s'haurien rebel·lat contra la criminalització que pateixen: la percepció que, si se'ls hi denega aquesta baixa o incapacitació mèdica, serà perquè són farsants que intenten estafar al sistema. Però són moltes més les que, per desconeixement o manca de recursos, no poden fer front per via judicial a aquestes denegacions i vulneracions dels seus drets laborals i sanitaris. És conegut que moltes altes mèdiques, un cop denunciades per via judicial, han estat revocades. Moltes pacients han obtingut o recuperat les seves baixes o incapacitacions a través dels jutjats. Donant la raó en molts casos, doncs, a qui acusa a l'ICAMS de no fer valoracions des d'una perspectiva mèdica, sinó pressupostària.

"Cal que els tribunals mèdics prenguin les decisions amb criteris mèdics, no econòmics"

La principal demanda de la CGT és que es derogui el conveni que l'ICAMS té amb l'Institut Nacional de Seguretat Social (INSS), pel qual es dóna més diners a aquest ens català com més altes donin, més curtes siguin les baixes i menys incapacitacions es concedeixin. "Cal que els tribunals mèdics prenguin les decisions amb criteris mèdics, no econòmics", resumia Tisminetzky.

Al BOE 192, del 12/08/2013, es publica el conveni de col·laboració amb la Generalitat de Catalunya per al control de la incapacitat temporal durant el període 2013-2016. Aquí, es parla dels "objetivos de racionalización del gasto: 40%". Des de la CGT i també des del Col·lectiu Ronda, tal com vam explicar a la Directa 395, aquesta frase és clau per entendre com es premia al Departament de Salut amb recompenses econòmiques si compleix aquests criteris de racionalització.

Com més altes mèdiques es concedeixin i quantes menys invalideses es proposin, el Departament de Salut tindrà un increment en les partides que rep. En els darrers anys s'ha donat un augment considerable de les altes mèdiques i de les denegacions d'incapacitació. A Catalunya, la mitjana de dies de baixa mèdica són una vintena; a l'Estat espanyol, ronda la quarantena de dies. Una diferència prou considerable per part de l'única comunitat autònoma que, actualment, té el monopoli de decisió envers aquestes sol·licituds de baixa i d'incapacitacions, permanents o revisables.

L'ICAMS nega la responsabilitat davant les protestes

Des de la Directa hem pogut preguntar a Consol Lemonche, subdirectora de l'ICAMS, respecte a aquest conveni. Aprofitant la seva aparició inesperada a la concentració sindical del passat dijous 3 de desembre, li vam demanar la seva rèplica davant aquesta situació. "És mentida que l'ICAMS hagi incrementat les altes mèdiques". Literalment, Lemonche afirmava que el conveni del BOE 192, hauria estat vigent només l'any 2006. "Des d'aleshores, cada quatre anys, hi ha hagut noves publicacions i ja no incorporaven aquest conveni". Però, en realitat, aquest BOE 192 és publicat, com ja hem dit, l'any 2013 i amb vigència fins a l'any 2016.

D'altra banda, Lemonche argumentava que és responsabilitat de l'INSS la determinació de les incapacitacions. "Nosaltres fem un informe mèdic i qui pren la decisió és un tribunal de l'INSS", declarava Lemonche. Si bé això quedaria en entredit, perquè a Catalunya tan sols l'ICAMS té la potestat per decidir, davant de tribunal mèdic, si es concedeix l'alta a una pacient. Un cop presa la decisió, amb totes les conseqüències, se li comunica a la seu catalana de l'INSS, que aplica el veredicte que se li transmet. En cas de concessió de baixa o d'incapacitació, tramita la pensió econòmica que correspon a la persona sol·licitant.

A més, per acabar de corroborar aquesta informació, a la protesta davant l'ICAMS la Directa va tenir l'oportunitat de parlar amb Eva Sánchez, treballadora de l'INSS a Catalunya i Secretària d'Organització de la CGT de Barcelona. "A la resta de l'Estat espanyol, qui dóna les baixes és l'INSS a través del seu tribunal mèdic. Excepte a Catalunya, on es va transferir aquesta competència. L'INSS, a Catalunya, no té metges propis. Concedeix, o no, les incapacitacions basant-se en els informes mèdics que li dóna l'ICAMS. És més, la determinació de les baixes i les altes és competència exclusiva d'aquest ens català", afirmava Sánchez.

Per tant, tota responsabilitat dels informes mèdics, és únicament de l'ICAMS a Catalunya. "Qui digui el contrari, està mentint", declarava Sánchez. Sobre l'INSS, ens explicava que les treballadores d'aquesta institució espanyola tenen un criteri de productivitat basat en el nombre d'altes que es donen. "És així! És un objectiu que se'ns dóna com a directriu directa. En el cas de Catalunya, però, aquest criteri no el podem complir, perquè la competència de determinar altes, baixes o incapacitacions, no és nostra", afirmava aquesta delegada sindical de la CGT.

L'acampada de la Naty: una batalla guanyada en el marc de la guerra pels drets laborals i sanitaris

Pel que fa al cas de la Naty, que ha aconseguit posar el focus de l'atenció social i mediàtica envers aquestes vulneracions de drets, l'ICAMS ha mogut fitxa. Actualment s'està revisant el seu historial clínic i, com ja vam explicar, se li ha demanat que faci noves proves mèdiques per tal que l'ICAMS les tingui en consideració. "Fins ara ella no aportava res de nou als informes que ja es van avaluar. Els anteriors informes mèdics no la condicionaven per tenir una incapacitat permanent", declarava Lemonche a aquest mitjà. "Té sis mesos per reclamar, si aporta noves proves", resumia la subdirectora de l'ICAMS.

Per la Naty i per les membres de la CGT congregades davant l'ICAMS, però, aquesta extensió dels terminis per aportar proves mèdiques estaria molt més relacionat amb l'acampada que no pas amb el seguiment fidedigne dels protocols de l'ens català. "La Naty ha molestat molt, amb la seva protesta dia rere dia", ens comentava alguna de les concentrades en solidaritat, "ara volen treure-se-la de sobre, fer que marxi aquesta acampada". Tot i això, sembla que arran d'aquest cas i la implicació social que n'ha sorgit, serà una mica més difícil silenciar la guerra oculta de l'ICAMS contra les pacients.

** Article publicat a La Directa.*

Fent néixer la revolta contra l'ICAM i les Mútues

Es constitueix la Plataforma d'Afectades de l'ICAM #pressingICAM

L'Accent

El 13 de gener de 2016 està marcat als calendaris de les persones que han sofert altes injustes al Tribunal Mèdic català (anomenat ICAM, Institut d'Avaluacions Mèdiques). És la data en que a les es constituia a la seu del Col·lectiu Ronda de Barcelona la primera assemblea de la Plataforma d'Afectades de l'ICAM.

La convocatòria es donava després de mesos d'intenses campanyes, que han inclòs acampades i concentracions, en protesta pels criteris economicistes de les altes de tribunal mèdic depenent de la Generalitat, i del tracte degradant que han denunciat algunes de les persones que hi han estat citades.

Entre els promotors d'aquesta primera reunió estan Natividad López (que han estat portant a terme les acampades davant de l'ICAM els darrers mesos) i Clara Valverde (activista dels drets de les afectades de Fatiga Crònica i Fibromiàgia), i compten amb el suport dels moviments socials, sindicats combatius i organitzacions polítiques que han participat de les convocatòries. La constitució de la Plataforma es dona en el marc d'un mes d'inici d'any farcit de convocatòries en aquesta matèria. A les concentracions sorolloses que es venen fent cada dilluns a les 19h des de fa unes mesos davant de la seu d'Avinguda Vallcarca, es suma que el dimarts 19 de gener a les 11 hores diverses seccions sindicals de CGT van convocar una nova jornada de protesta a les portes de l'ICAM.

La iniciativa va sorgir de la secció sindical d'autobusos de Barcelona de CGT, empresa on s'ha detectat un augment considerable d'altes mèdiques de conductors de bus, que al tornar al seu lloc de treball l'empresa els comunica que no són aptes per conduir autobusos, pressionant-los per acceptar l'acomiadament amb la mínima indemnització. Aquesta situació ha creat un greu conflicte dins TMB, donant lloc fins i tot a una amenaça de vaga per part dels sindicats CGT, COS i Bescanvi Sindical, en el marc de la negociació del nou Conveni Col·lectiu.

A la convocatòria del dia 19, sota el lema "pressingICAM", es van afegir altres seccions sindicals de CGT, entre elles la de la Diputació de Barcelona i la de la Universitat Autònoma de Bellaterra.

El mes de gener finalitzarà el dia 29 amb una nova reunió periòdica entre CGT i els directius de l'ICAM, resultat de les jornades de lluita de desembre, i en aquest cas l'ordre del dia inclourà la problemàtica dels treballadors afectats per l'amiant.

Denúncies d'incompliments legals

Una nova polèmica però ha centrat l'atenció en els darrers dies en el tribunal mèdic. La llei determina que si l'ICAM et dona una alta mèdica, durant sis mesos només el propi ICAM pot donar noves baixes "si és per la mateixa malaltia". Però en realitat les persones que han tingut una alta de l'ICAM, si intenten abans de sis mesos tornar a agafar una baixa per una altre causa diferent, es troben que el metge de capçalera té l'ordinador bloquejat, i l'únic que pot donar la baixa és el propi ICAM. Aquesta actuació ha donat lloc a una sentència del Tribunal Suprem, que ha declarat il·legal aquesta actuació.

Aquest va ser un dels punts de la primera reunió de desembre entre la CGT de Catalunya i alts directius del Tribunal Mèdic, que van realitzar la sorprenent afirmació de que tenien coneixement de l'existència de la sentència del Tribunal Suprem, però consideràvem que no havien d'aplicar-la perquè "només n'hi havia una". En inquirir-lis des del sindicat si l'aplicarien en el cas d'una segona sentència, no hi va haver cap resposta.

Alhora, des del Col·lectiu Ronda s'ha fet públic que hi ha una norma en vigor, clara i explícita, que determina que els desplaçaments a les citacions mèdiques de l'ICAM han de ser abonades, de forma general en transport públic, i en casos especials (amb prescripció mèdica) en taxi o ambulància.

A pesar de la existència d'aquesta norma en vigor, l'ICAM no en fa cap publicitat ni té a disposició de les persones citades cap formulari per a que puguin sol·licitar aquest abonament, en el que semblaria un intent d'evitar l'abonament d'unes quanties que estan establertes per llei.

La CGT i l'ICAM es reuniran periòdicament per tractar les altes mèdiques injustes i les malalties silenciades

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

La CGT de Catalunya i l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM) es van reuniel 7 de desembre i van acordar fixar un calendari de reunions periòdiques cada dos mesos per parlar de les altes mèdiques injustes i determinades malalties sistemàticament silenciades. La propera trobada serà el 29 de gener per abordar exclusivament el cas de les persones afectades per l'amiant, i la següent –encara sense data—se centrarà en les malaltes de Síndromes de Sensibilitat Central (SSC), que inclou la a Fibromiàlgia, l'Encefalomielitis Miàlgica (EM/SFC), la Sensibilitat Química Múltiple i l'Electrohipersensibilitat.

A la reunió es va comptar amb la presència la subdirectora —i màxima responsable— de l'ICAM, la Consol Lemonche, que ha estat acompanyada pel Director de Serveis del Departament de Salut, Xavier Rodríguez. Per part de la CGT de Catalunya hi van anar el seu secretari de Salut Laboral, Alex Tisminetzky, una delegada de prevenció a Correus, Elisenda Pardo, i la Marta Sasaky, malalta de SSC acampada fa dies davant de l'ICAM. A banda del calendari marcat, es van denunciar casos de maltracte o mala praxi de l'ens, i es va abordar la problemàtica dels treballadors i treballadores que els donen l'alta i després s'incorporen a l'empresa sense estar amb les mínimes condicions de salut per desenvolupar la seva feina, fet que provoca tensions i acomiadaments.

La reunió va ser el resultat de les jornades de lluita convocades pel sindicat els dies 1 i 3 de desembre, i secundades per altres organitzacions socials, sindicals i de malaltes, amb l'objectiu de denunciar la vulneració de drets laborals i sanitaris per part d'aquest ens català.

Fent néixer la revolta contra l'ICAM i les Mútues

Altes mèdiques i col·lectius vulnerables en risc d'exclusió social

Anna Celma
Directa

Treballadores d'empreses públiques i afectades per malalties cròniques degeneratives poc reconegudes, com ara la fatiga crònica o les Síndromes de Sensibilitat Central, denuncien vulneracions dels seus drets laborals i sanitaris. Després de la reunió del passat 7 de desembre entre membres del secretariat de la Confederació General del Treball de Catalunya i membres del Departament de Salut i de l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques i Sanitàries (ICAMS), la Directa ha tingut oportunitat de parlar amb les sindicalistes participants. A la reunió es van trobar Àlex Tisminetzky, secretari de Salut Laboral de la CGT, i Elisenda Pardo, membre sindical de Correus, amb la subdirectora general de l'ICAMS, Consol Lemonche, i amb el Director de Serveis del Departament de Salut, Xavier Rodríguez. En particular es va parlar d'alguns col·lectius que, avui dia, pateixen un alt risc d'exclusió social a causa de les altes mèdiques i les conseqüències laborals que en deriven. Ens referim a les treballadores d'empreses públiques com Correus o el personal dels Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), entre altres. Però també a les afectades per malalties poc reconegudes, tal com les malaltes que pateixen fatiga crònica o bé Síndromes de Sensibilitat Central.

Correus, TMB i el risc d'exclusió social

En casos com els de TMB o Correus, per exemple, fins ara la resposta de l'ICAMS havia estat assenyalar a les Mútues d'Accidents de Treball i Malalties Professionals de la Seguretat Social com les responsables de sol·licitar les altes mèdiques de personal que, malgrat no haver-se recuperat, es veurien forçats a reincorporar-se als seus llocs de treball o bé veure en risc la seva plaça. Així mateix ho hauria fet Lemonche a la reunió d'aquest passat dilluns 7 de desembre. "Però això no és cert, perquè si bé Muface és l'entitat gestora de tot el funcionariat, cada vegada hi ha més personal laboral a les plantilles de Correus i actualment superen la xifra de funcionaris. Aquest personal laboral no va a parar a la mútua, sinó que és gestionat per l'ICAMS", ens explicava Elisenda Pardo.

En concret, les repartidores de Correus tenen moltes dificultats en aconseguir que se'ls hi reconeguin malalties professionals sorgides pel tipus d'activitat que han de dur a terme en el seu ofici. "Colzes de tenista, espatlla dolorosa, torça-dures de genolls, afectacions a l'esquena, des de lumbàlgia fins a vèrtebres trencades... són afectacions que se'ls hi diu, a les carteres, que no provenen del seu ofici. Però no és veritat", afirma Pardo. "Demanem la contingència i no sempre se'ns dóna, al contrari. Jo he conegut treballadores amb operacions pendents, als peus, i que s'han vist forçades a treballar malgrat la seva situació. D'altres casos, com el d'una treballadora que es va negar a reincorporar-se pel dolor que patia, es veuen obligats a demanar excedències voluntàries o deixar la feina. No hi ha més sortides", resumeix Pardo.

En casos així, a més, queden pendents de concursos de trasllat per poder trobar una posició, dins de Correus, que es pugui compaginar amb les afectacions que pateixen. Per descomptat, però, fer la sol·licitud d'un canvi de lloc no implica rebre'l ipso facto. "A més, si hi ha trasllat, sovint es redueixen hores de repartiment, però no s'eliminen del tot. O bé se'ls obliga a canviar a atenció al client, on passen de cinc dies laborals a sis. Algú amb fatiga crònica, com pot anar a treballar sis dies de la setmana?", es pregunta Pardo.

La sortida a aquestes situacions desesperades? la via judicial. "Quan anem a judici, rebem sentències favorables", diu Pardo, "però el problema és que no tothom pot recórrer als jutjats, per manca de coneixement, de temps, de diners, de forces... és un col·lectiu que, en definitiva, es troba en risc d'exclusió social. En pocs mesos, poden perdre-ho tot, sent malaltes cròniques que han quedat desemparades", denuncia aquesta delegada sindical.

Les altes mèdiques posen en risc la vida pròpia i la dels altres

El cas de la Isabel, conductora de la TMB, és destacable. A causa d'una operació, de la qual ha patit moltes conseqüències, ha quedat incapacitada per exercir la seva professió avui dia. "Les seqüeles que he patit són inusuals, però molt doloroses. Tinc afectació de cintura cap avall, amb problemes urinaris, una fibrosi molt estesa, una hèrnia... tot plegat, em fa patir moltíssim en el meu dia a dia. M'exigeix, si em vull recuperar, que faci una llarga rehabilitació, per la qual haig d'acudir tant a l'Hospital del Mar i al de l'Esperança, com a consultoris privats. M'afecta particularment a la cama dreta, amb la qual faig servir el fre", ens explica la Isabel per telèfon.

La seva demanda és clara: una incapacitació temporal per tal de garantir una correcta recuperació, tal com la seva metgessa li va recomanar. L'ICAMS, però, li va denegar i li va donar l'alta mèdica a finals de novembre, forçant-la a reincorporar-se a la feina. Malgrat tot, la Isabel només va aguantar dues hores al volant de l'autobús, havent d'abandonar el seu lloc de treball pels dolors. "M'agrada la meva feina, hi vull tornar quan estigui recuperada. Ara, però, estic posant en risc la meva vida, la meva salut, i la de les persones que viatgen al bus amb mi. No entenc com és possible que, sabent quina és la meva professió, l'ICAMS digui que els informes mèdics que li he presentat no són vàlids. No són metges, no cuiden a les malaltes, a les persones", denuncia la Isabel.

"Se situa a les treballadores com a culpables de l'absentisme laboral. Però, des de la CGT considerem que el focus de responsabilitat no

Fent néixer la revolta contra l'ICAM i les Mútues

són les treballadores, sinó les condicions de treball que aquestes tenen", defensava Ermengol Gassiot, Secretari General de la CGT, amb qui hem parlat després de la reunió entre l'ICAMS i aquest sindicat.

Per l'ICAMS, la fatiga crònica "no és avaluable"

Les afectades per malalties de Síndrome de Sensibilitat Central o de fatiga crònica comparteixen un altre impediment per rebre les prestacions que necessiten per garantir una vida digna. A causa de la manca d'especialistes, l'atenció sanitària que reben sovint és deficitària, però a més, l'ICAMS no reconeix ni tan sols les proves clíniques que les especialistes duen a terme, siguin metgesses d'atenció pública o privada.
Hi ha pocs centres on es pugui rebre un seguiment i un tractament idoni d'aquestes patologies i síndromes: l'Hospital de la Vall d'Hebron i l'Hospital Clínic, entre altres, però discriminen a les pacients segons zona de residència i no tothom hi té accés garantit. Tot i això, ni tan sols aquestes facultatives semblen tenir el reconeixement de l'ICAMS, ja que rebutgen els seus informes mèdics i diagnòstics. Segons ens explicaven els membres de la CGT, Lemonche hauria afirmat durant la reunió que malalties com la fatiga crònica "no són clínicament avaluables, no hi ha proves que puguin demostrar que una pacient les pateix i que són prou greus per a incapacitar laboralment. Per tant, no es poden dictaminar baixes o incapacitacions per causa d'aquestes".
Això quedaria en entredit perquè, com explicaven malaltes de Síndromes de Sensibilitat Central i de fatiga crònica a la Directa 395, sí que hi ha maneres de demostrar les seves patologies i el grau en el qual es veuen afectades. Sigui a consultoris privats o públics, hi ha tota una bateria de proves que poden determinar diferents símptomes i efectes de les malalties que pateixen. De nou, és gràcies a la via judicial que sembla que aquests informes mèdics recobren, per art de màgia, la seva validesa i el seu pes científic davant dels tribunals mèdics de l'ICAMS.

Lamentablement, no tothom té la força, la capacitat o el temps per afrontar aquests esculls en una quotidianitat ja vulnerable a causa de les malalties. Vulnerabilitat i exclusió social que, sovint, es veuen incrementades per aquests laberints i murs burocràtics que l'ens català d'avaluacions mèdiques construeix entorn de les malaltes.
** Article publicat La Directa.*

Nova concentració davant la seu de l'ICAM el 19 de gener contra les altes mèdiques injustes i el tracte denigrant

Secció sindical CGT Autobusos TMB

El dimarts 19 de gener diverses seccions sindicals de CGT van convocar una nova jornada de protesta a les portes de l'ICAM, a l'Avinguda Vallcarca 169 de Barcelona, contra les altes mèdiques injustes i el tracte denigrant a l'ICAM.
La iniciativa va sorgir de la secció sindical de CGT d'autobusos de TMB, empresa on s'ha detectat un augment considerable d'altes mèdiques de conductors de bus, que al tornar al seu lloc de treball l'empresa els comunica que no són aptes per conduir autobusos, pressionant-los per acceptar l'acomiadament amb la mínima indemnització. Aquesta situació ha creat un greu conflicte dins TMB, donant lloc fins i tot a una amenaça de vaga per part dels sindicats CGT, COS i Bescanvi Sindical, en el marc de la negociació del nou Conveni Col·lectiu.
L'ICAM és un organisme públic depenent de la Generalitat és l'encarregat d'avaluar, per sobre de l'opinió que puguin tenir els metges i especialistes de la seguretat social, si hem de continuar de baixa o bé ens hem de reincorporar a treballar, i si tenim dret o no a una pensió pública per invalidesa.
Els criteris d'actuació i el tracte que rebem de l'ICAM han anat canviant en els últims anys, bona prova ho és el fet que les invalideses concedides per aquest Institut s'han reduït dràsticament en els darrers temps. Actualment es deneguen més del 40% de les invalideses que se sol·liciten, i les queixes pel tracte denigrant dels usuaris d'aquest Institut s'han disparat.
Arran del fet que s'hagin disparat les altes forçoses decretades per l'ICAM molts treballadors, per por a ser acomiadats, es veuen obligats a reincorporar-se als seus llocs de treball sense estar en condicions de fer-ho. En el cas de les empreses d'autobusos aquesta realitat és doblement perillosa, ja que a més de posar-se en perill la salut dels treballadors també es posa en perill la seguretat dels usuaris del transport i de la via pública.
Farts de l'actuació de l'ICAM molts treballadors estan fent sentir la seva veu per a que siguin només els criteris mèdics, i no pas els econòmics, els que s'utilitzin per a decidir si hem de seguir de baixa o no, o si tenim dret a una pensió d'invalidesa o no.
Els treballadors d'autobusos no ens volem quedar al marge d'aquesta denúncia i per aquest motiu hem decidit apuntar-nos a la mateixa, iniciar una campanya entre els nostres usuaris, i sortir al carrer en defensa dels drets que hem de tenir quan perdem la salut. Per aquest motiu, autobusers de diverses empreses de la província de Barcelona, juntament amb altres treballadors, vam fer sentir la nostra veu davant de les oficines de l'ICAM el 19 de gener.

Nou Govern, velles polítiques

Només la lluita ens dóna el que el poder ens pren

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

La lluita de la CGT de Catalunya busca la construcció d'un futur individual i col·lectiu en llibertat i igualtat. Això implica la nostra autogestió quotidiana com a treballadors i treballadores i la nostra autodeterminació també com a poble. I això és aplicable als i les catalanes i a la resta de pobles del món.

Partint d'aquesta premissa, la proclamació d'un nou govern a Catalunya no ens genera cap satisfacció, sinó tot el contrari. En primer lloc, perquè és un govern que pivota entorn el principal partit de la burgesia catalana, Convergència Democràtica de Catalunya, un partit que mai no ha dubtat a l'hora de promoure o recolzar mesures contra la gran majoria de la població: reformes laborals, llei de desnonaments exprés, augment taxes universitàries, privatitzacions, retallades, etc. En segon lloc perquè desconfiem que CDC i la burgesia vulguin promoure un procés real d'autodeterminació dels i les catalanes. Al cap i a la fi, representen els interessos de classe dominant de les 400 famílies més poderoses del país. Tenim la sospita que la política catalana des de fa anys gira entorn l'escenificació i el tacticisme polític, sense afrontar els problemes socials reals i les desigualtats creixents. I l'argumentació que hi ha darrera de l'acord que ha facilitat la investidura del nou president reforça aquesta impressió.

Un dels principals perills d'una política interclassista és la moderació conscient o inconscient de l'expressió del conflicte social als carrers i als centres de treball. Des de la CGT de Catalunya alertem d'aquesta greu possibilitat en la lluita pels drets de la classe treballadora. Mentre el capitalisme segueix agredint-nos, seria un terrible error perdre el focus de la lluita social, emmirallades pel dia a dia de l'agenda política institucional o per manipuladores crides a l'estabilitat i la pau social.

Quina estabilitat seria aquesta? La dels centenars de milers de treballadores que patim la precarietat? La dels explotats, la dels aturats? Quina pau social? La de la rendició unilateral en l'autodefensa de la classe treballadora?

El camí està a les assemblees als centres de treball i als barris, a les ocupacions de botigues de Movistar, a l'enfrontament amb la política sanitària de l'ICAM, a les vagues, les manifestacions, les campanyes de solidaritat, etc. En l'organització col·lectiva, a nivell sindical i a nivell de moviment socials. Malauradament, ja estem acostumats a patir governs burgesos. El nostre pas ens l'hem de marcar nosaltres, i no pas cap govern, ni cap institució, ni la burgesia, ni els seus mitjans de comunicació domesticats.

Si hem de repensar i valorar alguna cosa és, de fet, com incrementar des de cadascun dels espais on ens trobem la confrontació directa amb el poder. El poder econòmic i els poders que li fan costat, entre ells el polític.

Per aquesta raó, passats els dies immediats a la proclamació del nou president de la Generalitat de Catalunya per part del Parlament, des de la CGT de Catalunya fem una crida a enfortir les lluites. I ens adrecem especialment als moviments populars instant-los a mantenir la plena autonomia ideològica, d'anàlisi i de lluita. La CGT ens comprometem a seguir estant allà on hem estat sempre i, en la mesura que siguem capaços de fer-ho, a construir espais de lluita més efectius de confrontació amb l'Estat i amb el Capital. I, evidentment, en la defensa de la nostra plena autodeterminació, també com a poble. En aquesta lluita ens hi hem de trobar tothom que anhelem la revolució social i la llibertat.

Les xifres de l'atur del 2015 i l'afiliació a la Seguretat Social

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

El creixement econòmic, la baixada de l'atur i l'augment de cotitzadors a la Seguretat Social, s'alcen sobre una societat cada vegada més precaritzada, més desigual i més injusta.

Des de CGT denunciem la falsa recuperació econòmica basada exclusivament en l'augment de la taxa de guany de l'empresariat i, especialment, en la major explotació de milions de persones assalariades.

L'empresariat i els polítics, a través de les seves lleis, sobretot la llei de Reforma Laboral i, de manera transcendental, la reforma de l'article 135 de la CE, han destruït 3,5 milions d'ocupacions, dels quals un percentatge molt significatiu corresponia a ocupacions fixes i més dignament remunerades.

En els últims 35 anys s'han dut a terme la xifra de més de 30 reformes laborals i la precarietat (temporalitat) s'ha mogut en mitjanes del 16%, la qual cosa explica que, en el 2015, la suma d'aquests dos factors polítics, reformes laborals i mà d'obra de "usar i llençar", faci que a l'estat espanyol l'atur disminueixi en 354.000 persones i que el 92% de tots els contractes realitzats (18.576.280) siguin temporals, precaris, és a dir, 17.067.115.

Una altra conseqüència, l'expropiació de les rendes salarials ha suposat que les nòmines de la població assalariada hagin caigut en un 30%, en aquest exercici pervers del capitalisme actual que no només basa el seu guany en l'explotació de la mà d'obra, sinó que a aquest, li ha afegit el "robatori" directe dels salaris.

Més de 10 milions de persones a l'estat espanyol es troben per sota del llindar de la pobresa, és a dir, perceben menys del 60% de l'ingrés mitjà del país, menys de 8.000 € anuals per llar.

La variable depenent de l'actual situació del mercat de treball, és la gran paradoxa ja que, com a conseqüència de la baixada de salaris i de l'exempció empresarial en les cotitzacions socials (no cotitzen gens dels primers 500 €; tarifa plana de 100€, etc.), encara pujant l'afiliació a la Seguretat Social en 533.186 persones en el 2015, els ingressos solament augmenten un 1%, mentre les despeses ho fan el 3,5%.

Des de CGT denunciem aquest fals "mite del creixement" basat solament en indicadors monetaris (PIB, beneficis empresarials), quan l'activitat econòmica humana, l'ocupació assalariada i el treball, tots els treballs, que són els que fan "créixer" aquests indicadors, són ignorats, robats i espoliats, creant majors cotes d'injustícia social i, en definitiva, més precarietat i més desigualtat.

9 - Treball · Economia

Un model sindical que no funciona en absolut

Ermengol Gassiot

Enmig d'aquest panorama, l'aposta per la concertació i el pacte del sindicalisme majoritari és clarament insuficient.

Una manera de liquidar un debat és recórrer a la ideologia. M'explico. Davant d'uns plantejaments molestos o que ens costa rebatre, podem argumentar que la disparitat de criteris respon a divergències ideològiques. En paraules més planeres, és com dir "bé, aquest és el teu punt de vista però el meu és aquest altre" i vincular-los a la concepció del món que cadascú de nosaltres tenim.

Moltes vegades, quan la gent de la CGT plantegem dubtes sobre el model sindical imperant, l'heretat del règim del 1978, basat en el bipartidisme sindical, la cerca de la concertació i la delegació i professionalització, ens trobem que sovint s'intenta desqualificar-nos fent servir aquest recurs. Se'ns presenta com a radicals, moguts en els millors dels casos per ideologies que poden ser entranyables però inaplicables actualment. És a dir, si reivindiquem la presa horitzontal de decisions mitjançant assemblees als centres de treball, ho fem motivats per una determinada ideologia. Quan plantegem que els treballadors/es han de poder implicar-se activament en la resolució del seu dia a dia, és per ideologia. Com també són ideològiques la defensa de l'acció directa com a eina d'acció sindical o situar el conflicte al centre de les relacions entre nosaltres i els empresaris. I tenen raó, ho fem de manera consciente i motivats per una anàlisi de com és la realitat i de com ens posicionem en ella.

Ara bé, també és cert que quan el sindicalisme majoritari ens acusa d'excessivament ideològics sovint cerca deixar sense efecte els nostres arguments i anàlisis. No entraré a valorar aquestes actituds que, en definitiva, consoliden models que cerquen més la gestió de la realitat que no pas la seva transformació. També hi ha una altra perspectiva des de la qual podem analitzar les virtuts i defectes del model sindical imperant a l'Estat Espanyol al llarg de gairebé els darrers 40 anys (gairebé tota una vida labora!). Ens podem centrar en els resultats que ens ha aportat als treballadors i treballadores. En fets. Mirem-ne alguns.

Per a un empresari cada vegada és més fàcil i senzill acomiadar un treballador/a. A partir de l'any 1976, quan s'introdueix la possibilitat d'acomiadar de manera improcedent, els supòsits dels acomiadaments objectius no han parat de créixer (i per tant, de decréixer els improcedents) i de fer-se més imprecisos. Per contra, les indemnitzacions han retrocedit a més de la meitat, dels 60 dies amb un màxim de 5 anualitats als 33 dies amb un topall de 2 anualitats de la majoria de contractes actuals. D'altra banda, a partir de l'any 1994, en què el PSOE el va legalitzar el prestamisme laboral no ha parat de créixer i ara mateix una gran part de la gent jove quan treballa ho fa a través d'ETT's. I amb contractes de durada limitada, una altra novetat en el mercat de treball durant el període democràtic. Enumerar altres perles que ens han anat imposant allargaria excessivament aquest text, però no puc deixar d'assenyalar la progressiva reducció de les cotitzacions empresarials i l'increment de les bases reguladores de i dels períodes de cotització de les pensions.

Fins i tot si es vol defugir la discussió ideològica, els resultats que ens han aportat quasi 40 anys de sindicalisme del pacte i la delegació són més aviat tristos. O, millor dit, tràgics. Ho diuen els fets. La pèrdua de drets de la classe treballadora és innegable. I també la disminució de la nostra participació en la riquesa social que creem en el nostre treball. En definitiva, si els objectius d'aquest model sindical tenen a veure amb la millora de les condicions de vida dels i les treballadores, el balanç és negatiu. I si pretenen transformar el mode de producció i les relacions socials, encara més.

Algú ens podria argumentar que aquest retrocés es dóna a escala mundial i que, per tant, la situació que travessem a l'Estat espanyol no és responsabilitat del model que tenim aquí. Això no obstant, aquest argument és enganyós en com a mínim dos aspectes. El primer és que no a tot el món les condicions de treball empitjoren. Els salaris reals a gran part dels "països emergents" han crescut els darrers anys i les jornades laborals han tendit a disminuir. Són dos dels símptomes de l'explotació del treball que, tot i que òbviament no ha desaparegut, a experimentat un lleuger descens a molts llocs. I fins i tot en el marc de la Unió Europea, on les condicions de vida dels treballadors han tendit a empitjorar els darrers anys, és a l'Estat Espanyol un dels llocs on aquest procés està sent més traumàtic: la caiguda del salari real és una de les més marcades, l'increment de les desigualtats de rentes és el més elevat mentre continuem a la cua en un seguit de prestacions socials, com pensions, beques, etc.

Enmig d'aquest panorama, l'aposta per la concertació i el pacte del sindicalisme majoritari és clarament insuficient. El darrer pacte interconfederal, d'àmbit estatal, ha obert la porta a una major retallada de salaris, com ho evidencien els convenis col·lectius que aquests sindicats estan promovent a moltes empreses i sectors. L'Acord Interprofessional de Catalunya possibilitat ampliar els límits de flexibilitat en la jornada laboral que contempla, des del 2012, l'Estatut dels Treballadors. L'actual pèrdua de drets no és nova. El camí ve de lluny. I ens correspon a nosaltres, els treballadors i treballadores, molt sovint precàries i alternant feina amb llargs períodes d'atur, canviar aquest model que ens és inservible. Un reguitzell d'iniciatives a centres de treball i barris ens indiquen que això és possible i que aquest canvi segurament ja està en marxa.

** Article d´Ermengol Gassiot, Secretari General de CGT de Catalunya, publicat al Diari del Treball*

Drets humans en el món laboral capitalista: una contradicció de termes

Òscar Murciano

Tota societat que s'organitzi segons la capacitat de poder dels seus integrants està abocada a la dominació d'uns vers els altres. Per definició, tota dominació és sinònim d'injustícia, opressió i vulneració no només dels drets humans reconeguts, sino també d'aquells no recollits en cap paper com el dret a una vida lliure.

En un context social de dominació capitalista i patriarcal podríem parlar, en tot cas, de graus en la vulneració dels drets humans i no del respecte o no d'aquests. Si el capitalisme és opressió, si l'existència de classes socials és l'arquitectura de la dominació, el món del treball es troba a l'ull de l'huracà, a la línia de fractura de la lluita de classes. És a la feina quan els conceptes es tornen en persones de carn i ossos que ordenen i sotmeten altres persones quotidianament, és a la feina on la llibertat dels poderosos per a explotar els oprimits afavoreix un cercle pervers on l'increment d'explotació incrementa alhora els seus beneficis, és a dir, som davant una dinàmica de retroalimentació que engrandeix el seu poder i el fa més fort i injust.

En aquesta espiral esclavista l'únic mur de contenció és la resposta dels oprimits, tradicionalment organitzada en el sindicalisme no col·laboracionista amb el sistema. Per diverses raons, aquesta relació de poder-contrapoder a nivell mundial s'ha desequilibrat fortament a favor dels que manen, del turbocapitalisme, en favor de la desregulació i ultracompetitivitat de la mà d'obra a escenaris globals on els llocs de treball són cada cop més escassos i precaris.

Què els ha d'importar els drets humans als guanyadors i oligarques mundials o regionals? Qui impedeix la seva desfilada victoriosa sobre cadàvers i salaris per sota del nivell de subsistència?

Un cop d'ull cap a fora

On són els drets humans a la vida i la llibertat ideològica sobre el que multinacionals nordamericanes escupen i que ha provocat la mort de 2800 sindicalistes només a Colòmbia en 20 anys? On és l'abolició de l'esclavitud per la multinacional espanyola Inditex condemnada per tenir 30 tallers de treball esclau a Brasil? Potser els més de 1000 treballadors/es d'empreses tèxtils espanyoles mortes en l'esfondrament del seu centre de treball a Bangladesh no tenien dret a la vida i la salut? Que 246 milions de nens d'entre 5 i 17 anys estiguin treballant de forma assalariada el 2014 és el que entenem com dret humà a l'educació i l'infància?

Aquestes dades no són calamarsades inevitables, plagues bíbliques que ha de patir el tercer món o desastres exòtics que, per la seva llunyania hom pot distanciar-se; s'estenen arreu. El 10% de la població nord-americana està subempleada (és a dir, no té prou amb el seu salari per a poder subsistir), 800.000 jubilats/ades alemanys necessiten un minijob per a poder viure, la precarietat laboral s'eixampla a tots els països, fent irrealitzable el dret humà a un nivell de vida que asseguri benestar, alimentació, vivenda i salut. L'estat espanyol és al primer lloc de la precarietat dels països UE-25 segons Eurostat.

Aquest procés d'increment de la misèria i explotació generalitzat ha tingut facilitadors entre la classe política regional i global. Podem recordar les ajudes a la "internacionalització de les empreses catalanes" que el govern tripartit va atorgar a principis de segle: aquelles imatges d'implantació d'empreses tèxtils a la riba del Marroc amb un únic objectiu: pagar salaris de misèria a 10 km de la frontera espanyola. En general és sempre així, les multinacionals deslocalitzen la producció com una plaga de llagostes allà on l'herba és més fresca, és a dir, on poden explotar al límit la mà d'obra, allà on les 'barreres a l'empreneduria' (drets laborals i humans) són més minces.

Mai tenen prou: d'Europa Occidental a la Xina, de Xina a Indonèsia, d'Indonèsia a Bangladesh. La deslocalització per apropiació és un camí d'anada i tornada quan els drets s'anivellen...per sota: Empreses dels sectors tèxtil i d'automoció estan tornant a Mèxic des d'Orient gràcies a la fi dels drets laborals, salari mínim i dret a vaga de la darrera reforma laboral i a l'increment d'hores anuals fins a ser el màxim de Latinoamèrica. Sempre amb la promesa de nous centenars de milers de llocs de treball...de misèria.

El moviment perpetu de multinacionals deixa zones arrasades econòmicament perque a una nova zona verge es permet esclafar més i millor els drets dels seus treballadors; aquesta és una de les causes de corrents migratoris que omplen de milers de morts perilloses rutes cap a un futur precari però, alhora, única sortida de la desesperació.

...i un cop d'ull a l'estat espanyol

Legitimar situacions de poder és la millor forma per a que es trepitgin drets humans i laborals en el futur; repasem com ha estat l'escenari legal a l'estat espanyol on mai ha s'ha distingit precissament com d'especial protecció als drets laborals i humans respecte països del nostre entorn. Si revisem l'arquitectura laboral des de la primera edició de l'estatut dels treballadors podrem trobar herències de l'autoritarisme franquista. En ressaltaríem l'obsessió per l'obediència i sometiment dels treballadors a l'empresari, pal de paller per a exercir poder sobre la mà d'obra. Aquest poder, garantit legalment, és la porta oberta a tota mena d'abusos discrecionals de l'empresari enfortint la coacció, així veiem que l'article 5 estableix "que s'ha de complir les ordres i instruccions de l'empresari en l'exercici de les seves funcions.", la capacitat de desobediència del treballador és molt limitada i sempre sota l'amenaçant risc de l'acomiadament disciplinari, és a dir, sense indemnització.

També des de l'inici el règim disciplinari de sancions laborals espanyol l'imparteix l'empresa de forma unilateral, violant el dret humà a la pressumpció d'innocència i atorgant a l'empresari el poder de jutge i part en l'administració de sancions. El camí que li queda al treballador és recórrer a tribunals aquesta decissió però de forma esbiaixada: per a demostrar la seva innocència.

La realització de diverses reformes laborals ha estés una catifa per a que les decissions empresarials siguin cada cop més arbitràries i

dures contra les plantilles. El dret humà a la salut dels treballadors/es es veu trepitjat mercès a normes que permeten acomiadaments per estar malalt, sumat a major pressió de les mútues i organismes públics avaluadors de malalties sobre les treballadores fins arribar a límits asfixiants i inhumans. Aquesta pressió produeix una baixada de les baixes, que no de les malalties, fins i tot en moments de Crisi degut al clima de terror estés en els centres de treball.

No podem treure del focus al sindicalisme col·laboracionista i agenollat, part del propi sistema, limitat al paper necessari de gestor de les diverses reformes i agent pacificador de conflictes, del qual la nova signatura de l'Acord Interprofessional de Catalunya n'és un bon exemple.

I si aquesta és la realitat de les persones nadives, afegim un plus de terror per tots aquells i aquelles que vingueren d'altres territoris per, simplement, sobreviure. Gràcies a la llei d'estrangeria, quan un migrant perd el seu contracte de treball per ser acomiadat, també perd automàticament el de residència. Des d'aquell moment, qualsevol dels habituals controls racistes de la policia pot enviar-lo a un CIE mentre es tramita la seva expulsió i la de la seva familia: la persona ha deixat de ser útil laboralment i s'elimina del sistema.

Tenint clar que el món laboral és zona de combat directe en la defensa dels drets humans, de la dignitat humana i la llibertat col·lectiva, m'agradaria concloure que s'esdevé imprescindible una major participació i implicació de l'activisme social dins el sindicalisme de ruptura. No són terrenys separats sino camps de batalla contra el mateix monstre.

** Òscar Murciano és Secretari d'Acció Social de CGT Catalunya. Article publicat a la revista tarragonina 'espineta i caragolins'*

Tres històries de patiment rere la teva 'tablet'

Laia Altarriba

La Maria desembolica emocionada el regal que li ha fet la família. Acaba de fer 16 anys. Arrenca la cinta adhesiva, estripa el paper i dins la caixa de cartró hi troba el producte desitjat: el darrer model de tauleta tàctil que ha sortit al mercat, un iPad Air 2. Feia setmanes que havia passat de les insinuacions a les peticions directes i ja el té entre les mans. Però darrere la pantalla de 9,7 polzades i 478 grams que acaricia satisfeta s'hi amaga una història de desigualtats que fa emmalaltir milers de persones, algunes fins la mort.

El treball a les empreses tecnològiques és només un exemple de les conseqüències negatives sobre la salut que comporta la precarietat i les males condicions laborals que pateix la majoria de la població treballadora: cada any moren al món 2,35 milions de persones per culpa de la feina; d'aquestes, 340.000 en accidents de treball, mentre que 2,02 milions moren per malalties professionals. Es tracta només de les dades oficials, però la xifra podria ser superior, ja que bona part de les malalties que provoca treballar en males condicions queden invisibilitzades i no apareixen als registres.

La fàbrica dels suïcidis

A l'altra punta del món d'on viu la Maria, nois i noies de la seva edat passen llargues hores fabricant tauletes com la que li han regalat. Fa uns anys ho va reconèixer Foxconn, el major fabricant i proveïdor de components informàtics del món per companyies com Apple, HP o Microsoft davant d'una denúncia de l'ONG China Labor Watch. Sota la figura d'"estudiants en pràctiques", tenia treballant joves d'entre 14 i 16 anys. La companyia es va comprometre a canviar-ho, però des d'aleshores aquesta empresa ha estat notícia periòdicament per les condicions en què fa treballar la plantilla.

Ja abans, el 2010, havien saltat les alarmes després que prop d'una quinzena de treballadors de la planta de fabricació de productes Apple a Shenzhen (propietat de Foxconn) es van suïcidar entre gener i juliol llançant-se des d'edificis de la companyia. Els sindicats van dir que es tractava de sortides desesperades davant la pressió i extenuació que patia la plantilla. Els propietaris van respondre posant reixes a les finestres de la fàbrica i els directius d'Apple van assegurar que exigirien canvis en les condicions laborals als seus subministradors asiàtics.

Però el 2012 un periodista es va infiltrar com a treballador a l'empresa i va retratar la dura realitat: "A la línia de muntatge no podíem aturarnos per descansar ni un moment; el ritme de treball em va produir un terrible dolor de coll i una sobrecàrrega muscular al braç". Dos anys més tard, el diari britànic TheDaily Mail va denunciar un anormal percentatge de casos de leucèmia entre els treballadors a la planta de Shenzhen.

Finalment, la pressió sobre Foxconn va aconseguir augmentar els sous dels treballadors. Però aquest mateix 2015 l'associació China Labor Watch ha alertat que davant les millores salarials del seu antic proveïdor, Apple ha decidit traslladar la producció a Pegatron, companyia de Xangai, que li permet obtenir un 8% més de marge de beneficis. I és que les males condicions de treball canvien de lloc a mesura que les polítiques neoliberals cerquen noves ubicacions on fer més benefici. La investigació ha descobert que a Pegatron la plantilla hi fa una jornada laboral de més de 60 hores setmanals, que el 52% ha arribat a fer més de 90 hores extraordinàries en un mes i que alguns han arribat a 132 hores extra mensuals. Amb les conseqüents repercussions negatives per la salut dels qui es passen llargues jornades en una línia de muntatge.

La inseguretat dels instal·ladors de Telefónica

Les conseqüències negatives per a la salut dels treballadors de les grans marques tecnològiques no s'acaben a Àsia. La passada primavera va esclatar a l'Estat espanyol l'anomenada "revolta de les escales". Treballadors d'empreses subcontractades per Telefónica, que s'encarreguen que puguem connectar les nostres tauletes a internet, van estar 74 dies de vaga per exigir unes condicions que no els obliguessin a treballar 12 hores diàries 6/7 dies cada setmana per cobrar 800 euros al mes i poguessin descansar i estar amb la seva família, amb els fills adolescents com la Maria. A més, també alertaven que les condicions que Telefónica imposava a les subcontractes comportaven riscos per la salut dels treballadors que s'han d'enfilar a les escales per arreglar les connexions telefòniques: "No posen les mesures de seguretat adequades (ens les cobren als treballadors), ni ens paguen la feina que fem per garantir la nostra seguretat".

Esgotats i sense poder arribar a aconseguir un compromís satisfactori de Telefónica ni de les empreses subcontractades, la "revolta de les escales" es va acabar quan els nous ajuntaments governats per formacions d'esquerres es van comprometre a revisar els contractes amb l'empresa de telefonia. El conflicte continua obert i milers de treballadors vestits amb l'uniforme de Telefónica s'enfilen cada dia per escales posant en risc la seva seguretat perquè no prenen les mesures adequades i fan jornades llarguíssimes.

Agbogbloshie, el major abocador electrònic d'Àfrica

Quan la Maria es cansi de la tauleta novíssima que avui ensenyarà a l'institut, amb sort anirà a parar a alguna de les empreses de reciclatge que a l'Estat espanyol en separen els components i els donen nou ús perquè no es converteixin en ferralla tòxica que contamini el medi i acabi afectant la salut. Però una part encara més gran la carreguen en vaixells que la traslladen cap a l'Àfrica. Allà una xarxa d'intermediaris, reparadors i comerciants donaran una segona vida a bona part dels aparells dels que ens hem després o revendran per separat els materials que els conformen.

El barri de Agbogbloshie, a la ciutat ghanesa d'Accra, ha esdevingut el major abocador electrònic d'Àfrica, amb aparells provinents sobretot d'Europa i d'Amèrica del Nord, i és un malson per a les desenes de milers de persones que hi viuen. En un reportatge a El País, un ecologista del barri, Mike Anane, retratava les conseqüències per a la salut de les persones que es passen hores desballestant tauletes com les de la Maria: "Els nois cremen centenars de quilos de ferralla elèctrica i cables per extreure'n el coure i després vendre'l a unes poques monedes el quilo. Els vapors tòxics s'eleven, contaminen l'aire i després es dipositen a la terra i les verdures que es venen al mercat". El fundador de HelptheAfricanChild, que ofereix escolarització gratuïta i màscares de protecció als infants d'Agbogbloshie, afegeix: "Els nostres nens tenen problemes de salut molt greus. A alguns, com en Fuseini, de 19 anys, o en Ben, de 16, ja els vam trobar morts. D'altres tenen càncer".

"El que abans era un paisatge exuberant i fructífer és ara un cementiri de plàstic i esquelets d'aparells abandonats", retrata Mike Anane. Aparells com la tauleta des d'on potser la Maria llegirà aquest article. I on també podrà descobrir que el 2014 Apple va batre el rècord històric de beneficis d'una empresa.

** Article de la periodista Laia Altarriba publicat a Crític.*

CORRESCALES 2016: Un trajecte de dignitat contra la precarietat

Vaguistes de Movistar correran 800 quilòmetres contra la precarietat i s'engega una campanya de micromecenatge per donar-los suport

Marea blava #Correscales @correscales 2016

La Marea Blava promou la campanya del Correscales, una cursa que ha de permetre visibilitzar les reivindicacions laborals i recollir 100.000 euros per poder tornar el deute de la caixa de resistència i construir un fons cooperatiu per a altres lluites.
No serà una cursa de relleus convencional ni un 4x100 ni un 4x200, sinó un recorregut de 800 quilòmetres, des de Bilbao fins a Barcelona, durant 80 dies i amb més de 80 corredors. Per etapes, però sense descans, el Correscales recull el testimoni de la vaga protagonitzada per tècnics i tècniques de Movistar, subcontractades i autònomes abans de l'estiu amb l'objectiu de reivindicar la lluita i pressionar les empreses, pagar els deutes adquirits per sostenir la vaga i construir un fons cooperatiu per a lluites i sectors precaritzats. L'anomenada Marea Blava llança una campanya per difondre un "trajecte de dignitat contra la precarietat" entre el 18 i el 22 de febrer i impulsa un micromecenatge a través de Goteo, en què es poden comprar quilòmetres individualment o col·lectivament per fer una aportació solidària. També conviden tothom a córrer al seu costat.
El CORRESCALES és un mitjà amb el que la Marea Blava volem fer visible la dignitat de lluitar contra la fragmentació i la precarització. I la necessitat de fer-ho col·lectivament. És un mitjà amb el que volem agrair a centenars de moviments socials, col·lectius i persones l'incansable suport, l'inoblidable alè. La complicitat d'un aprenentatge compartit. Ës un mitjà amb el que davant dels abusos i represàlies afegides a la duresa d'una vaga de tres mesos, no defallim, reconstruïm. És el mitjà amb el que retornem agraint, denunciem alçant, i volem construir col·lectivament un projecte compartit d'ajuda mútua.
EL CORRESCALES també és un medi. És el trajecte de 800 quilometres que correrem, teixint complicitats entre histories de vida que lluiten per justícia i dignitat. Són els 80 relleus, compartint una lluita contra la precarietat. Són les 80 poblacions per agrair l'acollida i aprendre de la seva realitat. Són els 80 dies per construir plegades, teixint solidaritat, cooperativament.

Característiques bàsiques

Amb aquest projecte volem seguir lluitant contra el monstre blau de Telefònica, retornar col·lectivament la solidaritat que vam rebre durant una vaga que va durar més de 80 dies, una vaga contra l'esclavitud del s.XXI.
Ara bé, no volem resistir i prou, volem seguir pressionant aquells que ens condemnen a una vida de precarietat. Enxarxant-nos, construint col·lectivament. I també ho farem mitjançant un documental de la lluita per la dignitat, amb històries de vida precaritzades, dibuixant la fragmentació productiva amb la que el capital, amb la convivència d'un Estat còmplice, ens condemna. Tot un món per construir, tota una manera de seguir, amb la voluntat de generar l'embrió d'un nou fons cooperatiu i solidari per a col·lectius que lluitin pels drets laborals bàsics. Coartats i coaccionats per a qui té el poder de decidir sobre les nostres condicions materials i emocionals de vida. Reapropiem-nos de la vida, cooperant i compartint. Amb ajuda mútua.

Motivació i a qui va dirigit el projecte

No podem restar exempts de tot allò que la vaga indefinida ens ha ensenyat, de tot el que hem après col·lectivament. No podem oblidar que fins aquell dia que vam aixecar el cap i ens vam plantar davant el monstre blau, sempre havíem treballat soles, competint entre nosaltres. Amb la pràctica i la lluita vam comprendre la importància de fer-ho juntes. Lluitem per una societat més justa, volem deixar de ser figurants i ser-ne coprotagonistes Aquest projecte va dirigit a totes aquelles treballadores invisibles, a les solidàries, a les que volen canviar una societat que valora més el capital que la vida, les que volen denunciar la precarietat laboral i social que patim bona part de la societat i de la que no volem ser-ne esclaus.

Objectius

El moviment de la MAREA BLAVA volem seguir revolucionant les escales conjuntament i a més a més de forma compartida. Sense donar el braç a tòrcer en la lluita per la dignitat de les condicions de vida i treball, materials i emocionals, de totes i tots, de tothom. Per això, renaixem fent passos més enllà. Construint, reconstruint i també agraint, lluitant. D'una banda, els tècnics i tècniques que treballem per a Movistar-Telefònica, subcontractades i autònomes –les que vam dur a terme abans de l'estiu una vaga de 75 i 85 dies–, volem reprendre amb força la nostra activitat davant la situació de precarietat en la que ens trobem. I fent-ho, alhora, retornar i agrair també tot el suport, aprenentatges i ajuda rebuda. Perquè, de l'altra, ho fem i farem plegades, amb col·lectius i persones de moviments diversos, organitzacions i persones solidàries amb qui reconstruir creixent, compartint la nostra lluita. Però volem fer-ho donant un pas més: Construint un projecte col·lectiu de lluita, social i econòmic, d'ajuda mútua contra la precarització. Amb una campanya d'abast en la que:

NO ENS RESIGNAREM A LA PRECARITZACIÓ DE LES NOSTRES VIDES, CONTINUAREM LLUITANT PER UNES CONDICIONS JUSTES I DIGNES

Estem determinades a seguir incansables contra la precarietat laboral i la precarització a la que es vol sotmetre les nostres vides quotidianes. No només les dels tècniques o les seves famílies, sinó de la que se'ns pretén estructurar, com un procés d'acumulació de precaritzacions en cadena, arreu. Laborals, socials, econòmiques i també els seus impactes, materials, emocionals o relacionals, i fins i tot ja quasi culturals, quan se'ns vol fer resignar que no hi ha alternativa, ni dignitat, ni justícia possibles: Quan estem acostumades a veure com acumulen uns, a costa de la precarietat dels altres.

(RE)CONSTRUIM CREIXENT: AGRAINT TOT EL SUPORT EMOCIONAL I AJUDA MATERIAL, CALIU I APRENENTATGES. PER TORNAR I PER COMPARTIR

Tornem a mobilitzar-nos, a reconstruir i activar social, laboral i públicament la nostra lluita en estat latent que perviu aquests mesos. Però ja no som les mateixes gràcies a tot el suport i ajuda de centenars de col·lectius que es van aplegar al nostre entorn, respectant-nos, escoltant-nos, compartint les nostres il·lusions i els nostres patiments. I plegades fem un pas més enllà en la nostra concepció d'entendre que no lluitem només per les nostres condicions laborals; pensant que si ens va bé, a la resta també: volem agrair tota la solidaritat rebuda. Tornar el crèdit cooperatiu per poder fer una vaga indefinida de la única manera que sabem, però construir quelcom més. Retornar, i fer créixer l'embrió d'un projecte d'ajuda mútua, de construcció col·lectiva i gestió cooperativa al servei de qui, com nosaltres hem necessitat per sobreviure, col·lectius precaritzats -especialment en les ca-

denes de subcontractació i en alguns sectors-, no es vegin privades de lluitar per les unes condicions laborals i de vida dignes per raons personals d'urgència econòmica.

VOLEM TEIXIR COMPLICITATS CORRENT 800KM SORTINT DE BILBAO FINS A BARCELONA, COMPARTINT EL COR AMB ELS QUE LLUITEN, POSANT-HI EL COS.

Volem fer partícips col·lectius, moviments, organitzacions i persones de localitats d'arreu que es revelen contra les condicions d'explotació, acumulació, injustícia, repressió i precarització, lluitant per unes condicions de vida dignes. A través del desenvolupament i posada en escena del nostre esforç i alegria , agraïment i reconeixement cap a la seva solidaritat i experiència, compartint 80 relleus d'un recorregut que anomenem Correscales. I amb el que de la mateixa manera que agraïm a qui ens ajuda i comparteix, denunciarem també a qui ens vol fer responsables de la precarització, per a que l'acceptem per resignació o repressió. Ni defallirem tampoc davant la por, ni deixarem soles a qui com alguns dels nostres companys han patit i pateixen denuncies, acomiadaments i inhabilitacions per lluitar des de la resistència, intel·ligència col·lectiva i la desobediència civil per unes condicions bàsiques de treball i vida dignes.

Experiència prèvia i equip

La Marea Blava som els tècnics i tècniques instal·ladores que venim d'una lluita molt llarga, hereva d'altres però alhora també diferent, renovada, contra una empresa privatitzada que ara és un dels grans monstres empresarials, implantat arreu de l'Estat i en altres països. Tres mesos de vaga indefinida, resistència i aprenentatge col·lectiu.

Entre nosaltres també, una xarxa de persones, grups i col·lectius socials amb qui tornem a alçar-nos, construint plegades i compartint aprenentatges, sentiments i raons. Ho fem amb la complicitat que ens dona una mateixa forma d'entendre la vida com un trajecte, en el que les condicions en les que vivim dependran del que lluitem per una societat més justa, contra l'acumulació i la precarització. I de que ho fem juntes, des de l'ajuda mútua, tant en resistir com per construir.

Donar continuitat a la lluita contra la precarietat

Fa temps que els tècnics i les tècniques de Movistar corren una marató laboral en condicions adverses, i ben esgotades. A principis del mes d'abril, van estendre una vaga indefinida arreu de l'Estat. Era la primera vegada que contractes, subcontractes i autònomes teixien una aliança per una mateixa lluita; una vaga històrica. Les condicions ho exigien: gradualment, la multinacional Telefónica ha substituït la plantilla fixa per persones subcontractades o falses autònomes, que pateixen jornades laborals de dotze hores i set dies a la setmana per menys de 800 euros al mes.

Després de dues ocupacions de la botiga de l'empresa al centre de Barcelona, una intensa mobilització al carrer, el suport de més de 100 entitats a la vaga i el Compromís de les escales signat per desenes de càrrecs electes, lamentem que les reivindicacions no s'hagin complert. El 30 de maig, sense unanimitat, es va abandonar la botiga a canvi de seure a la taula de negociació amb les empreses, però Telefónica es va assignar el rol de mediadora, en comptes d'aparèixer com a part del conflicte. Després de dues reunions, la multinacional, presidida per César Alierta, va abandonar la taula de negociació i les integrants del comitè de vaga van denunciar la "nul·la voluntat de solucionar el conflicte".

Des d'aleshores, les contractes i subcontractes han acomiadat 60 persones, la gran majoria vaguistes d'Elecnor, Comfica, Abentel i Iete. De fet, amb el Correscales, també volem denunciar la repressió patida i exigir la readmissió de les persones acomiadades. Al mateix temps, denunciem que, després d'un període de sis mesos de negociacions entre els sindicats majoritaris, les empreses i Movistar, no són capaces de firmar millores per a les treballadores. De moment, només s'ha aconseguit eliminar les sancions que l'empresa imposava a les treballadores per no desenvolupar correctament les seves funcions i un augment dels punts per tasques a les autònomes (preu per tipus de feina desenvolupada). Els sindicats majoritaris van desconvocar la vaga el 5 de maig amb el compromís de desenvolupar una taula paritària de negociació, en la que com a molt s'aconseguirà un acord de mínims, allunyat del que reivindiquen les treballadores que van sostenir la vaga durant més de 75 dies.

Els quilòmetres que cal recórrer van més enllà de les condicions dels tècnics de Movistar. Volem denunciar la precarietat laboral i social, que afecta molts altres col·lectius. Per això, la intenció és crear una caixa de resistència comuna per a qualsevol altre conflicte. El Correscales passarà per ciutats i pobles on es desenvolupen altres lluites amb les quals volen teixir aliances. Un dels pobles és Artieda, al Pirineu aragonès, on vuit persones estan imputades per lluitar contra el pantà de Yesa i oposar resistència a les expropiacions. A més, durant el recorregut, també s'organitzaran xerrades i actes reivindicatius, per la qual cosa s'ha contactat amb diverses organitzacions i sindicats.

Per aconseguir arribar a l'objectiu dels 100.000 euros, marcat en el moment de llançament de la campanya, nombroses persones, col·lectius, sindicats i organitzacions polítiques ja han fet aportacions solidàries que han de fer possible el Correscales; el tercer micromecenatge més gran a Catalunya i el cinquè a tot l'Estat.

Col·laboreu amb el projecte de micromecenatge anant a: https://ca.goteo.org/project/correscales-2016

Notícies sindicals

Caminant cap al Sector Federal de Telecomunicacions de la CGT

El Sindicat Federal de Telefònica de la CGT s'amplia en acord adoptat en el Ple de Seccions celebrat els dies 25 i 26 de novembre de 2015 a Madrid.
A la trobada de les delegacions provincials del Sindicat Federal de Telefònica de la CGT (Ple Federal), es van debatre i decidir les qüestions organitzatives i estratègiques que possibiliten, en la pràctica i des de la perspectiva anarcosindicalista, la millor defensa de la classe treballadora i, particularment, de les persones emprades en el sector Teleko, un dels més productius i lucratius per al Capital.
Sota la forma de Ple Extraordinari s'han realitzat les modificacions estatutàries necessàries per obrir el Sindicat Federal de Telefònica de la CGT a totes les persones i seccions de la nostra organització en les empreses del Grup Telefónica.
Aquesta decisió, que porta temps gestant-se, ve ara com a anell al dit perquè, precisament el mateix dia 25, els sindicats domesticats i socis de Telefònica en empreses com Fonditel(*) han signat amb aquesta el primer Conveni Col·lectiu d'Empreses Vinculades(**) per a les mercantils TdE, TME i Tsol(***). Un conveni que lluny d'unificar condicions, com pretenien fer-nos creure, incorpora desigualtats, limitacions i reculades importants en molts conceptes a canvi d'algunes llaminadures. Però a més, a aquest vil acord li acompanya un programa de suspensió laboral que pot destruir uns 7500 llocs de treball amb condicions estables que, en el millor dels casos, seran substituïts per l'absoluta i persistent precarietat en les contractes.
Així, el SFT en la Telefònica fixa, en un primer impuls, creix i s'enriqueix amb les adhesions de les seccions de CGT a T. Móviles, T, Soluciones i T. R+D, però també estableix el full de ruta per a la necessària coordinació de les i els treballadors en les empreses de telecomunicacions per lluitar contra la precarietat i l'explotació en el sector, no considerant el sector delimitat pel conveni d'aplicació sinó basant-nos en l'empresa global i en el sector real.
La solidaritat i el suport mutu com un compromís real permanent, fan necessària l'engegada del Sector Federal de Telecomunicacions articulant els processos necessaris establerts en la nostra organització. Per això hem iniciat una comissió de treball que, en un termini no major a un any, s'encarregarà de l'elaboració de l'esborrany d'Estatuts i Reglament de Congressos del futur Sector Federal de Telecomunicacions i ho presentarà en el proper Ple ordinari per al seu debat i aprovació. El Secretariat Permanent triat en aquestes sessions és un reflex de l'ampliació, incorporant persones que treballen per a diferents empreses del Grup.
(*) UGT o CCOO van ser obsequiades -pagament a favors rebuts o futurs?- amb el 30% de l'accionariat d'aquesta gestora de plans i fons de pensions, entre els quals estan els de el sistema d'ocupació de les plantilles del Grup Telefónica.
(**) Deixant fora de la negociació col·lectiva a tota organització que no comptés amb, almenys, el 10% de les delegades del conjunt de les tres empreses, gràcies a la modificació del EETT realitzada per la reforma laboral del PSOE.
(***) Telefònica d'Espanya (la 'fixa'), T. Móviles España i T. Soluciones de Informática i Comunicaciones España. Les tres són S.A.O.

Sindicat Federal de Telefònica de la CGT

CGT davant les signatures dels convenis de RENFE i ADIF

Els sindicats UGT i Semaf van signar el 1r Conveni de Grup Renfe, que inclou el pla d'ocupació subscrit solament per aquests sindicats el 6 de novembre.
En aquest acord, si bé s'han millorat substancialment les condicions d'integració dels companys de l'extinta FEVE i algunes altres qüestions, la majoria de les reivindicacions necessàries es tractaran en taules de negociació posteriors, que UGT i Semaf han condicionat al fet que solament participin en elles els sindicats signataris del Conveni. És la xacra del corró UGT - Semaf.
Quan hi havia unes altres possibles solucions, és impresentable utilitzar la incorporació d'un pla d'ocupació que no recolzem i al qual hem plantejat propostes alternatives raonades i viables que no han estat tingudes en compte, per intentar deixar-nos fora de la signatura del Conveni Col·lectiu i de les taules que d'ell deriven.
Hem de decidir si estar presents en les negociacions que modificaran les condicions laborals de les i els ferroviaris, o quedar exclosos d'aquestes negociacions, tal com pretenen els signants, per poder campar a pler durant 3 anys.
CGT ha donat sortida a aquesta qüestió de forma assembleària, i s'ha decidit fer una consulta a la nostra afiliació per veure les possibilitats d'adherir-nos o no. La nostra responsabilitat i compromís amb la defensa dels drets laborals dels ferroviaris i ferroviàries i la decisió majoritària del Ple de seccions sindicals de CGT, ens porta a prendre aquesta decisió. Finalment, la nostra afiliació s'ha pronunciat per no subscriure el conveni.
Per altra banda, la vaga del 18 de desembre va ser desconvocada per acord de la majoria de les Seccions Sindicals, després de la signatura del Conveni de Renfe i d'Adif. Ara queda seguir lluitant i incidint en tots els importants aspectes del conveni que queden oberts en les diferents taules si finalment ens adherim, i seguir combatent la precarietat i inestabilitat dels cada vegada més nombrosos ferroviaris que formaran part de la plantilla de Grup Renfe, amb unes condicions lamentables.
Pel que fa a ADIF, el 17 de desembre CGT, CC.OO. i UGT, van signar el 1r Conveni multiempresarial ADIF-ADIF-A.V., en el qual entre altres qüestions es garanteix l'ocupació a través d'una nova OEP, la integració dels treballadors de FEVE, la possibilitat d'accedir a la jubilació parcial, la permeabilitat entre ambdues empreses, la mobilitat interna, millores en aspectes socials (parelles de fet, ampliació de les ajudes per fills disminuïts psíquics, títols de transport,..).
La signatura d'aquest Conveni no significa que hàgim aconseguit tots els objectius plantejats a l'inici d'aquesta negociació. Han quedat obertes una sèrie de Comissions (Empleabilitat i qualitat d'ocupació, Normativa laboral, Ordenació Professional, etc) en les quals, els signants d'aquest Conveni, han de negociar sobre matèries primordials per garantir la viabilitat de l'Empresa i els drets de tots els seus treballadors.
En la taula d'empleabilitat: fent respectar la internalització de càrregues de treball; en la de Normativa: garantint l'avanç en drets per a tots els treballadors; en la d'Ordenació Professional: garantint que sigui coherent, sense pèrdua de drets, unida a una estructura retributiva no discriminatòria, un marc funcional delimitat apostant per la no externalització de les càrregues de treball; la de MM.II: per aconseguir acords que atenuïn els desequilibris existents per a aquest col·lectiu; la Comissió de Seguiment: per vetllar perquè la plena integració dels treballadors de FEVE es realitza amb els criteris que hem exigit durant la negociació; en la Paritària: per custodiar que els acords d'aquest conveni siguin respectats plenament sempre d'acord amb les nostres pretensions.
Per a CGT és prioritari, a partir d'aquesta signatura, continuar amb les propostes en les diferents taules negociadores amb la finalitat de garantir el futur de l'empresa i el de tots els seus treballadors, sent molt gelosos en el seguiment de les diferents taules creades a tals efectes.
No deixarem de lluitar perquè es compleixin els acords signats en aquest conveni i s'abordin els que encara no s'han aconseguit, uns per la incapacitat de la Direcció per donar respostes i uns altres per perversos interessos d'algunes organitzacions sindicals.
Tot i la desconvocatòria de la vaga del 18 de desembre, CGT utilitzarà la mobilització sempre que sigui necessari

Sector Federal Ferroviari de la CGT

Inspecció de Treball constata irregularitats a la UAB en la figura de professorat visitant per promoció interna i requereix que es corregeixin

En diverses ocasions des de la secció sindical de la CGT - UAB hem anat informat de les irregularitats en la contractació de professorat a la nostra universitat. Generalment quan les hem difós prèviament ho havíem comunicat ja fos en una mesa de negociació o mitjançant carta entrada per registre als representants de l'Equip de Govern. Sempre com a darrera instància, i davant la manca de voluntat de la UAB de resoldre una determinada situació, en ocasions des de la CGT - UAB hem presentat denúncies a inspecció de treball. Aquest és el cas de la denúncia presentada a Inspecció de Treball el passat 25 de febrer per la utilització irregular de contractes de professor visitant sota la denominació de tenure track a departaments de la Facultat d'Economia i Empresa i complementada amb informació addicional.
Resumidament en aquesta denúncia es constatava:
1) La contractació de professorat amb tenure track utilitzant contractes de professor visitant en departaments de la UAB.
2) En aquests contractes no s'exigia que el professor contractat provingués d'una institució acadèmica o de recerca externa amb la qual hi tingués una relació contractual.
3) Que en algunes ocasions se superava la durada màxima que la normativa vigent (Conveni Col·lectiu de les Universitats Públiques Catalanes, Reglament de professorat de la UAB) estableix pels contractes de professors visitants de 3 anys.
4) Que l'oferta de la contractació no es duia a terme mitjançant la publicitat pública que requereix la normativa aplicable, sinó a partir de portals d'internet privats als quals només s'hi pot accedir a través de subscripcions de centenars d'euros.
5) La utilització en frau de llei de la

figura contractual de professor visitant.
El passat 25 de novembre, arran de tenir coneixement d'una nova oferta de contractació de professorat visitant publicitada únicament a través del portal d'internet privat, des de la CGT-UAB vam presentar una segona denúncia per a posar novament aquests fets en coneixement de la Inspecció de Treball.
En la resolució de les dues denúncies, de manera resumida, Inspecció de Treball conclou que:
a) La UAB hauria de notificar totes les contractacions al comitè d'empresa, cosa que no ha fet, i l'emplaça a fer-ho de manera immediata.
b) Que, d'acord amb els art. 13 i 14 del Conveni col·lectiu, les convocatòries i concursos han de ser públics.
c) Que, la contractació denunciada no s'ajusta a la figura de professor visitant i requereix a la UAB que ho resolgui immediatament.
d) Que, d'acord a l'article 11 del Conveni col·lectiu el professorat visitant haurà de ser contractat per un període de 3 anys entre professors i investigadors d'altres universitats o centres d'investigació. En particular, es llegeix a la resolució d'Inspecció: "Conclusiones de la actuación inspectora: Tras la entrevista mantenida tanto con la parte social como empresarial y, del análisis de la documentación aportada por la empresa en sede inspectora, se desprenden incumplimientos empresariales tanto en torno a los deberes de información al comité de empresa respecto de las contrataciones temporales realizadas como en torno a las contrataciones relativas a la figura del profesor visitante, por lo que se ha procedido a requerir, con fecha 7 de Diciembre de 2015 y en la orden de servicio 8/0008441/15, a la Universidad Autónoma de Barcelona que, de manera inmediata y, en lo sucesivo, dote al comité de empresa de la información relativa a las contrataciones temporales realizadas y que, las contrataciones relativas a la figura del profesor visitante se ajusten a la normativa establecida".
Des de la secció sindical de la CGT a la UAB lamentem que l'Equip de Govern sistemàticament obligui a emprendre la via de la denúncia, ja sigui a inspecció de treball o judicial, per a resoldre situacions que vulneren els drets de treballadors de la UAB. Denúncies que la immensa majoria de vegades (per no dir sempre) es resolen a favor de la part sindical.
Des de la secció sindical de la CGT a la UAB lamentem també el tracte de favor que l'Equip de Govern facilita a determinats departaments i a algunes instàncies de la UAB per a realitzar pràctiques de contractació que clarament se situen fora de la legalitat.

Secció sindical de la CGT a la UAB

Presentat recurs contenciós contra l'exclusió de la CGT de la mesa general de negociació de l'Ajuntament de Barcelona

En els darrers mesos, s'ha obert la mesa de negociació de conveni del qual la CGT ha quedat exclosa emparant-se en el marc d'unes reformes laborals que, no solament neguen el dret de la negociació col·lectiva i reforcen la negociació individual, sinó que també impossibiliten la negociació de nous convenis que augmentin els drets dels treballadors i treballadores.
Els que seguiu els nostres comunicats recordareu la nostra denúncia pública per la injusta exclusió de la CGT de la Mesa General de Negociació malgrat ser la tercera força sindical considerat el conjunt de l'àmbit municipal. La denúncia pública es va convertir ja abans de les vacances d'estiu en un recurs administratiu que no ha merescut resposta per part de l'Ajuntament i ara ja ha arribat a la denúncia davant dels jutjats del contenciós administratiu.
Només afegir que aquest no és un tema menor i no afecta només a la CGT. El que estem defensant en definitiva és la igualtat de tots els treballadors i treballadores municipals a l'hora de veure defensats els seus drets des del primer moment i en primera fila pels representants sindicals que han escollit, i és per això que hem demanat l'aplicació de mesures cautelars a les quals exigim a l'Ajuntament que no s'hi oposi per tal de prevenir un perjudici irreparable sobre totes les tasques de negociació que estan iniciant-se.
Aquests són alguns dels temes que el sindicat CGT de l'Ajuntament de Barcelona considera especialment importants per tal d'avançar i recuperar tots els nostres drets laborals, socials i professionals:
- Municipalització i/o remunicipalització dels serveis públics privatitzats o externalitzats.
- Un sistema just, equitatiu i transparent en la promoció de llocs de treball.
- Recuperació dels llocs de treball perduts de manera sistemàtica a través d'oferta pública d'ocupació.
- Recuperació del poder adquisitiu. La pèrdua amb anteriors governs ha estat del 23%.
- Una veritable relació de llocs de treball. L'aplicació del Sistema d'Ordenació Municipal (SOM) per part de l'anterior govern va suposar una desvalorització dels llocs de treball i, amb això, una doble escala salarial.
- Recuperació de la jornada laboral de 35 hores setmanals com a garantia de creació de nous llocs.
Per a garantir una veritable negociació d'un conveni digne cal garantir els drets sindicals dels representants dels treballadors i treballadores d'aquest Ajuntament.
La CGT és la tercera força sindical de l'Ajuntament de Barcelona i els seus Organismes Autònoms. És per això que ha d'estar a la Mesa General i exigim participar en la negociació del conveni per a poder plantejar i fer el seguiment de les propostes enunciades.

Secció Sindical CGT Ajuntament de Barcelona

Es desconvoca la vaga indefinida a la Societat Municipal Mediambiental d'Igualada

La Plantilla de Societat Municipal Mediambiental d'Igualada representada en la seva àmplia majoria per CGT en el Comitè d'Empresa va decidir finalment desconvocar la Vaga Indefinida convocada per al 22 de desembre.
Després de les diferents Assemblees, i una última en plena concentració durant la Vaga parcial del 10 de desembre, el conflicte va ser prenent força fins al punt que l'Assemblea va decidir Convocar Vaga Indefinida per desbloquejar la negociació que no es va donar fins la Mediació del 17 de desembre a la Direcció General de Relacions Laborals
Els compromisos als quals s'ha arribat amb l'empresa, són els següents:
- 1r. Que l'Ajuntament, es comprometi a estudiar la qualitat i eficàcia del servei prestat per FCC i contractar un nombre indeterminat de personal de treball en cas de ser necessari, per alleujar les càrregues i millorar aquests serveis.
Aquest estudi tindrà una durada indeterminada, però durant el mes de Març, l'ajuntament es compromet a reunir-se amb el comitè d'empresa i fer un seguiment conjunt del problema.
- 2n. Tancar el conveni per a aquest any, amb una pujada salarial simbòlica del 0,5% i reobrir les negociacions per a l'any 2016.
- 3r. L'Empresa, es compromet a transformar els contractes de relleu a indefinits que existeixen en l'actualitat, quan el pre jubilat passi a ser total ment jubilat

Secció Sindical de CGT a S.M.M. Igualada

Aturades i vagues per al mes de febrer al Metro de Barcelona

Els treballadors i treballadores del Metro de Barcelona van acordar en Assemblea General realitzada el 14 de gener, la convocatòria d'aturades i vagues dins d'un pla de mobilitzacions més ampli, per forçar el desbloqueig de les negociacions i pressionar a favor d'un acord que respongui a les reivindicacions plantejades en la plataforma unitària presentada fa mesos per la Representació dels Treballadors.
Concretament es convoca una aturada de cinc hores, de 10h a 15h, el dia 2 de febrer, que anirà acompanyat d'una manifestació que s'iniciarà a les 11.30h i el recorregut serà des Pl. Urquinaona fins Pl. Sant Jaume. També es convoca vaga de 24 hores els dies 22 i 24 de febrer.
El Comitè d'Empresa i els diferents sindicats que el componen volen deixar clar que, des de fa més d'un mes, s'ha vingut informant als diferents estaments que tenen responsabilitat política sobre Metro, perquè actuïn contra el bloqueig en la negociació que està practicant l'equip directiu que gestiona la nostra empresa.
Així mateix, creiem que la lluita contra la precarietat laboral, la descongelació salarial i la limitació de l'actual Reforma Laboral, que són els tres eixos bàsics de la nostra plataforma, són objectius comuns a la voluntat de la majoria dels partits polítics que componen el Ajuntament, ja que gairebé tots ho han plantejat en les seves campanyes electorals.

Comitè d'empresa de Metro de Barcelona

Converse

Txema Bofill, investigador

"Sent poca gent es poden fer cose però crec que s'aprèn actuant"

Hem de lamentar la pèrdua de l'amic i company Txema Bofill (1953, La Bisbal d´Empordà), mort en fatídic accident de cotxe el passat 7 de desembre. El Txema, activista social incansable, llibertari, investigador de l'anarquisme i col·laborador de la revista Catalunya, dins la qual realitzava la majoria de les entrevistes a les pàgines centrals, ens ha deixat. Transmetem el condol a amics i familiars per la seva pèrdua.

Us deixem amb entrevista feta el 2010 a la revista El Pèsol Negre, que fa de fil conductor amb la seva enriquidora biografia personal i que ens va deixar pòsit a les pàgines de la Revista Catalunya.

Que la terra li sigui lleu.

Col·lectiu Revista Catalunya

Gaia Talls & Pep i tu
Berga-Capolat-Sants

Potser el teniu vist de diverses manifestacions o el coneixeu de l'Ateneu Enciclopèdic Popular o bé potser heu llegit algun dia el seu blog (http://blocs.mesvilaweb.cat/txemabofill) o alguna de les entrevistes que fa al Catalunya. Sí avui parlem amb el Txema Bofill, un pedagog, activista, investigador, revolucionari i, de fa un temps entrevistador.

El Txema va néixer el 2 de gener de 1953 a la Bisbal de l'Empordà. Fill d'una família burgesa va anar a l'escola nacional i als deu anys al seminari. Sí, anava per capellà, ell de fet volia ser missioner a l'Àfrica, ho tenia idealitzat. Curiosament amb aquells capellans va aprendre amb molta llibertat, aprenien en català i fins i tot van aconseguir que anar a missa no fos obligatori. Eren capellans obrers de Girona i eren sens dubte progressistes. Era un adolescent i ja va prendre consciència política i aviat va entrar en contacte amb grups marxistes. Als 16 anys va anar a estudiar a Barcelona, primer internat i poc després va alliberar-se en tots els sentits - família, educació, política…-

Entra en contacte amb els grups de teatre independent com el de Girona. La lectura de De Proudhon a Cohn Bendit, d'Heleno Saña el va marcar, va trobar el que ell pensava i feia. A Barcelona comença a estudiar Medicina i al mateix temps a protestar. A les cèl·lules de Bandera Roja, amb el PSUC, amb els trotskistes, una sopa de lletres considerable, anava flirtejant amb uns i altres. Deixa medicina i passa a Filosofia, un altre disgust a la família -cabells llargs, filosofia, hippies, mogudes i merders diversos-. De seguida contacta amb els anarquistes, el Bombetes i gent de l'Escala, els que seran anomenats Estudiants Llibertaris, on també hi havia en Casasses amb els poemes, etc. A les lluites universitàries es va especialitzar a fer de piquet i muntar manifestacions curtes i seguides a diferents punts de la ciutat. Cinquanta o cent persones, pedres, de vegades còctels i el mínim de detencions. Diu que anava sempre arreglat, sense «pintes» per no cridar l'atenció. Sent poca gent es poden fer coses importants, és un dels lemes del Txema, fruit de l'experiència, és clar.

- Però la carrera no la devies acabar?
La carrera, què va. Nosaltres marejàvem molt els professors. I a mi em van expulsar per unes accions d'ocupació i menjar gratis col·lectivament als menjadors de la universitat. De fet ja abans m'havien detingut per fer unes pintades contra Franco a la Universitat de Girona per anar massa confiat com si fos a Barcelona on si que anava molt «suelto».

- I vas estar gaire temps a la presó?
Tres o quatre mesos. Clar, surto, però em demanen 2 anys. Que ara, no et creguis, que pel mateix pringués igual. I vaig decidir marxar, a més la mili no la volia fer… i cap a Toulouse.

- I a Toulouse devies contactar…
Amb els de la CNT, l'oficial, que ens van acollir. Hi havia la Federica Montseny, l'Hortènsia Torres, que eren un grup de dones. I jo em vaig quedar a la casa del de la impremta. Després a París i vam estar a casa del Miguel Moreno, que era d'un grup de la CNT de París. Després, amb tota la història del MIL, ens vam separar.

- Però llavors encara no havies contactat amb la gent del MIL?
No, això és abans. Però a l'arribada allà, passa tot lo del MIL, les detencions. I nosaltres muntem un comitè de solidaritat amb els presos del MIL. Estàvem sobretot gent del «ORA», de les Cèl·lules Revolucionàries, que eren fills d'anarquistes, de refugiats, que ja eren francesos. I en una d'aquestes reunions, el Jean-Marc i el Cricri, que no venen a la reunió però saben que hi ha una reunió del comitè de solidaritat i ve la Pilar, que em coneixia a mi de la Universitat. I em va dir que a fora hi havia uns del MIL que em volien conèixer. I jo estava amb el Miguel Moreno i vam anar a fer un cafè i així vam entrar en contacte. I vam anar a Toulouse i ens vam anar veient i preparant coses. Nosaltres estàvem en el Comitè, fent vida normal, estudiant a la Universitat i sent refugiat polític.

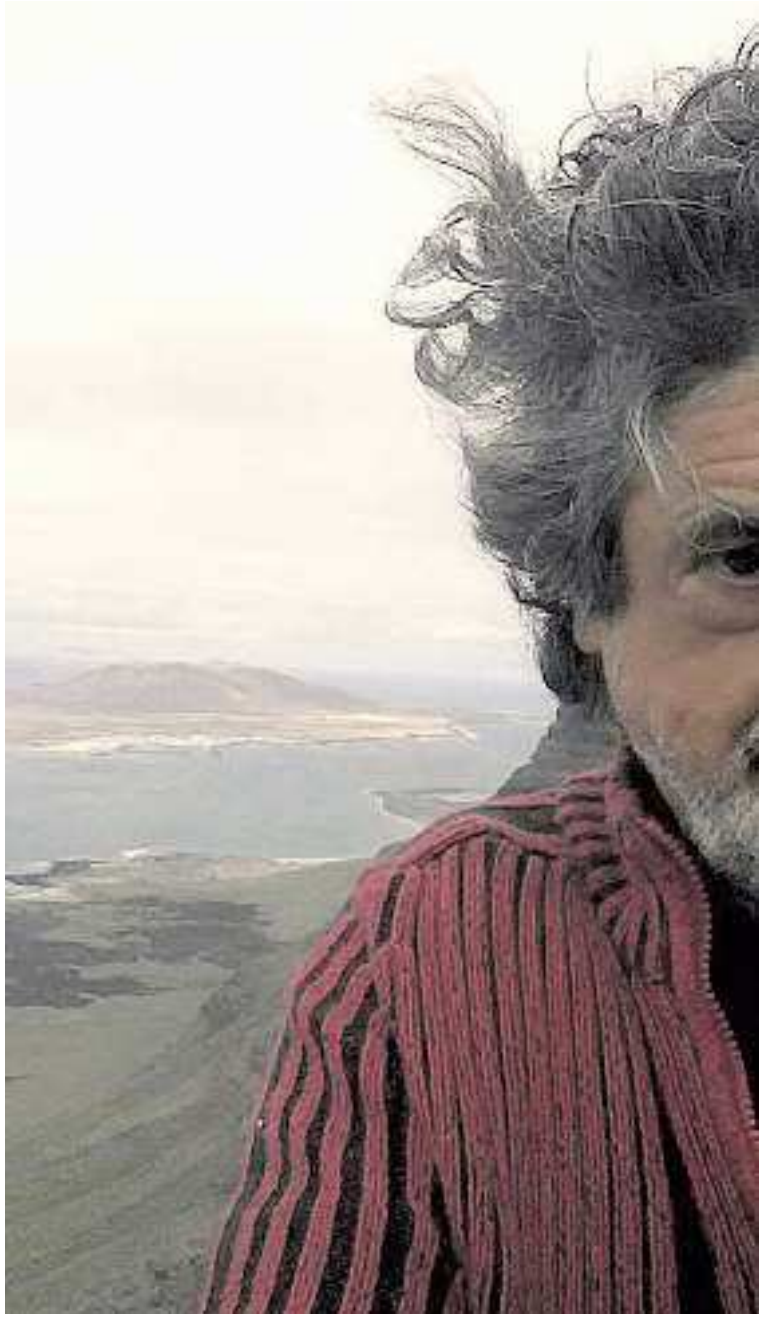

- I d'aquesta reunió amb el Jean-Marc i tal, què en va sortir?
Doncs ja van començar a estar en contacte amb els del MIL, que ja s'acabaven d'escindir, ja no podem dir que eren el MIL. Baixem a Toulouse, participo editant coses, llibres del «Maig del 37», a la llibreria d'anarquistes, una impremta a Toulouse, del Reglà, que ja es mort. Hi editàvem una revista que es deia Basta i que van participar aquests amb el GARI. I això era una cooperativa, fent llibres de resistència, pamflets. I encara continua aquesta impremta, és una impremta canyera, una cooperativa.

- Llavors encara no havien assassinat a Puig Antich, estaven detinguts i tu amb en Jean-Marc durant aquests mesos vau anar fent coses?
Sí. I fem un intent amb el Jordi i la Pilar de passar a Espanya per la muntanya. Ens havien d'estar esperant. Però vam veure una finca que feien senyals de llums, que arribaven tard els contactes i clar, nosaltres anàvem amb llibres del «Maig del 37» i armats i tot; i ens vam tornar, sort que vam ser una mica

em amb...

r, llibertari, activista social

es importants. Sóc pessimista

intel·ligents. Ens va dir la Pilar: «agafa la pistola i si hi ha un control, jo no paro, dispareu." I jo pensava «jo no sé com va això. Millor jo condueixo i tu que saps com funciona…". I ens vam tornar a Toulouse.

- I vas deixar el grup de solidaritat amb el MIL?
No, jo seguia. Però anàvem i veníem. I havíem fet algunes accions amb el Jean-Marc, recuperacions de peles. Era planificar perquè ells estaven molt aïllats. Així com nosaltres, a la universitat, quan van matar el Puig Antich, hi havia tot d'espanyols que volien fer coses. I s'havia d'organitzar, hi havia una energia de l'hòstia, estàvem tots amb ràbia, però no hi havia massa capacitat organitzativa.

- Llavors s'organitza el GARI?
Sí perquè el Llobet i els altres estaven condemnats a mort. Jo baixo llavors cap a Toulouse i es monta el GARI, amb el Jean-Marc, els de la impremta, els de París que érem nosaltres, grups que ja coneixia el Jean-Marc, que no necessàriament s'havien de conèixer; també hi havia el del «Primer de Maig». I aquí ens vam ajuntar i havíem de trobar algú per segrestar. I havien diverses propostes.

- I quan baixes a Toulouse, entres en contacte amb tota aquesta gent, l'Alberola…
No, això va ser en una reunió puntual, amb el grup del Jean-Marc, que viviem junts. Lo maco del GARI, és que ja no és un grup autònom d'amics, sinó que ja és una organització, una xarxa de grups. El nom surt després del segrest del Suàrez. Feien atemptats a tot allò que era espanyol. Uns anarquistes vascos feien accions més situacionistes; es van carregar el Príncep d'Espanya al museu de la Cera, van tallar ponts durant el Tour de França. Es tractava una mica d'aïllar Espanya. I clar, a França, a Bèlgica, a Holanda, a Itàlia, es feia per tot arreu, llavors sí que impressionava una mica. Això no surt als llibres d'història, aquí està el problema. Perquè ara resulta que els que van canviar el règim del

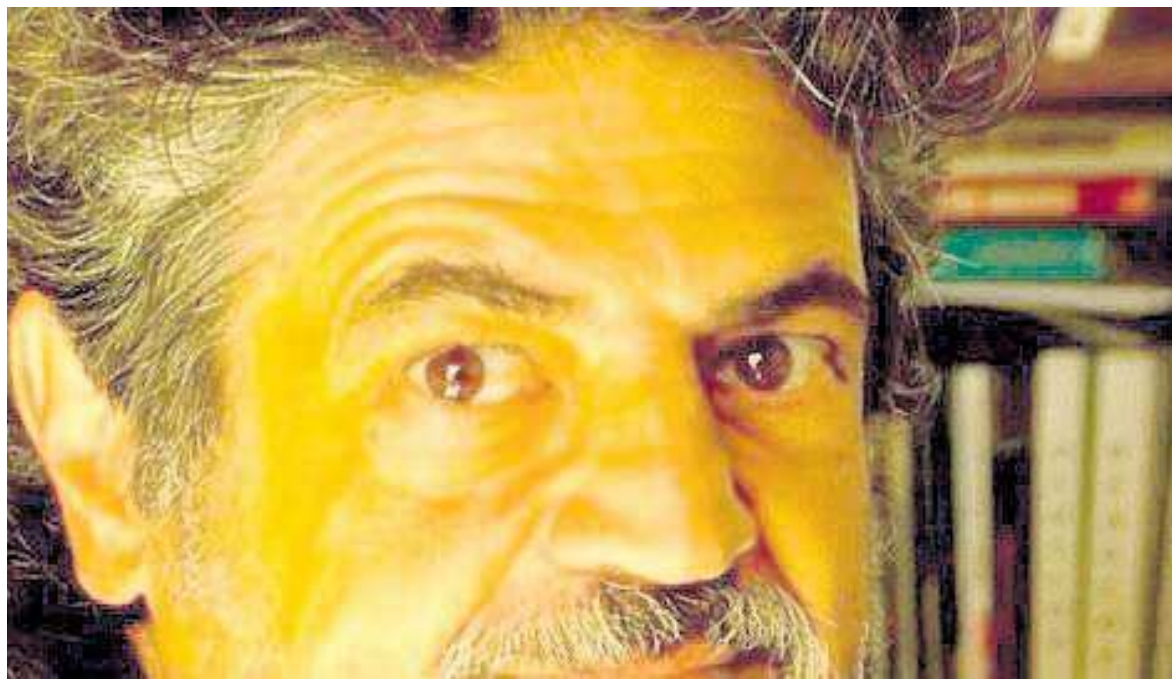

franquisme van ser el Rei, el Fraga Iribarne… i les manifestacions d'aquí, els obrers que es manifestaven i els que fotiem merders a fora i aquí, que sí que debilitaven el règim, d'aquests ni se'n parla.

- I a tu, els del Memorial Democràtic et va enviar un diploma per la teva lluita per la democràcia…
Sí; haig d'enviar-li un escrit al Saura, com si nosaltres haguéssim lluitat per la democràcia. Ell, en el diploma diu per les llibertats democràtiques i tot això. Però molta de la gent, inclús molts del comunistes, estaven en contra del capitalisme per suposat, i no era per aquesta democràcia amb el Rei i demés que lluitaven.

- I amb el GARI, vau actuar molt de temps?
És que a mi em van detenir quan vam sortir del judici del Miguel Moreno, el Cricri i aquells quatre. I algunes accions jo ni les coneixia, però venien policies de tot arreu, de Bèlgica, a tot arreu on hi havia hagut accions; i a veure on estava jo aquell dia o aquell altre.

- Però m'has dit que et detenen arran de què?
Jo vaig anar al judici perquè jo feia una vida normal, entens? I va i em detenen perquè algú m'havia denunciat per un atracament, havia donat el meu sobrenom, el Sabata.

- El Sabata, dius?
Sí, jo no sé qui m'ho va posar, però és que estant en una manifestació, vaig perdre una sabata. I em van dir així. Tothom es posava noms, hi havia «el barbut», «el bigotis» i altres noms així. I a França ja vaig passar amb el nom del «Sapata».
Un cop detingut vaig fer una vaga de fam de 23 dies demanant que em traguessin de la presó; i els altres també ho feien, també estaven ja detinguts, fent la vaga per tenir un estatut polític. Però el què passa és que alguns havíem reconegut que part dels diners se'ls havien quedat no sé qui i tal. I finalment ens van donar l'amnistia i ens van treure, quan ens van donar l'estatut polític. Estàvem dintre de la Cour de Sécurité d'État i vam ser els últims presos polítics de França. Al dossier hi havia els del GARI, vascos, palestins, algerins, extrema dreta. I ara ja no hi ha presos polítics a França, ara tots són comuns. Van ser els últims presos polítics reconeguts.

- A França et detenen arran de què?
Em van detenir quan vam sortir del judici del Miguel Moreno.
Jo vaig anar-hi perquè feia una vida normal, enténs?
I va i em detenen perquè algú m'havia denunciat per un atracament,
havia donat el meu sobrenom, el Sabata. I algunes accions jo ni les coneixia, però venien policies de tot arreu, de Bèlgica, Toulouse, a tot arreu on hi havia hagut accions; i a veure on estava jo aquell dia o aquell altre.

- I encara hi havia el Franco, aquí?
Sí, i tant. Amb l'Alberola havíem de fer qualsevol cosa, en nom de l'antifranquisme tot estava molt ben considerat. Nosaltres fotiem un petardo i d'això en parlava tothom, de la vergonya de Franco i nosaltres ho aprofitàvem. I tu miraves al Ministerio d'Exteriors i no sortia a cap lloc, només sortia al Marroc i als EEUU. Perquè als altres llocs no els volien per res.
I jo, des de la presó, li vaig escriure a un director de tesis, a la universitat, Réné Lourau que jo sabia que era més progressista i més antiinstitucional, una mica anarquista. I a veure si em volia dirigir la maestria i després la tesis. O sigui que ja li vaig caure bé perquè venia de la presó.

- Llavors quan surts, fas la tesina i segueixes estudiant?
De fet, jo seguia estudiant per tenir el carnet d'estudiant, mantenir la residència, aconseguir una beca com a refugiat polític. A la Universitat aquesta en què estava podies aconseguir els diplomes sense anar a classe. Fins que em vaig cansar perquè jo trigava un dia en llegir-me un llibre i hi havia gent que trigava dues hores, em vaig dir que això no era lo meu. Però després em vaig anar animant i vaig fer la tesi de «El teatre de la tesi». Que en parlava de quina era la metodologia per tenir una tesi; les tesis en general, són molt pobres, molt poc creatives, perquè s'ha d'anar és al diploma. I hi ha grans escriptor i investigadors amb tesis molt pobres, perquè és seguir una metodologia, llegir uns llibres i arribar a unes conclusions.

- I mentre vas estudiar allà ja et devien controlar més oi?
No, és el control de què ja et detenen, ja estàs fitxat, no és com al principi, m'havia de dedicar més a estudiar. No saps si et vigilen o no. I fins i tot, jo, un dia estant tranquil, a la universitat, em van venir quatre policies, que era quan el Jean-Marc estava molt buscat i se'm van endur sota un pont, a les afores de París, amenaçant-me; i jo els deia que ja feia temps que ho havia deixat i que no sabia res. I que havien trobat el meu nom en el seu carnet de direccions, i tal i amenaçant-me. Que sí, que sabies que podies estar controlat.

- I llavors vas tornar a Espanya quan va morir el Franco?
Sí, bé, dos anys després, per si les mosques, al 78. Jo anava i venia de França, la meva vida en part estava a París. Sí que m'agradava tornar, però llavors va arribar el desencís. Les coses aquí havien canviat molt i no era el que esperava. Jo pensava que quan això petés, seria maco.

- M'havies comentat que, abans d'estar a Barcelona, havies estat a la CNT de la Bisbal.
Bé, ells feien una revista i jo hi vaig participar. La revista, la vaig trobar a l'Ateneu Enciclopèdic, mirant el

catàleg, són 2 o 3 números que representen l'energia d'un moment. Jo sí que vaig escriure allà sobre el cas Scala, com els mitjans de comunicació estaven aprofitant per criminalitzar i manipular a la CNT.

- I els vuitanta?
Bé, entre aquí, Canàries i França; però vaig estar un any a la presó a Suècia, vaig anar fent.

- I això de Suècia, com és que vas anar a parar a la presó a Suècia? Per allò dels xecs del Lucio?
Bé, no eren del Lucio. Era entre gent que es coneixia, era fàcil d'aconseguir els diners i havíem estat en contacte amb ells, amb l'enllaç amb el Lucio i després amb uns italians que imprimien tot això. Clar, jo me'n vaig anar a Suècia, que allà les presons estan molt bé (rialles). Res, jo és que en dos dies em vaig fer amb 4 milions. I estàvem allà amb anarquistes espanyols. Un que em va avisar que hi havia problemes amb l'hotel. Vaig entrar jo i allà sí, ens esperava la policia. Teníem els diners a sobre, a mi només em faltava recollir el passaport. Era l'època que el Rouillan estava instal·lat aquí a Barcelona i parlàvem de muntar una escola llibertària. Jo era pedagog i volia treballar de lo meu, i amb 3 o 4 milions era de sobres per fer-ho amb algunes persones que hi havia. Vaig estar un any a la presó sueca i després vaig anar a Canàries, després vaig anar voltant; quan no tenia diners, buscava feina i sempre trobava alguna cosa. Enviava currículums. I vaig treballar aquí a Barcelona, a l'Ajuntament, amb el Delgado, el Toni Puig que escrivia a Ajo Blanco, tota aquesta gent, que vam muntar els Centre Cívics i nosaltres vam formar els directors. I també vaig treballar com educador, educador de carrer.

- I al 1988 te'n vas anar cap a Nicaragua.
Sí. I a part també com a professor, perquè ja tenia un doctorat i ho havia de fer servir. I el tenia de França, aquí no me'l convalidaven. I volia conèixer món. I va ser una experiència impressionant. Va ser una mica de casualitat, perquè aquí va venir el rector de la universitat, de la UCA, dels Jesuïtes, i m'hi vaig presentar. I em va dir que sí, que necessitaven gent i em va fer tots els tràmits, els permisos, papers i tot. I allà em vaig dedicar a filmar molt, a tafanejar molt per tot arreu. I m'havia comprat una càmera i filmava. Va ser una experiència primer, la de l'ensenyament; també el contacte amb un altre país, amb una revolució i tots els merders que hi havia. Bé, jo els vaig veure perdre, de baixada total. I després pitjor, perquè deu anys d'esforços, de lluites, de la gent que ho havia donat tot, s'esfondra. Va ser molt trist. I després, gent denunciant-se, que si un agafa una cosa, que si un altre una altre, que si un es passa, vendettas… jo me'n vaig anar.

- Vas tornar cap aquí.
Bé, passo primer per Canàries, París, sempre la mateixa volta i depèn de la relacions.

- Sí, abans em deies que als anys setanta…
Sí, segons l'amor, i vas aquí i vas allà…

- Que em deies que quan deixaves una relació…
Sí, això em passava de jove, me n'anava a les manifestacions a tirar pedres, a fotre canya. D'això me'n vaig adonar que quan estava ben aparellat i ben enamorat, la política era secundària. I quan estava sol, o quan em deixaven o jo deixava, llavors a cremar-ho tot.

- I anar voltant
Sí per exemple, als setanta també vaig estar a Gaza i Israel i vaig veure les injustícies que es feien allà.

- Total que vas cap a Veneçuela ja als noranta
Sí però vaig acabar a Colòmbia que és molt interessant en l'àmbit de música, en l'àmbit de festes, de tot, és molt ric. I m'hi vaig estar 10 anys.

- I em vas comentar que les FARC allà, estaven per tot arreu.
Especialment aquestes zones de la selva, les tenen molt controlades. Alguns tenen el control de les comunitats petites. Imagina't, allà on estava jo, a Guainia, són 20.000 habitants. Però a la capital, que ja són 8.000, hi ha tots els militars, els jutges, fiscals, notaris, tot el que vulguis, tot el que és del govern. Però te'n vas 20km enllà, tot per riu perquè no hi ha carreteres, i ja és control de les FARC. I al mateix poble també. A mi em van robar un motor i volia anar a denunciar-ho a la policia i em van dir que no, que havia de denunciar-ho a les FARC. I aleshores em van dir que aquell era un enllaç, l'altre també, i l'altre també. I llavors vaig conèixer el tema. Jo, des que vaig començar a treballar allà, fent excursions per turistes, que era una bogeria perquè allà no venia ningú perquè era zona roja… però sí que m'ho vaig muntar; i jo disfrutava buscant rutes, i camins, i fent propaganda i guies de rutes per visitar. I anava amb els Kurripacos, els Gariteros, totes les coses interessants de la natura, de la gent. L'últim any vaig treballar de professor. I va ser quan vaig veure tota la corrupció, de com s'utilitzaven els diners. I em vaig implicar més del compte. I em vaig posar del costat dels indígenes, a denunciar la corrupció que hi havia, que se n'enduien més del 20 % de què hi havia destinat a cultura o salut pública. I carreteres que feien 50 vegades i no hi havia res. I aquests diners, com que no sabies els diputats per qui treballen; perquè allà tothom treballava o pels narcos, o per les FARC, les autodefensas o ves a saber.

- I llavors et vas emprenyar i vas tornar.
Vaig tornar perquè la meva mare estava molt malalta. I ja anava preparant el viatge. De totes maneres, jo ja pensava en tornar.

- I ara ja fa temps que estàs aqui.
Sí, des del 2001.

- I ja fa dos o tres anys que estàs a l'Ateneu Enciclopèdic i a la CGT?
A la CGT vaig entrar a la tele, quan vaig estar a TV3. Quan vaig arribar, vaig treballar a TV3, a «Zona Roja», del Felip Solé; i també preparant els 6 capítols, amb una sèrie de discussions. Les discussions eren que ell volia fer una pel·lícula del Companys i jo deia que s'havia de parlar de la revolució. I vaig treballar molt en un capítol que tractava la Revolució, i després quasi que em van marginar (rialles). A la tele, hi havia els de la CGT i jo em vaig apuntar amb ells. I a mi, sobretot, m'interessava el reagrupar amb els aturats; i allà a la CGT, em van obrir molt bé les portes, es van interessar. Però després jo em vaig interessar molt per lo del 11-S, vaig estar investigar durant 3 anys com un boig i vaig parar tot, el tema dels aturats, la CGT, tot. I amb el Jonnhy, que el conec de l'Ateneu, ens vam ajuntar amb el Ricard i vam començar a treballar contra MediaPro (empresa on estaven tots els exdirectius de TV1, TV2, Tele5, A3, una màfia total) arrel de la pel·lícula de Salvador. I vam dir d'aprofitar això per denunciar la situació del Jean-Marc Rouillan, que el tenen oblidat. Inclús podíem recolzar la pel·lícula si aquests tios firmaven i feien campanya per què sortís el Jean-Marc Rouillan. Era això o fer la crítica i treure la situació del Jean-Marc Rouillan, explicar-la.

- I ara al menys que portes un parell d'anys militant fort, com veus els moviments socials o moviments antiautoritaris?
Jo no havia militat mai. Jo havia estat amb comandos autònoms segons les circumstàncies. Fan una putada els del govern i reacciones; no era sistemàtic, he sigut un mal militant. Però ara que he estat de més continuat, jo ho veig malament; la situació estava millor abans. Hi ha gent jove inquieta, i el moviment més interessant és l'okupa. Són gent que es mou, que fan accions i que d'alguna manera s'organitzen des d'abaix. El moviment sindical està molt fotut, desgraciadament. Ens tenen molt controlats; a través dels mitjans de comunicació; l'educació esta pel terra; tot està molt malament. Sent poca gent es poden fer coses importants. Sóc pessimista però crec que s'aprèn actuant.

- Moltes gràcies Txema, salut i endavant amb les lluites!

** Entrevista a Txema Bofill publicada a El Pèsol Negre nº50 novembre-desembre 2010 i gener 2011*

L'Estat i el Govern turcs emprenen una guerra total contra els kurds

Congrés Nacional del Kurdistan

Després del cop d'estat perpetrat contra les eleccions del 7 de Juny de 2015, sota el mandat del President Erdogan, l'Estat turc ha llançat una guerra en tota regla contra el poble kurd.

L'estat com és el seu costum, està utilitzant mètodes bruts, inclús ha arribat a desplegar la marina al Kurdistan. Durant unes quantes setmanes s'han implantat tocs de queda en molts pobles i ciutats del Kurdistan. Aquests tocs de queda encara segueixen vigents a Cizre, Silopi i Sur (Diyarbakir). També nombrosos tocs de queda han sigut activats i desactivats en llocs com Nusaybin, Dargecit, Lice i Varto. Fins ara, l'estat turc ha assassinat a un total de 260 civils en aquests pobles i ciutats. La major part d'aquestes morts han sigut provocades pel foc d'artilleria dels tancs, coets i foc de franctiradors.

L'Estat turc està atacant els funcionaris kurds triats democràticament, per mitjà de judicis, rellevant els alcaldes electes de les seves funcions i empresonant periodistes. La repressió per part de les forces militars turques està dirigida especialment contra les dones i els nens. Recentment tres dones polítiques kurdes han sigut assassinades extrajudicialment a Silopi, districte de Şırnak.

Sêvê DEMIR, membre de l'Assemblea Parlamentària pel Partit de les Regions Democràtiques (DBP); Pakize NAYIR, Copresidenta del Consell Popular de Silopi i Fatma UYAR, activista del Congrés de Dones Lliures (KJA), assasinades el 4 de gener passat per les forces de seguretat turques a Silopi, durant el toc de queda vigent des de mitjans de desembre.

Els alcaldes i alcaldesses estan sent empresonats

Des de les últimes eleccions, almenys 20 co-alcaldes/es del DBP han sigut empresonats. Alguns han sigut rellevats de les seves funcions per orde del Ministeri de l'Interior. Mentres es produeïxen aquests tipus d'accions, el partit AKP continua anunciant noves mesures. A partir d'ara, un administrador nomenat pel govern central, reemplaçarà als alcaldes rellevats a la força de les seves funcions. Els càrrecs electes estan sent soscavats per buròcrates imposats.

Noves lleis contra els Membres del Parlament

Les mesures mencionades anteriorment estan sent implementades en els municipis, mentres que el President turc Erdogan, una vegada més demostra la seva intolerància a qualsevol nivell de crítica contra el seu govern, com les emeses pels co-presidents del HDP Selahattin Demirtas i Figen Yukesekdag, fent una crida als fiscals de l'estat perquè prenguin mesures legals contra ells. Tan aviat com Erdogan va dir "aquesta gent ha de pagar un preu", els sistemes judicial i legislatiu van executar accions contra els co-presidents del HDP i contra altres parlamentaris del mateix partit. És inqüestionable que aquest tipus de mesures formen part d'un pla mestre estatal.

La confessió documentada del genocidi

Recentment va ser documentada la massacre perpetrada contra civils a Kurdistan, aprovada per l'Estat turc. En un document pertanyent al Comandament de la Força Terrestre de Turquia, en el context d'estat d'emergència s'especificava el següent: "les conseqüències per al personal militar que no faci us de les seves armes de foc per por de ser perseguit seran molt perilloses" i l'ordre d'usar armes està molt clara. En el mencionat document se'ls dóna garanties als soldats de no ser castigats per l'assassinat de civils.

El document que revela les instruccions de l'Estat inclou la firma del "Comandament de la Força Terrestre, Comandament de la Brigada Blindada 172, Comandament del Tercer Batalló de Tancs, Cizre/Sirnak". El document porta imprés el número de sèrie "84933840-3000-350-15" sota l'epígraf "Personal de vigilància i desplegament armamentístic", amb data del 31 de juliol de 2015.

Fa cents anys van ser els armenis

El règim turc desitja ressuscitar el genocidi que va cometre a principis del segle XX en contra de la població armènia (on van ser massacrats un milió i mig de persones civils) i a Dersim, Agri i Kocgiri (on van ser massacrats centenars de milers de kurds). Fa uns dies, l'Alcalde d'Adana (del partit AKP) Huseyin Sozlu, en una declaració pública dirigint-se als kurds a Turquia va advertir: "Acabàreu com els armenis".

Erdogan vol un règim com el de Hitler

El president turc Erdogan va declarar en un canal de TV oficial que desitjava un tipus de govern semblant al què va existir a Alemanya sota el mandat de Hitler. Erdogan ho va descriure de la manera següent: "Podem observar governs semblants al de Hitler a Alemanya, però també podem trobar aquests tipus de govern en altres llocs del món". Aquestes declaracions van ser difoses de forma massiva en els mitjans internacionals, no obstant això el fet de que Erdogan utilitzi aquests mateixos mètodes en contra dels kurds no ha suscitat, de moment, cap reacció.

Política de despoblació a Kurdistan

La gent que està resistint en contra de tots aquests atacs, està fent tot el que pot per a romandre en els seus llars. Al contrari, l'exèrcit turc està forçant la gent de Cizre, Silopi i Sud a abandonar-los. Aquestes mesures, que recorden a les tàctiques nazis, estan sent implementades en aquestes poblacions diàriament. L'exèrcit turc està amenaçant la gent perquè abandoni els seus llars sota el risc de ser massacrats.

Ciutats convertides en camps de concentració

En el barri de Barbaros a Cizre almenys 7000 persones van ser obligades a abandonar les seves llars i a desplaçar-se a un poliesportiu en el barri de Yenisehir, on se'ls va advertir que havien d'abandonar la ciutat. La gent que no va abandonar les seves llars estan sent assetjats pels soldats que disparen artilleria pesada contra els barris.

Fem una crida a tothom per exigir el cessament immediat de les massacres perpetrades per l'estat turc.

Mentres que l'Estat turc està negociant amb la UE, també està massacrant, torturant, i empresonant al poble kurd en el seu propi país. Per què els estats membres de la UE romanen en silenci quan s'estan violant flagrantment els valors de la UE?

En un acte evident de venjança, l'Estat Turc està atacant els kurds, els que estan fent front en primera línia contra les forces bàrbares de l'Estat Islàmic. Per què els membres de la coalició anti jihadista romanen en permanent silenci?

Fem una crida al món sencer i a l'opinió pública internacional perquè alcin la seva veu en contra de l'Estat Turc i de les massacres comeses per Erdogan contra el poble Kurd.

Kongreya Neteweyî ya Kurdistanê (KNK), 8 de Gener de 2016

Social

Traspassant una línia vermella: terrorisme i moviments socials

Andrés García Berrio

El cos dels Mossos d'Esquadra, que acaba de complir deu anys d'implantació a Barcelona, va sobrepassar de nou una línia vermella que mai hauria d'haver creuat. És profundament preocupant i aberrant aplicar la legislació excepcional en matèria de terrorisme per criminalitzar l'organització del moviment llibertari, és a dir, a una part dels moviments socials més crítics amb l'actual status quo.

L'Operació Pandora 1 i la seva rèplica que s'ha denominat com Pandora 2 s'han orquestrat des de l'àrea central d'informació per delictes d'ordre públic del cos de Mossos d'Esquadra sota l'autorització de l'Audiència Nacional, un tribunal d'excepció hereu del Tribunal d'Ordre Públic dels vells temps.

El delicte d'integració en organització terrorista està penat amb penes de presó que van dels sis als dotze anys, arribant fins als 14 per aquelles persones que se les consideri líders de la mateixa. Així mateix, qualsevol actuació delictiva que s'entengui que té un caràcter "terrorista" veu multiplicada la seva pena per dos o per tres. I s'intenta aplicar aquesta legislació excepcional tant en l'Operació Pandora 1 com en aquesta segona etapa tot i que els Mossos no atribueixen cap acció concreta a les persones detingudes. Cap.

La investigació s'ha dedicat a demostrar la participació de persones lligades al moviment llibertari amb una organització denominada Grups Anarquistes Coordinats a la qual no se li ha atribuït de manera directa cap acció concreta. Pendents de que s'obrís el secret de sumari de la més recent de les actuacions, la lectura de drets feta per agents dels Mossos a les persones detingudes així com l'escarida argumentació del ministeri fiscal per demanar presó preventiva sense fiança o eludible sota fiança sembla que deixa entreveure que no hi ha acusació de cap acció en concret.

Categoritzar nou activistes socials com "presumptes terroristes" va portar de nou a que un macroperatiu dels Mossos assaltés el passat 28 d'octubre de matinada i de manera coordinada un mínim de 7 domicilis i ateneus llibertaris (Sants i Sant Andreu). Almenys en dos domicilis, com que estaven entrant en cases de "terroristes", els Mossos van despertar a les persones investigades i als seus companys de casa apuntant-los amb metralletes o pistoles, generant escenes d'autèntic terror igual que van fer fa un any amb l'operació Pandora 1.

Naturalitzarem i acceptarem que el cos dels Mossos d'Esquadra assalti les cases d'activistes socials? Acceptarem que el cos dels Mossos d'Esquadra aprofiti qualsevol operació per assaltar espais de trobades dels moviments socials que estan emparats pel dret fonamental a la llibertat de reunió i associació? En aquests registres, la majoria dels quals es van dur a terme sense presència lletrada, es va intervenir principalment material informàtic, telèfons mòbils, escrits i discos durs. Igual que fa un any a la Kasa de la Muntanya o a l'Ateneu de Poblesec. Realment s'està buscant informació que pugui incriminar persones sobre la seva pertinença a una "organització terrorista" o més aviat l'àrea central d'informació està emprant de manera fraudulenta aquestes operacions per obtenir informació sobre persones i col·lectius que formen part dels moviments socials? Fa un any es van endur articles de més de 30 persones, tot i que estaven imputades 11, i la major part d'ells no s'han retornat. Informacions personals, fotografies, i fins i tot tesis doctorals en construcció. Però com hi ha una investigació oberta en matèria de "terrorisme" el dret a la intimitat i a la propietat de les persones afectades queda de nou en un quart pla.

El següent pas. Com que han estat detingudes presumptes "terroristes" i les acusacions s'han emmarcat literària i jurídicament sota aquesta legislació d'excepció, les persones detingudes són traslladades a més de 600 quilòmetres de casa davant un tribunal altament polititzat i en què les garanties escassegen. Un tribunal que és capaç de dictar amb excessiva facilitat presons preventives. En aquesta operació, després del pas de 9 persones per l'Audiència Nacional, una d'elles, que és advocat en exercici i que estava personat en la causa de Pandora 1, era empresonada de manera preventiva. I sis d'elles quedaven en llibertat provisional després de dipositar en total 29.000 euros en concepte de fiança.

Fa mesos, la categorització de les detingudes com a "terroristes" va fer que diverses de les persones que en l'operació Pandora 1 van ser empresonades de manera preventiva es veiessin sotmeses a un sistema especial a causa de la seva "alta perillositat". Almenys a dues d'elles, després de ser integrades al Fitxer d'Interns d'Especial Seguiment (FIES), se les va sotmetre a un dur règim d'aïllament gràcies al qual passaven 21 hores en la seva cel·la soles i només es podien relacionar amb una altra presa.

Categoritzar com a terroristes a persones vinculades al moviment llibertari és traspassar una línia vermella que hauria d'alertar a tota la societat. Aquesta categorització literària, social i política no és nova, de fet és ben vella, i casualment s'ha donat amb més força en moments en què els sistemes polítics derivaven cap a models més autoritaris. Aquest és un d'aquests moments, a causa del fort cop que les lleis mordassa han suposat cap als nostres drets i llibertats. La recent reforma del Codi Penal en matèria de terrorisme ha aixecat les alarmes d'organitzacions com Amnistia Internacional, que va elaborar un informe davant la proposta de reforma, així com de moltes altres organitzacions internacionals.

Estem passant del tot és ETA al tot és terrorisme

El concepte de terrorisme es torna preocupantment lax, es norma el terrorisme individual així com de manera preocupant es barreja el concepte de desordre públic amb el del terrorisme en el seu article 573 bis 4. El procés d'extensió del concepte de terrorisme cap a la seva utilització contra moviments socials sembla estar en marxa. Ho ha estat sota l'anterior legislació i en base a la interpretació realitzada pels Mossos a les operacions Pandora o per la Policia Nacional en l'Operació Piñata. I ho estarà amb aquesta nova legislació que eleva el nivell d'autoritarisme de l'Estat Espanyol.

Cal que no mirem cap a un altre costat, que el rebuig contra la utilització de la legislació antiterrorista per criminalitzar els moviments socials sigui massiu, que no naturalitzem coses que mai haurien d'haver passat i que les organitzacions socials i de drets humans aconseguim posar aquest vital punt relatiu als nostres drets civils i polítics en el centre de les agendes polítiques. Els nostres drets i llibertats estan davant un descens que hem de saber frenar. Si naturalitzem l'extensió del concepte de terrorisme podem veure que un bon dia qualsevol dissident podrà ser acusat de terrorista. Estem passant del tot és ETA al tot és terrorisme.

** Article d'Andrés García Berrio, advocat d'Arrels Advocats i membre de Iridia - Centre per la Defensa dels Drets Humans, publicat a Catalunya Plural.*

Els Serveis Públics com a inici del procés de socialització de l'economia

Embat
http://embat.info/

Una de les qüestions clau del cicle que s'obre a les pròximes cites electorals és la dels Serveis Públics. Durant les últimes dècades els serveis públics s'han anat derivant poc a poc cap a mans privades, de manera que la gestió dels aspectes que afecten tota la població (transport, habitatge, aigua, energia, neteja urbana, gestió mediambiental, educació, sanitat, etc .) han anat quedant fora del nostre abast per engrossir els comptes d'unes poques empreses, erosionant amb això la qualitat del servei i les condicions laborals. Els nombrosos casos de corrupció que es detecten en les privatitzacions i externalitzacions i la seva gestió merament especulativa i amb una clara recerca de lucre deixen clar què implica aplicar el sistema neoliberal a les administracions públiques.

Les conseqüències del model imposat han contribuït a dilapidar grans quantitats de recursos comuns per enriquir a una patronal endarrerida que no és capaç de desenvolupar-se sense recórrer al acumulat socialment durant dècades. Igualment aquest model ha contribuït a debilitar els dics de contenció enfront de la precarietat, encarint i obstruint els serveis, i al mateix temps destruint desenes de milers de llocs de treball que podien comptar amb un cert poder sindical i que finalment han passat a la borsa de llocs de treball temporals i salaris de misèria.

Des del Procés Embat pensem que l'escenari polític que s'obre en molts ajuntaments possibilita que es posi en qüestió aquest model depredador. Alguns partits i candidatures són proclius a aquesta línia i de fet en més d'una localitat hi ha algun partit que la porta al seu programa. El moviment popular, els diferents moviments socials i els sindicats hem de pressionar en el sentit de recuperar el privatitzat, és a dir, remunicipalitzar: tornar a col·locar els béns i serveis bàsics a disposició de tota la població i no només de qui pot pagar-los. Tant si la remunicipalització és duta a terme per una administració concreta com si es tracta del producte d'una lluita reivindicativa del moviment popular, es tractarà d'un avanç que beneficia tota la població.

Els serveis públics externalitzats han de tornar a ser controlats per les administracions, però a més hem d'exigir que s'obrin a una gestió democràtica. És en aquest aspecte on és possible que es doni un conflicte durant el proper cicle polític amb aquelles candidatures de l'esquerra que es conformin amb engrossir el sector públic sense altres plantejaments. No volem que els serveis estiguin en mans de burocràcies opaques, que també són un focus potencial de la corrupció. Hem d'apostar per una gestió on tingui cabuda la plantilla de treballadors i treballadores d'aquest servei. I per tant hem de capacitar i orientar els col·lectius de treballadors i sindicats del sector públic cap a aquest objectiu.

A més han d'existir mecanismes d'auditoria i control dels serveis per part de les persones usuàries del mateix. Aquests mecanismes han de ser simples i pràctics per fomentar la participació i implicació de la persona usuària. Imposar uns mecanismes de participació complexos, burocratitzats o que s'hagi de invertir molt de temps fa impossible la participació a la majoria de la població.

Defensem un model socioeconòmic veritablement democràtic en què totes les persones decideixin el seu funcionament. Aquesta és la manera en la qual les classes populars es poden reapropiar d'aspectes que un dia van ser seus. És un pas per a la transformació social en el qual podem reapropiar-nos del nostre entorn material i avançar a una societat on tota persona pugui realitzar els seus projectes vitals.

Defensem un sistema social que garanteixi l'accés universal als mitjans de vida per a totes les persones que visquin en el nostre territori, independentment del seu origen geogràfic. Aquest sistema de protecció social, o de seguretat social, també ha d'estar gestionat per la ciutadania a través de mecanismes participatius, de manera que el sistema públic no pugui ser parasitat per minories polítiques o econòmiques.

Tot això conformarà un sistema veritablement públic i participatiu, en mans de les persones treballadores i usuàries en una cogestió de serveis i sistema social equilibrada. Es desprèn d'aquest plantejament que per aconseguir uns serveis realment públics és necessari un canvi profund de l'organització social existent.

Els passos a donar tant des del moviment llibertari com des del moviment popular són:

1. Oposició frontal a noves privatitzacions i externalitzacions. Com a primera mesura, merament defensiva, però necessària per prendre consciència, elaborar discurs i iniciar un replantejament del servei a llarg termini.

2. Reabsorció del privatitzat, com s'ha exposat abans, i a més una progressiva democratització de l'administració de la cosa pública. És a dir, passar d'una postura defensiva a una d'ofensiva social. Per a això es necessita implicar tant al moviment sindical, com als col·lectius d'usuaris de la cosa pública, en particular, ia tota la població, en general.

3. Ampliació dels serveis públics. No podem acontentar-nos amb tenir diverses branques aïllades de serveis públics sense contacte entre si, sinó que els serveis han de ser part d'un tot, part de la nostra vida en comú. L'ampliació dels serveis ha d'anar en línia amb la construcció d'una economia socialitzada que satisfaci les necessitats bàsiques de les persones. A més hauran de connectar a poc a poc amb els projectes autogestionaris actuals i futurs que intenten cobrir les necessitats bàsiques sense passar per les vies de l'Estat.

Considerem que més enllà de l'àmbit muncipal la societat ha de disposar de nous serveis públics com un parc públic d'habitatge social, un model agropecuari, de distribució alimentària i de béns, una Investigació i Desenvolupament (I + D) al servei dels interessos de la societat, i altres elements bàsics com podrien ser, per exemple, els electrodomèstics i el confort de l'habitatge, qüestions elementals per a la nostra classe, la treballadora. És per això que es necessita també un teixit industrial bàsic de titularitat pública que desenvolupi, sota principis d'universalitat, eficiència energètica i zero obsolescència, els productes de primera necessitat. De la mateixa manera, els sectors elèctric, les comunicacions, els recursos minerals i energètics i el transport han d'estar en mans de la societat organitzada.

Per concloure, dir que el nostre posicionament en defensa dels serveis públics es basa en una perspectiva de canvi general de la societat i de les seves relacions internes. És bàsic canviar el paradigma de derrota actual en l'imaginari col·lectiu per posar a l'agenda popular la gestió de la cosa pública. És una peça clau en la transformació social per un món nou on puguem construir el nostre propi destí.

Qui apostem per una transformació revolucionària de la realitat tenim per davant enormes reptes. Pensar i dissenyar nous models de relacions econòmiques i de suport mutu socialitzades, i contribuir a l'organització d'ofensives sindicals, veïnals i populars que plantegin canvis substancials que transcendeixin els canvis cosmètics i suposin avenços cap a una societat lliure.

No morim, ens maten

Feministes Indignades

Denunciem la pervivència del sistema heteropatriarcal i capitalista, origen i nucli de totes les violències. Denunciem la cultura masclista que encoratja, estimula, consent i atia l'ús de la violència contra les dones com exercici de poder i domini. Una cultura que legitima i perpetua aquesta violència a partir de diversos sistemes i espais: la militarització de les societats, la categorització dels cossos i les vides, l'apropiació del cos i la sexualitat femenina, els vincles amorosos subordinats, la feminització de la pobresa, la imposició de normes estètiques impossibles, els mandats heteronormatius, els racismes, els classismes, la normativitat funcional, i tants d'altres. Denunciem totes aquelles violències que se sumen i interseccionen en la diversitat que acull el ser dones.

Manifestem que les violències masclistes no són aïllades i particulars, no són allò que succeeix a una dona concreta sinó que les vivim totes i s'inscriuen en les nostres vides i els nostres cossos.

Manifestem que totes nosaltres, totes les que som aquí, som expertes en l'experiència de la violència masclista. En un àmbit o en diversos; en nosaltres mateixes o en dones properes: amigues, col·legues, germanes, mares, filles, àvies, nebodes, netes, cunyades, ties... D'una manera o de diverses, totes coneixem la violència pel fet de ser dones.

Manifestem que estem fartes del silenci entorn els perpetradors de la violència, de la no responsabilització dels agressors, de l'absència de reconeixement i de resposta institucional.

Denunciem que la violència contra les dones és la més greu, sistemàtica i impune vulneració dels drets humans de la meitat de la població de la nostra cultura occidental.

Denunciem la violència estructural que opera a través de l'àmbit jurídic i policial culpabilitzant les dones i estigmatitzant-les quan no confien en els recursos legals que se'ls hi ofereixen; desprotegint-les en exigir la seva adequació als sistemes jurídico-penals enlloc d'adequar els sistemes a la diversitat de les necessitats de les dones. Responsabilitzant-les a la fi de la violència viscuda.

Denunciem la violència estructural que opera a través de l'àmbit laboral amb feines precàries, sous baixos, atur elevat. La que obeeix al capitalisme acarnissat dels tractats de lliure comerç que s'apropia del capital femení en el seu benefici.

Denunciem la violència estructural que opera a través de les retallades en l'àmbit social, deixant les dones que pateixen violència directa en situació de desempar i victimitzant-les doblement. La violència que col·loca les persones dels serveis d'atenció a límits d'explotació amb l'excusa de la crisi i les retallades.

Denunciem la violència estructural que opera a través de l'àmbit de la salut coaccionant la llibertat dels cossos de les dones legislant-los, cancel·lant-los i violentant-los.

Denunciem la violència estructural que opera en l'àmbit d'ensenyament obviant models coeducatius i cooperatius mantenint currículums escolars i plans d'estudi que vehiculen la cultura de la violència.

Denunciem que som davant d'una greu problemàtica de salut pública, on les estadístiques oficials només assenyalen la punta visible de l'iceberg d'una xacra molt estesa i d'arrel profunda.

Denunciem la violència institucional que sosté i manté aquestes estructures sense reconèixer i assumir la responsabilitat cabal en l'eradicació o la perpetuació de la violència vers les dones. Denunciem les polítiques de maquillatge que ens esgoten i ens espremen.

Denunciem la violència institucional que no intervé en l'enculturació neomasclista de la nostra societat; que s'apropia el discurs feminista obviant el fons i les pràctiques que implica; que es limita a gestionar minsos recursos que de cap manera arriben al fons d'una problemàtica que pot anomenar-se feminicidi; que incompleix els propis compromisos legislatius en no desplegar els efectes que haurien d'emanar de les normes.

Denunciem la violència institucional que minimitza, aïlla, dispersa i oculta, la magnitud de la violència contra les dones no abordant-la des de les dimensions simbòliques i estructurals que la legitimen i sustenten, actuant així com a còmplice d'aquesta violència.

Manifestem i recordem: a qui calla, que el silenci el fa còmplice de la violència; a qui no escolta, que triar la ignorància el fa responsable; i a qui pot fer-ho i no actua, que no prendre mesura és una forma més de violència.

El Dia Internacional per a la No violència contra les Dones i les Nenes, vam tornar a manifestar de nou el rebuig contra la violència masclista, el rebuig contra una violència que segueix volent sotmetre les dones, lesbianes i trans, envaint tots els àmbits de la nostra vida. Com cada any, seguim i seguirem denunciant i recordant que la violència és responsabilitat de qui l'exerceix, no de qui la pateix.

I per la construcció d'una societat digna, lliure de violències per a totes i per a tots:

- ESCOLTEU-NOS. La saviesa femenina i el moviment feminista són la clau de la transformació cultural i social. Sense les dones no hi ha revolució.
- MIREU-NOS. Som milions de dones sostenint la vida i construint relacions lliures de violència. Les pràctiques de llibertat femenina són mediació universal per la transformació de la feminitat i la masculinitat.
- VEIEU-NOS. El reconeixement a la diversitat és el principi de la llibertat. Sense dones lliures no hi ha països lliures
- RECONEGUEU-NOS. Les dones teixim xarxes i sense xarxes no es pot abordar el canvi social. Les organitzacions de dones feministes som referents de voluntat i acció política per la llibertat, la vida, l'equitat, la pau i la sostenibilitat.

El nostre saber feminista és imprescindible per acompanyar i guiar la transformació social que nosaltres fem cada dia, amb el nostre dia a dia.

Les unes al costat de les altres, practicant l'autodefensa feminista, diem PROU a les violències masclistes i ens donem suport per gaudir de vides i relaciones lliures perquè:

Perquè ens hi va la vida, perquè volem una vida lliure, i lliure de violències, perquè ens volen vives, alegres, sanes, fortes i juntes.

Nou judici contra 8 veïns d'Esplugues per defensar Collserola

Ni muts ni a la gàbia
@nimutsnigabia

La gent que des de 1991 hem desobeït la imposició del pla Caufec-Porta Barcelona tornem a enfrontar-nos a un judici previst pels dies 18 i 19 de gener de 2016 però que finalment ha estat aplaçat fins a nova data. El jutjat penal número 11 de Barcelona ha citat a 8 veïns en defensa de Collserola acusats per la Fiscalia de 9 delictes d'atemptat contra l'autoritat i desordres públics així com de 8 faltes de lesions i contra l'ordre públic. Total: 15 anys de presó, penes-multa per valor de 6.300 euros (o bé, 11 mesos i 20 dies de presó) i 5.050 euros d'indemnització a 5 policies locals.

Ara que la desobediència està de moda esperem que amb aquests mèrits ens facin un lloc al futur Ministeri de Desobediència, Defensa del Territori i Lluita contra la Repressió. Si no, de moment ens conformem amb una retirada de càrrecs, una disculpa pública de tot l'entramat públic-privat que impulsa el pla Caufec i la derogació de tot projecte que pretengui cimentar Collserola. Ja només amb la primera condició el poder s'estalviaria una altra campanya de 'Ni Muts ni a la Gàbia' que tot just comença de nou. Els fets pels quals se'ns jutja ara no són cap novetat, i n'hem parlat uns quants cops. Es tracta d'una protesta el 18 de març de 2009 a causa del llavors imminent empresonament d'un opositor al pla Caufec. Unes 300 persones entren a l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat durant la celebració d'un ple municipal amb crits de «No al pla Caufec» i «Insubmissió a les penes-multa». La policia local ho intenta evitar de males maneres —i amb pèssima pràctica i eficiència— just el dia que estrena material antidisturbis. Allà es repeteix el modus operandi al qual ens han acostumat: ni durant ni després dels fets (suposadament taaaaaan greus) hi ha cap identificació ni detenció; mesos després les persones de sempre (els mateixos que ja vam ser jutjats i absolts fa un any —i detinguts, multats i jutjats en dotzenes d'ocasions anteriors per la nostra oposició a la política espluguina del totxo—) som notificats del procediment judicial en contra.

Fa anys que denunciem el capitalisme especulador a Esplugues de Llobregat i l'ús de la repressió com a model de gestió de la protesta popular. Les accions contra el pla Caufec i les seves conseqüències sempre han estat públiques i noviolentes amb l'objectiu de cridar al màxim l'atenció de la població i els mitjans de comunicació per tal de difondre els arguments de la lluita. Tres dels veïns que serem jutjats tenim risc real d'ingrés a presó amb demandes fiscals de 3 anys de condemna a més dels 11 mesos i 20 dies en penes-multa que acumulem entre tots.

Fixeu-vos si la cosa se surt de mare que malgrat el govern local estigui darrere les acusacions el Ple Municipal d'Esplugues va aprovar per unanimitat el juny de 2012 una declaració institucional de suport als encausats que qualifica de «desproporcionades les condemnes que potencialment poden ser imposades». Des de febrer de 2013 membres de 'Ni Muts ni a la Gàbia' ens hem reunit amb representants municipals per tal de proposar un acostament i possible acord extrajudicial amb els agents de la Policia Local que varen participar en el desallotjament del ple de l'Ajuntament i que van elaborar l'atestat que va donar lloc al procés penal. L'objectiu era avançar un procés de mediació, figura legal que el Departament de Justícia promou per tal de resoldre conflictes abans d'arribar a judici i així estalviar despeses i alleugerir la saturació de diligències als despatxos. Avui dia no hi ha cap avenç malgrat que PSC, ERC, ICV i CiU van ratificar al ple del 18 de juny de 2014 que aniran a Fiscalia amb un escrit que consensuaran. Seguirem insistint fins al mateix dia del judici.

Com ja hem dit repetidament, l'oposició al pla Caufec forma part d'un conflicte polític iniciat el 1991 que no es pot tractar penalment. Sempre hem buscat solucions i mediar amb l'ajuntament de diferents maneres: les manifestacions i accions al carrer així com aquests processos penals són les conseqüències d'una mala gestió política del conflicte. Entre els anys 2004 i 2009 més de 70 persones vam acumular unes 200 causes a jutjats per accions en contra de l'edificació del pla Caufec. Ara, set anys després d'uns fets emmarcats en la protesta per la repressió associada a la nostra lluita veïnal i noviolenta, ens tornen a citar. No cal dir que la desobediència —de fet o de pensament— ens pot portar a la presó (com sempre ha estat). No cal dir que seguirem desobeint les seves imposicions.

#NiMutsContinua

Campanya de solidaritat amb les 27 imputades de la UAB

Dani Font
Directa

L'acte de presentació de la campanya solidària "Som 27 i més" es va celebrar el 19 de novembre al teatre de la Plaça Cívica de la UAB, que es va quedar petita per a l'ocasió, en suport a les 27 persones que aniran a judici per tancar-se al rectorat de la UAB la primavera de l'any 2013, després d'una vaga estudiantil. Hi van participar algunes de les imputades com ara Eudald Calvo, alcalde d'Argentona i aleshores estudiant de la UAB o Ermengol Gassiot, professor de la UAB i Secretari General de la CGT-Catalunya. A més de demanar l'absolució de les imputades, les persones que van prendre la paraula van criticar la gestió i l'actuació de l'equip de govern de la UAB durant l'ocupació per la seva negativa en tot moment a parlar amb els estudiants. En especial es va assenyalar a Sílvia Carrasco, Vicerectora d'Estudiants i Cooperació quan van succeir els fets, responsable d'acusar davant dels Mossos a 10 de les 27 encausades.

Totes les participants en l'acte van mostrar la seva solidaritat amb les encausades, entre les quals es troben dos delegats sindicals, diversos regidors de Santa Coloma de Gramenet, Igualada i l'alcalde d'Argentona. El portaveu de la Coordinadora d'Assemblees de Facultat (CAF) durant l'okupació, Javier Rubio, va destacar que l'objectiu de la tancada era assegurar l'execució d'unes mesures aprovades en el Claustre, màxim òrgan de representació de la comunitat universitària, entre les quals hi havia la retirada de les mesures que afectessin les condicions laborals de les treballadores de la UAB o que la universitat desobeís la pujada de taxes del 66%.

Entre les participants hi havia Anna Gabriel, diputada i professora a la UAB, que va recordar també els desallotjaments del Casal Tres Lliris de Gràcia i l'amenaça contra el casal autogestionat Espai pels Somnis d'Igualada, afirmant que "fem el que fem, nosaltres molestem i se'ns persegueix". En al·lusió a l'informe elaborat per la UAB on s'assenyalava a la CAF, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), la CUP i la CGT com a autors intel·lectuals de la tancada, Gabriel va parlar de "falta de rigor i anàlisi, que recorda més al passat d'aquest país, acompanyat d'un llenguatge inquisidor i d'apriorismes on s'identifiquen culpables per Twitter". La diputada va fer palès que "en l'obsessió per perseguir i criminalitzar, ni una sola línia de l'informe analitza que és el que demanen les estudiants". Ella va ser una de les persones a qui les estudiants van demanar que mediessin amb el rectorat quan aquest va cridar els Mossos d'Esquadra per desallotjar-los. "No va haver-hi mediació, ningú aixecava el telèfon al rectorat. Es va matar la lluita i el mediador".

En la mateixa línia es va pronunciar Ermengol Gassiot reconeixent que la seva voluntat era dialogar "ho vam dir el 2008 i la resposta van ser porres i repressió, estudiants denunciats i assenyalats per la seva activitat. L'abril de 2013 volíem ser part del debat sobre com ha de ser la nostra societat, la UAB i el país, perquè volem ser persones que puguem projectar la nostra manera de ser. La resposta de la UAB va ser allò que ha assumit com a normal, la policia".

Pressió policial al campus

Durant l'acte es va explicar que els darrers anys la presència de Mossos d'Esquadra s'ha normalitzat al campus de la UAB. "Quan el 1986 i 1992 entren per primer lloc els antidisturbis al campus, allò ens recordava un règim dictatorial, avui això és una situació normalitzada que ens neguem a assumir", va reblar Gassiot.

Xavier Pellicer, membre d'Alerta Solidària, recordava que "malauradament la UAB és un dels espais on més feina hem tingut, però això vol dir que és també un dels espais que més ha lluitat. Parlem d'una repressió que vol que s'abandonin les lluites. No només dels 27 i més, l'acció repressiva ve d'anys i anys on la UAB ha estat punta de llança, amb un rectorat 'progre' que s'exaltava quan va entrar la policia del govern d'Aznar i ara demana que entrin els Mossos". Pellicer va assenyalar a Sílvia Carrasco i va afirmar que "el rectorat és un dels principals inquisidors del moviment estudiantil. Han fet llistes negres d'estudiants, i ells ho revesteixen dient que han provocat danys, desordres, lesions i no es preocupen pel motiu de fons, tan sols busquen justificar la seva actitud repressiva".

Una de les persones imputades és l'alcalde d'Argentona, Eudald Calvo, que va bromejar amb l'obsessió que semblava tenir per ell la Vicerectora Sílvia Carrasco: "Quan es parlen de llistes negres, la senyora Carrasco em situa sempre. La seva funció a la universitat és denunciar els seus propis estudiants". La repressió no succeeix tan sols a les universitats tal com va descriure Lluís Blanco, membre de la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), sinó que forma part "d'una estratègia general contra les lluites socials, com les detencions recents de companyes anarquistes". El sindicalista va destacar que moltes entitats en lluita com la seva es troben molt ofegades per multes econòmiques de grans xifres com les que es demanen a algunes de les 27 imputades.

Visions oposades del model d'universitat pública

Un altre dels fils que es va desenvolupar durant l'acte va ser el xoc entre dues visions oposades del que és o hauria de ser la universitat: la dels estudiants amb capacitat crítica de pensament i la de l'equip de govern de la UAB. Miriam Ferrandiz, regidora de Sabadell per la Crida, va lamentar que les universitats han deixat de ser "espais on es fomenti pensament crític, per fomentar el pensament únic". Segons Calvo, "també lluitem per uns mínims democràtics de funcionament de la UAB, que funciona per estaments, com en l'època medieval, on el rector d'avui no és el més votat", en al·lusió al 21% dels vots totals aconseguits per l'actual cap de la UAB en les darreres eleccions al rectorat.

"No som clients de la universitat, som els propietaris perquè són part del nostre patrimoni col·lectiu i així les hem defensat" afirmava Carles Escolà, alcalde de Cerdanyola per Compromís. També es va exigir una universitat sense jerarquies, tal com explicava Gassiot denunciant que "no és cert que un professor valgui més que un PAS (Personal d'Administració o Serveis) o un estudiant. Les aules no són espais de poder, sinó d'aprenentatge compartit. Probablement per tot això la UAB ens denuncia i ens vol veure entre reixes".

L'acte es va cloure recordant el nou repte que tenen obert les estudiants, l'aplicació del model 3+2, i recollint autoinculpacions i adhesions a favor de les encausades en aquest procés judicial.

Dinamita de cervell

Organització vs. grup d'afinitat

El procés d'hiperautonomització i les febleses estructurals d'un col·lectiu anarquista

Prenent com a marc d'experiència el complex panorama del moviment llibertari hel·lè, l'autor realitza una anàlisi del funcionament dels grups d'afinitat anarquistes que, d'una manera més o menys generalitzada, funcionen com a base del moviment llibertari a Grècia. En el text es repassen les limitacions pràctiques d'aquest model organitzatiu, centrant-se especialment en el procés d'hiperautonomització derivat del progressiu aïllament de molts grups d'afinitat que operen en aquell país. Finalment, l'autor planteja la necessitat de millorar la coordinació i integració dels fronts de lluita a través de la gradual consolidació d'una organització llibertària que contribueixi, d'una banda, a la federació de grups àcrates i, per un altre, a superar les febleses organitzatives del moviment anarquista hel·lè.

Antonis Drakonakis

Per la nostra experiència fins al moment, creiem que la falta d'accés a la societat és el que ens fa inofensius per al poder estatal. Perquè la revolució social no la fem nosaltres i el nostre grup d'afinitat, sinó el conjunt dels explotats, convertint en realitat el somni anarquista. Això significa que qui no veu la necessitat d'estructurar i organitzar el nostre àmbit –amb els corresponents cops seleccionats contra l'Estat– està posant, inconscientment i amb una pràctica dogmàtica i curta de mires, obstacles a l'evolució del moviment anarquista a Grècia i convertint el somni anarquista en un malson quotidià.

És cert que, en la majoria dels casos, i a causa de les curtes edats imperants en el moviment anarquista grec, el procés pel qual es forma un col·lectiu anarquista/antiautoritari es realitza en termes de grup d'afinitat. Això, en un primer moment, no es jutja de facto com alguna cosa negativa: ningú pot, per exemple, considerar una desgràcia la creació d'un col·lectiu a partir d'un grup d'amics ja existent que es polititza al mateix temps en una ciutat de províncies o en un barri d'Atenes. Estructuralment, doncs, la creació d'un col·lectiu polític basat inicialment en relacions de confiança i amistat no és res negatiu. El problema es localitza en un estadi ulterior, en l'evolució i la forma que el grup experimenta al llarg del temps.

Una vegada format, tot col·lectiu comença el procés de construcció d'un espai comú entre els seus membres. Els membres van prenent forma col·lectivament, desenvolupen el seu discurs polític comú i construeixen una quotidianitat col·lectiva, que en la majoria dels casos es converteix en "la seva pròpia" realitat. En aquest últim punt es troba, en la nostra opinió, la font del problema. Mancant un control exterior (ens referim evidentment al control col·lectiu en el marc d'una Organització o Federació més àmplia), el grup crea una concepció exclusivament seva sobre l'esdevenir social i polític, per no estar compromès amb cap altre col·lectiu, es

fa més real a cada moment i amb cada acció, en encarnar-se en una experiència viscuda col·lectivament (el procés d'hiperautonomització de l'assemblea).

> **El grup d'afinitat creix dins del seu propi món, a la mercè de les desigualtats naturals i socials implícites en les relacions entre persones**

Aquesta concepció apareix com una coordenada de diversos factors com les lectures comunes, la quotidianitat comuna, les experiències comunes del moviment i, finalment, la influència de personalitats destacades de cada assemblea, que per diversos motius doten al grup i als seus membres de la terminologia, les fonts teòriques i l'estructuració central del seu pensament.

Els "capitans invisibles" o "lluitadors influents", d'acord amb el terme més condescendent són, en la nostra opinió, un fenomen natural i inevitable, congènit als principis de l'organització col·lectiva i l'evolució humana (edat, experiència, agudesa, substrat cultural), molt proper a la microfísica del poder de Foucault. Però el problema no és aquest fenomen en si, sinó el marc informal en el qual es desenvolupa i la dinàmica que adquireix.

La jerarquia informal no s'afronta rondinant, sinó mitjançant el control col·lectiu, democràtic i polític que emana no solament de la voluntat d'alguns, sinó de la pròpia estructura. El dirigisme polític d'algunes assemblees per part de certes persones no és problema exclusiu d'aquestes persones, sinó sobretot de la pròpia assemblea, del seu propi sistema de funcionament. Una personalitat ocupa l'espai que li deixen lliure els altres; no és casual que hi hagi grups que, privats d'una o dues persones, vegeten. I aquí és on arribem a la qüestió de l'acumulació de capital d'experiència i coneixements (una espècie de capital social en el petit nivell d'una assemblea).

El referit demostra que els "lluitadors influents" tenen cert tipus de "coneixements tècnics". Coneixements tècnics que, en lloc de ser compartits amb l'assemblea, constitueixen un monopoli en mans de certes persones que aconsegueixen dominar en una relació de dependència. Aquests coneixements tècnics no procedeixen exclusivament de la seva capacitat retòrica, sinó d'un procés d'acumulació de plusvàlua intel·lectual: del capital experiencial acumulat de tota l'assemblea que, en la seva redistribució, sofreix un curtcircuit.

Per dir-ho més planerament, tot col·lectiu acumula a través de les seves accions un capital d'experiències i de coneixements. Inicialment, aquest capital existeix solament com a producte col·lectiu, és a dir, existeix com a capital col·lectiu del grup, sense ser individualitzat. Però la inèrcia de molts membres, a falta d'objectivació i posicionaments polítics concrets a nivell de grup (atribuïm la responsabilitat a les estructures i no a les persones), en combinació amb les capacitats naturals del "lluitador influent", porten aquest capital acumulat a les mans d'uns pocs, que es beneficien així (moltes vegades sense voler) de les desigualtats estructurals de l'informalisme.*

El que necessitem, doncs, no és expulsar a aquests pocs, sinó crear un

mecanisme que distribueixi igualitàriament el capital en qüestió entre tots els membres de l'assemblea. L'informalisme és el lliure mercat d'un moviment, i on hi ha lliure mercat, hi ha els qui dominen el capital.

El procés d'hiperautonomització descrit anteriorment no es veu interromput tampoc pels nous membres d'un col·lectiu que, en major o menor mesura, es veuen obligats a ser absorbits per la microrealitat del grup i a vetllar per la preservació de la desitjada autonomia.

Els nous membres han d'afrontar al seu torn una sèrie de problemes: des d'un sistema ja establert de comunicació interna en el grup (terminologia, frases fetes, humor intern, qüestions tabú, referents polítics), fins al respecte informal (espontani) als seus membres més destacats/actius i, en definitiva, l'acceptació o el conflicte amb una estructurada concepció de la seva pròpia realitat, la "realitat" del col·lectiu abans esmentada. Sota el pes de l'obligació d'adaptar-se a un nou microcosmos, estructurat sense ells, aquests nous membres tenen tres opcions fonamentals: (a) adaptar-se al marc existent i acceptar les normes, (b) intentar canviar-ho en major o menor mesura; i, finalment, c) rebutjar-ho i abandonar el grup. El problema és que, entre les dues primeres opcions existeix una desigualtat inherent que, en la nostra opinió, procedeix també de la falta d'estructura.

L'obsessió anti-organitzativa comporta el risc que l'anarquisme a Grècia acabi sent una paraula inofensiva des del punt de vista polític i social

En un examen més atent observem que, en la immensa majoria dels casos, la balança s'inclina a favor de la primera opció (deixem de costat la tercera). És a dir, un nou membre s'adapta abans o després a la ja configurada realitat del grup, sense intentar si més no qüestionar el marc existent. Això es deu, principalment, a la inseguretat que experimenta, no solament en relació amb si té capacitat per fer-ho, sinó amb si ha entès el propi marc, si ha entès a què es va a enfrontar. Aquesta desigualtat resideix en la feblesa estructural dels nous membres per canviar el marc existent.

Una feblesa que es deu a dues raons fonamentals: (a) la diferència d'edat entre nous i "veterans", amb el que això comporta, i (b) la relativitat del marc polític de cada col·lectiu.

D'entrada, és ben sabut que el nostre "àmbit" atreu nous membres gairebé exclusivament de poca edat, especialment d'estudiants i joves. D'aquesta manera, per a un xaval, la diferència d'edat, d'experiència i de substrat teòric entre ell mateix i els membres més antics, es percep enormement, sobretot per la seva banda. A més, en la majoria dels casos, desgraciadament, el nou membre no es trobarà amb un marc de posicionaments polítics coherent, configurat per un conjunt de persones més ampli que superi els estrets límits del col·lectiu. Per contra, s'enfrontarà a un conjunt d'idees i pràctiques que conformen, com s'ha dit, la realitat d'un grup de vint persones. La relativitat de l'objecte, doncs, que potencialment podria ser qüestionat, priva de sentit el qüestionament.

Per dir-ho més clarament, aquesta relativitat resideix en la falta de posicionaments polítics formulats expressament i en l' irresponsabilitat (política) que distingeix els petits col·lectius desconeguts, en absència d'un ens polític més ampli amb nom i recognoscible. A conseqüència d'aquesta relativitat, tota crítica xoca amb un funcionament gairebé ritual de cada grup que, en la majoria dels casos, té per conseqüència que no es puguin resoldre políticament les diferències. Mancant posicionaments polítics ben establerts, estatuts, etc., tota crítica es produeix exclusivament sobre la "tàctica" d'un col·lectiu, i no en la correlació d'aquesta tàctica amb els seus posicionaments.

A més, mentre la necessitat d'adoptar tal o qual acció es jutja sempre a partir de la percepció o la voluntat de les persones que formen un col·lectiu, i no ve determinada per la pròpia necessitat social o pel pes d'una decisió més àmplia per a una acció a nivell de tota Grècia, la diferència aflorarà en termes de crítica personal dins del col·lectiu, i no en termes de coherència política i responsabilitat social.

El que defensem, doncs, és que les pressions externes (en el marc d'una Organització) no "sotmeten" a un col·lectiu, sinó que, per contra, ho ajuden a aclarir el seu marc polític, a prendre distància pel que fa als punts ambigus i a polititzar les seves diferències i els seus conflictes interns.

D'altra banda, la seva hiperautonomització ho converteix en un grup d'amics que resol les seves diferències amb l'únic criteri de la seva cohesió i la correlació qualitativa entre les seves particulars aspiracions polítiques i el rendiment dels seus membres. D'acord amb el marc actual, si un col·lectiu aconsegueix materialitzar els seus anhels polítics, amb independència del que les circumstàncies polítiques imposin, marxa bé. És a dir, el seu compromís comença i acaba en les coordenades dels desitjos i aspiracions dels seus membres.

En resum

Per exemple, cinc col·lectius que de vegades es troben en processos del moviment i col·laboren en un marc de nul·la responsabilitat política pel que fa als altres (que no va més enllà de la solidaritat i el suport mutu), són en realitat cinc grups diferents, amb un substrat ideològic comú, molt en general, que aporten en cada ocasió cinc realitats diferents. Això ocorre, com hem dit al començament, perquè en el moment de la seva formació no hi havia cap compromís, cap comunicació (política) essencial i cap control col·lectiu per part d'un ens polític superior (Organització, Federació), amb el resultat que la visió de la realitat no es veu "filtrada" col·lectivament i no és directament qüestionada per cap força que no sigui el propi col·lectiu.
El grup d'afinitat, d'aquesta manera, creix dins del seu propi món, a la mercè de les desigualtats naturals i socials implícites en les relacions entre persones de diferent edat, classe social, vivències, experiència, tendència, etc., i es queda lluitant solament amb els seus propis dimonis.
Sense el suport d'un ens polític, el col·lectiu aïllat es percep a si mateix no com a part d'un organisme que construeix la revolució social, sinó com un organisme independent, que col·labora amb els altres per voluntat i no per necessitat. Com a part d'un organisme, estàs obligat a treballar, a fi que tot l'organisme funcioni en una relació d'interdependència, mentre que com a organisme independent n'hi ha prou amb desitjar col·laborar amb uns altres en un moment determinat, en un marc i sota uns termes que ningú sap com es determinaran. L'organisme/col·lectiu/grup d'afinitat autònom és el rei del seu microcosmos. Té el seu propi territori, la seva seu, el seu exèrcit, el seu consell i l'entorn d'afins que de tant en tant reforcen els seus blocs i els seus actes. Tots aquests reis junts conformen l'àmbit antiautoritari grec; un món dispersament poblat amb una forta comunicació interna formal, estructurat sobre un estrany principi: l'informalisme i els conflictes interns que aquest comporta és la base de la seva existència, un mitjà de cohesió i harmonia internes.

Per dir-ho breument, l'informalisme domina com un mal menor per evitar tempestuosos conflictes a l'interior de l'àmbit anarquista. És a dir, com un intercanvi per mantenir una amistat i una comunicació internes, basades en la proximitat ideològica entre col·lectius que conviuen, establint una solvència ideològica abusiva no temporal, a costa de la responsabilitat social i política de la seva època.

La realitat del col·lectiu aïllat, la seva visió global de les coses, que de vegades no és sinó la visió d'un sol individu, la relativitat del seu marc polític i la seva hiperautonomització prenen, a través de l'informalisme, elements d'absolutisme, alienació i heteronomia*. D'altra banda, l'organització en un ens polític anarquista més ampli crea els imprescindibles mecanismes de control col·lectiu, basats en principis i posicionaments decidits col·lectivament i públicament pel conjunt de col·lectius que la componen; desarmant així estructuralment l'arbitrarietat i l'abús i cimentant la veritable autonomia de cada part d'aquest cos. Adoptant, en poques paraules, el marc polític d'un "anarquisme social, que busca la llibertat a través d'estructures i responsabilitats mútues (…)".

Per tant, mentre l'informalisme segueixi exercint el paper de la metadona, el moviment anarquista grec seguirà semblant un cos malalt, que s'esforça conscientment per mantenir les seves dependències. I com la història, segons sembla per la pràctica mantinguda fins ara, es transmet més oralment que per escrit per a cada generació, l'obsessió antiorganitzativa comporta el risc que l'anarquisme a Grècia acabi sent una paraula "inofensiva des del punt de vista polític i social, un simple capric que escandalitzi de manera divertida als petits burgesos de totes les èpoques". En aquests temps en què el moviment anarquista, com la part més orgànica del mecanisme per donar la volta a allò establert, està pagant un alt preu per la seva actitud, l'estructura no es presenta ja com una simple possibilitat, sinó com una necessitat perquè l'anarquisme segueixi sent una paraula perillosa políticament i socialment.

Notes:
* hiperautonomització: expressió que utilitza l'autor per referir-se a l'absoluta preeminència de l'autonomia de cadascun dels grups d'afinitat o col·lectius anarquistes grecs envers el moviment llibertari i els moviments populars.
* informalisme: mancat de formalitat (normes, estatuts, objectius polítics)
* heteronomia: que funcionen amb impulsos estranys a la raó i la lògica del que diuen ser políticament.

Traducció al castellà: Rafael Herrera, Publicat a ICEA

Traducció del castellà al català i notes: Procés Embat

El contranunci

Diccionari militant

García Oliver, Joan (1902 – 1980) [1]

Agustín Guillamón

Destacadíssim militant anarcosindicalista. Cambrer de professió. Va néixer a Reus el 19 de gener de 1902, en el si d'una família nombrosa i molt pobra. El seu pare, Josep García Alba, de Xàtiva, era paleta; la seva mare, Antònia Oliver Figueres, camperola. Tots dos treballaven 11 hores diàries com a peons tèxtils al Vapor Nou de Reus. Tot just va cursar estudis de primària. Als set anys va sentir una frase a uns obrers insurrectes que el va impressionar vivament: No es pot amb l'exèrcit !

Es va iniciar en les lluites socials en la seva comarca natal. El 1917 va marxar a Barcelona, on va entrar en contacte amb el medi obrer i anarquista. Després de romandre durant uns mesos afiliat a la societat de cambrers L'Aliança, propera a la UGT, va participar en la fundació del Sindicat de Cambrers de la CNT. Es va integrar en el Grup Regeneració, format per Rico, Bover, Romà, Pons, Alberich i altres. Va assistir com a representant d'aquest grup a la Federació Local (barcelonina) de Bandera Negra. Breu detenció el 1919 a la presó Model, on va conèixer a Ramón Archs, el mallorquí Perelló Sintes (" Liberto Callejas ") i Tomás Herreros. A la sortida de presó se li va encarregar organitzar la CNT a la seva localitat natal.

El 1921 es va fer càrrec del Comitè provincial de Tarragona, impulsant la creació de Sindicats únics i de grups d'acció. Es van guanyar les vagues plantejades en el tèxtil i transports per millores salarials, utilitzant mètodes d'acció directa amb la intervenció dels grups d'acció contra els totpoderosos capatassos del tèxtil, als quals es va exigir, amb la pistola sindicalista al cap, absolut respecte a les treballadores. Als patrons del transport se'ls va demolir la fal·làcia que l'augment de salaris implicava la seva ruïna. Però la major victòria d'aquestes lluites va ser la recuperació de la dignitat i l'orgull de classe, així com l'immens prestigi aconseguit pel sindicat únic i els seus mètodes d'acció. Garcia Oliver aplicava una de les màximes de Salvador Seguí: les vagues només comencen si s'han de guanyar.

En el transcurs d'aquest any, centenars de cenetistes van morir a trets als carrers i les fàbriques. Els presos eren assassinats en els trasllats carceraris o a la sortida en llibertat de les presons, mitjançant la criminal aplicació de la llei de fugues.

Garcia Oliver va anar a Madrid, encobert sota la falsa missió de crear amb la patronal un comitè cotoner, per col·laborar activament en els preparatius de l'assassinat del president del Govern, que va ser executat el 8 de març de 1921 per tres treballadors del metall: Mateu, Nicolás i Casanellas. Eduardo Dato era el principal responsable del terrorisme anticenetista en curs. Garcia Oliver va intervenir en la compra de la moto usada en l'assassinat i va dibuixar el plànol d'un possible escenari de l'atemptat.

A Reus es vivien temps de guerra civil entre els pistolers del Lliure i els sindicalistes de l'Únic. Va ser detingut en un registre domiciliari rutinari. Va sortir de la presó gràcies a la mort de Dato, ja que el nou govern va restablir les garanties constitucionals, la qual cosa implicava l'immediat alliberament dels presos governatius.

A la CNT hi havia, en aquell moment, tres tendències: la sindicalista de Salvador Seguí, la marxista de Maurín i l'anarcosindicalista de Manuel Buenacasa i Joan Garcia Oliver.

El 1922 va contribuir a la creació del Grup Els Solidaris, encarregada pel Comitè Regional (CR), al costat de Durruti, Ascaso, Jover, Sanz, Aurelio Fernández, etcètera, per respondre al terrorisme combinat de l'Estat i de la patronal, enfrontant-se als pistolers del Sindicat Lliure. El CR que va decidir la creació dels Solidaris estava format per Pestaña, Peiró, Piñón i Marc, tots ells (a l'agost de 1931) destacats trentistes. El que estava en joc era la pròpia supervivència de la CNT i no existia més opció que la defensa de la vida dels sindicalistes i la resposta al terror dels seus botxins, o bé, la desaparició de l'Organització, si es mostrava incapaç de protegir-se i de combatre amb més duresa i efectivitat que l'enemic de classe.

El grup Els Solidaris, que editava la revista Crisol, va participar en nombrosos atracaments i atemptats, entre els quals va destacar l'homicidi de l'arquebisbe de Saragossa, cardenal Soldevila, feixista i monjadiller (adequada paraula nascuda de l'encreuament entre monja i faldiller), el governador de Biscaia Regueral i incomptables enfrontaments amb grups de requetés i pistolers de la patronal.

El 25 d'agost de 1922 el destacat cenetista Ángel Pestaña va ser greument ferit a Manresa, en un atemptat dels pistolers del Lliure. El 10 març de 1923 els cenetistes Salvador Seguí ("el Noi del Sucre") i Francisco Comes ("el Perones") van ser assassinats a Barcelona, a la cantonada del carrer Cadena amb Sant Rafel, cosits a trets per un grup de pistolers finançats per la patronal.

El 23 febrer 1923 Garcia Oliver va proposar i va impulsar la gimnàstica revolucionària, com a tàctica per oposar-se al terrorisme conjunt de la patronal i l'Estat (anys del pistolerisme català de 1917-1923). que va ser aprovada amb el nomenament d'un comitè de coordinació de grups de defensa, constituït per Aurelio Fernández i Ricardo Sanz. Era una tàctica d'enfrontament constant amb el capital i l'Estat, per tal d'aguditzar els conflictes i provocar esclats revolucionaris, que instauressin el comunisme llibertari a qualsevol poble o regió. Els anarquistes purs, en oposició frontal amb els trentistes o sindicalistes purs, sostenien una tàctica d'insurrecció permanent, com a forma d'entrenament i de guanyar experiència en l'art insurreccional, tot i que les condicions immediates d'èxit fossin nul·les. El voluntarisme i una fe cega en la espontaneïtat popular i obrera eren essencials a aquesta tàctica, caracteritzada per l'hostilitat cap a tots els partits i també cap als sindicalistes purs, ja que els sindicats havien de tenir objectius revolucionaris. Després del fracàs de les insurreccions de gener de 1932 i de gener i desembre de 1933, aquesta tàctica va mostrar clarament les seves insuficiències i debilitats, ja que atreia la brutal repressió estatal, l'empresonament dels seus millors militants i el desarmament, impedint per pur desgast que la CNT pogués participar (excepte a Astúries) en la insurrecció d'octubre de 1934, estenent-la a tot l'Estat.

El 1923 Garcia Oliver es va instal·lar a Manresa, a petició dels organitzadors de l'atemptat contra Dato, per enfrontar-se al auge dels Sindicats Lliures en aquesta localitat, on va ser detingut a causa d' una trobada sagnant amb resultat de quatre morts, el 6 d'abril al bar Alhambra, amb el grup de pistolers del Lliure liderat per Juan Laguía (que va resultar il·lès), al qual alguns responsabilitza-

ven de l'assassinat de Salvador Seguí. Després d'intervenir en repetides accions armades, com els atracaments a la Fonda de França i a l'Empresa Arrendatària de Contribucions del barceloní carrer Avinyó, va ser finalment detingut. Va estar pres un any al penal de Burgos.
El 1924 es va exiliar a París, tractant amb partidaris de Macià (per a una invasió que acabés amb la Dictadura) i amb " furisciti " italians, per assassinar a Mussolini. Es va unir a Durruti, Ascaso i Jover, que havien tornat del seu "tomb" americà, per preparar un atemptat contra Alfons XIII, al juliol de 1925. Descobert per la policia, va aconseguir fugir a Brussel·les sense que el detinguessin, gràcies a l'ajuda prestada per Aurelio Fernández i Manuel Pérez, "el canari".
Va residir breument a Brussel·les amb Aurelio Fernández. Al maig de 1926 va assistir al Congrés de Marsella, on es van posar les bases de la fundació de la FAI. Es va enfrontar a Manuel Pérez i a Sousa, que defensaven l'apoliticisme de la CNT i s'oposaven a qualsevol aliança o col·laboració amb partits burgesos; abandonant el congrés quan va ser derrotada la seva ponència favorable a un pacte amb Macià, amb vista a una col·laboració militar amb els independentistes catalanistes.
En la tardor de 1926, va participar en l'intent d'invasió de Catalunya pels nacionalistes de Macià (fets de Prats de Molló). Detingut a Pamplona i condemnat, no va sortir de la presó de Burgos fins a la proclamació de la República, el 14 d'abril de 1931.
Va tenir un destacat protagonisme en el míting del Primer de Maig de 1931, en el què va aparèixer per primera vegada la bandera roig-negra, per superposició en diagonal de les banderes dels grups Bandera Roja (sindicalistes) i Bandera Negra (anarquistes), enfrontats fins llavors pel color de l'ensenya, així com per qüestions ideològiques i tàctiques, ja superades per l'anarcosindicalisme. Els diners guanyats a la loteria per Aubí, de Badalona, van servir per comprar els pals de les banderes i fabricar amb antelació les teles d'unes enormes ensenyes roig-negres, partides en diagonal, segons disseny ideat per García Oliver, que en el míting de l'Arc del triomf va explicar el concepte de gimnàstica revolucionària, terme que apareixia en l'octaveta distribuïda entre els assistents. Arturo Parera va finalitzar el míting presentant unes conclusions escrites, que havien de presentar-se a Macià a la Generalitat. Es va iniciar una manifestació que en arribar a la plaça de Sant Jaume va ser rebutjada pels mossos d'esquadra, els quals, davant el temor que assaltessin els palaus de la Generalitat i de l'Ajuntament, van disparar contra els manifestants, iniciant-se un tiroteig entre Mosssos i quadres de defensa que va durar 45 minuts, i que només va cessar quan García Oliver, després de lliurar l'escrit de reivindicacions a l'autoritat, va ordenar el cessament del foc des del balcó de la Generalitat.
Ja des d'abril de 1931, en el Ple de Regionals reunit a Madrid el 25 d'abril de 1931, Garcia Oliver va optar per la formació de Comitès de defensa de la CNT, capaços de defensar els drets (encara no reconeguts) de reunió, associació, sindicació i manifestació dels obrers i com mètode per radicalitzar els sindicats, davant del gradualisme dels sindicalistes purs (que més endavant serien anomenats trentistes) i el seu reformisme integrador. També va promoure les reivindicacions dels inquilins, que protestaven contra la carestia dels lloguers. Va assumir la secretaria peninsular de la FAI, en un moment de dispersió i absència de coordinació dels febles grups d'afinitat existents.
Al Congrés Extraordinari de la CNT, reunit a Madrid el juny de 1931, va participar com a delegat del Sindicat de la Fusta de Barcelona. Es va oposar a la creació de les Federacions d'Indústria i va defensar la tàctica de la gimnàstica revolucionària. En aquest congrés la CNT va tenir l'immens encert organitzatiu de crear els comitès de barri.
A l'octubre de 1931 va ingressar com a redactor a la plantilla de la "Soli".
El 27 desembre de 1931 va parlar en un emotiu míting al Gran Kursal de Manresa, al costat de Durruti, Parera i Corbella.

'Atado y bien atado'

Ermengol Gassiot

"De vegades la pau
fa gust de mort.
Dels morts per sempre,
dels que són només silenci.
De vegades la pau
fa gust de mort."
(Raimon 1967)

Mai he estat a cap escenari d'alguna gran batalla de la Segona Guerra Mundial, com el desembarcament de Normandia, o les batalles de les Ardenes, Stalingrad o Kursk. Tampoc he visitat pobles arrasats pel feixisme, com Lídice a la República txeca. En canvi, si que he tingut l'oportunitat de veure els barracons, els forns, les dutxes dels camps de concentració ara convertits en museus d'Auzwitch i Dachau, a Polònia i Alemanya respectivament.

Fa pocs dies, sense tenir-ho massa previst, vaig visitar Corbera d'Ebre. La població va formar part de la línia de front durant la batalla de l'Ebre de l'any 1938. L'exèrcit feixista la va bombardejar intensament fins reconquerir-la el setembre d'aquell mateix any. Com a conseqüència dels atacs, pràcticament tots els edificis del poble van quedar ensorrats. L'impacte a la població civil també va ser enorme, de tal manera que l'any 1940 el poble tenia un 25% d'habitants menys que deu anys abans, el 1930.

En síntesi, Corbera d'Ebre és un poble arrasat durant la Guerra Civil per un exèrcit feixista que poc a poc va anar guanyant territori. No és l'únic a Catalunya. Aramunt Vell, al Pallars Sobirà, n'és un altre. La diferència és que Corbera d'Ebre a acabat sent un lloc relativament museïtzat al llarg dels darrers anys. A les oficines de turisme s'informa que es pot visitar i al llarg de les runes del poble vell s'hi han emplaçat diversos panells de text.

La visita a Corbera d'Ebre és impactant. I no només per les cases enfonsades. Tot i que només se'n conserva una part, encara permeten veure la destrucció de carrers d'un poble que havia tingut vida. La resta són solars buits sedimentats de runa. L'impacte que et deixa la visita és un altre. És el discurs museogràfic, el relat (com

està ara de moda dir) que s'ha construït al voltant de les runes. Es parla de la guerra, del terror, de la mort i de la destrucció. Un poble, Corbera d'Ebre, d'un dia per l'altre és destruït. I no volem, diu aquest relat, que això torni a passar.

Corbera d'Ebre exemplifica una bona part de les polítiques de memòria fetes per l'esquerra institucional que va pactar, i que va construir activament, la Transcisió. I que a casa nostra exemplifica, en els anys dels dos Tripartits, el Memorial Democràtic. Descobrir que a Corbera d'Ebre, com a tant altres llocs hi va haver una guerra no és cap novetat. Les generacions dels meus avis i àvies (que la van fer), dels meus pares (que van créixer durant la posguerra) o la nostra (nascuts a les darreries del franquisme) ho sabem molt bé. Molts cops de petits vam sentir a parlar dels rojos i dels nacionals. I encara a molts pobles un pot escoltar-ho. I dir que una guerra implica patiment, destrucció i mort és reiteratiu. Les guerres maten. Si no, no són guerres.

A Corbera d'Ebre, en canvi, el que es fa és sepultar sota la runa la mateixa explicació de la guerra. Eradicant-ne les causes. Es mataven i prou. El meu avi el febrer del 1937 se'n va anar voluntari al front d'Aragó. A fer la revolució i a derrotar el feixisme i la burgesia. L'altre meu avi, també el 1937, va creuar cap a Burgos perquè li feia molta més por la revolució social que l'ordre feixista. Tal i com es parla de la guerra a Corbera, les accions de la generació dels meus avis i àvies perd tot el sentit i, simplement, semblen fruit d'una població embogida i irracional. La història queda esborrada d'un cop de ploma.

Us imagineu recordar a totes les víctimes de la batalla del Gueto de Varsòvia? Els alçats del gueto i els efectius de les SS que els van reprimir morts en la lluita recordats a un mateix nivell en una placa o un monument… O a les víctimes de Lídice junt a Reinhard Heydrich, mort poc abans per una acció de la resistència? O, en clau actual, reivindicar al mateix nivell els i les defensores de Kobane i els milicians de l'Estat islàmic caiguts en l'assalt a la població kurda?.

L'equidistància que imposa l'eteri discurs del No a la Guerra quan parla de la nostra història del s. XX té això. Silencia el conflicte entre qui volia construir un nou món i el pànic de l'oligarquia a perdre els seus privilegis i que aposta pel feixisme. Fent-ho, fa el joc a tots aquells que van intentar rentar la cara al franquisme ja abans del 1975. El silenci, l'oblit, el no dir les coses és una bona eina. I a esperar que passi el temps. Així doncs, el pacte de la Transició es manté ben viu a Corbera d'Ebre.

PD. Per acabar aquest breu post, no vull deixar d'escriure que de vegades cal que puguem dir "Si a la guerra". Els partisans a molts llocs d'Europa lluitant contra el nazisme feien la guerra. I ara són un referent històric incontestat. A Kobane hi ha guerra. I ara les imatges de dones armades i plenes de dignitat en contra l'Estat Islàmic ens arriben al cor. Bàsicament, davant d'un conflicte, cal entendre'l per a poder-nos-hi posicionar. Negar-lo implica, sempre, recolzar qui té el Poder. I ja sabem qui va guanyar la guerra i qui domina les relacions econòmiques i socials, encara ara, al nostre país. Tot plegat, recorda allò de "Atado y bien atado".

* Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya.

El far

La formació cultural, política i social de Salvat-Papasseit

Ferran Aisa

Joan Salvat-Papasseit per ampliar les seves lectures es va fer soci de l'Ateneu Enciclopèdic Popular del carrer del Carme, 30. Una entitat que feia de la cultura una mística i la treia al carrer i l'enlairava com una bandera de llibertat. A la biblioteca de l'Enciclopèdic llegí Nietzsche, Ibsen, Maeterlinck, Sué, Nordau, Kropotkin, Nakens, Bulffi, Zola, France, Tolstoi, Costa, Azorín, Almirall, Alomar, Brossa, Gener, Maragall, Verdaguer, Brant, Ganivet, Unamuno, Ruiz, Reclus... D'aquest darrer llegeix la seva magistral obra: *El Hombre y la Tierra*, una bella edició il·lustrada de sis volums, editada per les publicacions de La Escuela Moderna. Salvat construirà el seu bagatge cultural, a partir d'aquesta barreja d'escriptors llibertaris, naturalistes, regeneracionistes i modernistes.

L'any 1913, amb dinou anys, forma part de la Junta de l'Ateneu com a bibliotecari. El president, aleshores, és Josep Maria de Sucre, poeta i publicista, i, entre els seus companys de l'Ateneu hi ha Joan Alavedra, Emili Eroles, Joan Amades, Manuel Ainaud, Josep Parunella, Amador Revilla, etc. Salvat freqüenta sovint les conferències que a l'AEP oferei-xen professionals de primera línia de la cultura i la vida social, entre els qual hi ha personatges de la talla de Francesc Layret, Anselmo Lorenzo, Jaume Brossa, José Nakens, Felip Cortiella, Salvador Seguí, Marcel·lí Domingo, Àngel Pestaña. Gabriel Alomar, Diego Ruiz, Eugeni D'Ors... Salvat-Papasseit fa amistat, dins de l'Ateneu, amb Andreu Nin, que feia de mestre a l'Escola Horaciana, entitat pedagògica fundada per Pau Vila. Salvat i Nin coincidiran també a la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol, i tots dos escriuen a la publicació *La Justícia Social*. Salvat-Papasseit, que llavors encara no ha entrat en la «mística» de la revolució, descobreix la "Kultura" i sent la necessitat d'instruir-se i de formar-se. La «mística» de la cultura és ben arrelada en entitats com l'Enciclopèdic, el qual aspira a esdevenir en el futur una «Universitat Popular». L'esperit cultural que anima els socis de l'AEP traspassa les pròpies parets del centre i s'expandeix per la ciutat. Així, amb aquest esperit, no es gens estrany que Salvat i els seus amics fundin el Grup Antiflamenquista pro Cultura. La influència de l'escriptor madrileny Eugenio Noel es deixa sentir entre els joves ateneistes barcelonins: «Cultura! (diu Alavedra), —quin nom màgic per Salvat!— i havia provocat el seu primer escrit en la nostra llengua: *Escolta català!*, comença el Manifest que ell va escriure, i, que, després enganxàrem d'amagat per les parets de Barcelona». Salvat-Papasseit, a *Los Miserables*, també escriu contra les corrides de toros: "¿Un artículo contra las corridas de toros? Contra las corridas de toros no podría escribiros un artículo así. Porque en España, en la misma cuestión de la Iglesia, hagamos caso, más que anticlerical, un publicista puede mostrarse irreligioso; pero en esta cuestión del flamenquismo, solo puede escribir, solo debe escribir como antiflamenquista".

Salvat-Papasseit formarà part de la secció literària de l'AEP, i ocuparà durant dos cursos el càrrec de secretari general, realitzant una important tasca de divulgació de la poesia catalana i castellana, doncs, la Secció organitza un cicle dedicat als millors poetes de l'época amb els catalans: Josep Carner, Joan Alcover, Josep M. López-Picó, Guerau de Liost, Gabriel Alomar, Josep Maria de Segarra i Josep Lleonart; i amb els castellans: Rubén Darío, Juan Ramón Jiménez, Eduardo Marquina, Antonio Machado, Manuel Machado, Miguel de Unamuno, Macias Picavea, Ramón M. del Valle Inclán i Francisco Villaespesa. La Secció també té cura d'organitzar un grup de lectura artística.

L'any 1914 Salvat-Papasseit té vint anys i se sent cridat a una missió redemptora: la lluita político-social. Vuit anys després d'haver deixat l'Asil Naval, amb el bagatge de les seves lectures, després d'haver patit en el propi cos i ànima les misèries del món del treball, se sent disposat a fer la revolució per transformar la vida i canviar la societat. En aquell mateix moment el jove Salvat, cridat a una gran missió regeneradora, entra a la redacció de *Los Miserables* (títol d'una novel·la de Víctor Hugo), setmanari dirigit per Fernando Pintado, on col·laboren Àngel Samblancat, Mateo Santos, Rosendo Giménez, Lluís Capdevila, Diego Ramón, Plató Peig, Joaquim Gach i Emili Eroles. Tots ells marcats per l'esperit revolucionari anarquitzant de l'època. Salvat amb els seus mots incendiats, enlairarà una bandera de redempció... I amb ella es revolta contra les injustícies, contra les violències eternes, contra les guerres... Salvat-Papasseit es fa periodista proletari, i, d'un dia a l'altre, comença a publicar articles inflamats amb el pseudònim de «Gorkiano», en honor a l'escriptor rus Màxim Gorki. Salvat-Papasseit i els seus companys freqüenten el Bar del Centro, en plena Rambla, punt neuràlgic dels revolucionaris i dels bohemis a la Barcelona de la segona dècada del segle XX.

La taula de Porrera

Taxatius!

Artur Sardà

L'altre dia vam celebrar una xerrada-col·loqui sobre drogues i política amb representants de la CUP de Reus. Per fi! I dic per fi perquè portàvem anys parlant-ne i sense acabar de trobar el moment. Ja semblava que, a l'igual que la resta de formacions polítiques, aquest tema el consideraven incòmode i més s'estimaven no tocar-ho.

Però no, per fi unes orelles que escolten, unes boques que pregunten amb interès, unes ments ben predisposades al debat i una mirada no reduccionista sinó decidida a abordar la qüestió en tota la seva complexitat.

També, com no podia ser d'altra manera, alguns qüestionaments dels habituals quan es parla d'aquest tema, que consisteixen en plantejar un cas delicat des de la perspectiva més alarmant. Aquesta vegada es tractava d'uns joves que feien un curs de formació professional, amb el seu apartat de pràctiques on calia aprendre com funcionen les màquines de soldar o de fer forats, no recordo ben be.

Dels joves en qüestió es sospitava que tenien el mal costum de compartir un porro al patí abans d'entrar a barallar-se amb les màquines. Un dels companys va exclamar: «Hem de ser taxatius en aquests casos!» Taxatius! Em va cridar l'atenció aquesta expressió; suposo que es referia a que ens hem de mostrar radicalment en contra.

D'acord! No em sembla recomanable fumar porros per remenar màquines ni tampoc per estudiar en general. Però, que hem de fer per ser taxatius? Perquè, tot i que se'ns va tirar el temps a sobre i no es va arribar a dir, la idea que planava al cap d'alguns dels assistents és que, com a mínim, si sospitem que han fumat, no els hem de deixar tocar les màquines. Podrien prendre mal!

Però, quines conseqüències podria tenir aquesta iniciativa? Potser deixarien de fumar per poder aprendre (alguns) o fracassarien en els estudis per poder fumar (altres). I que passaria amb aquests segons si no obtenien el seu títol o acreditació? Que els costaria més de trobar una feina normalitzada (si és que encara en queden!)

I potser aleshores prendrien consciència de que han fracassat per culpa dels porros? Potser alguns pensarien així. Altres continuarien fumant i potser es guanyarien la vida traficant. Res, quatre plantetes per repartir entre els amics! Res, cinc anys de presó!

O ja posats potser podrien traficar amb cocaïna. Dona més i te més glamour. De fracassat escolar a rei de la festa! Qui resistiria la temptació?

Finalment, perduts en els laberints d'un sistema taxatiu que es pretén protector, potser farien cap a un Servei de Drogodependències com aquell en el que jo treballo, per voluntat pròpia, pressions familiars o per imperatiu legal. Són les víctimes de la taxativitat. N'he conegut uns quants.

Però, és clar, continua pendent la gran pregunta: i si prenen mal amb les màquines perquè han estat fumant porros (per quin altre motiu podria produir-se un accident?), qui assumeix la responsabilitat?

Aquests dilemes són les collonades pròpies de la nostra civilització. Què hi farem?

«El sueño de la razón produce monstruos».

La llum llibertària

Josep Estivill
https://lallumllibertaria.wordpress.com/

★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

La conseqüència
Wolfgang Petersen, 1977

★★★

Drama carcerari sobre un home que ingressa a presó per haver tingut relacions sexuals amb un menor. Allí participa de les activitats culturals, com la representació d'una obra de teatre on coneix al fill d'un dels vigilants. S'agraden i passen la nit junts, d'amagat. La seva relació provoca l'escàndol dels altres interns i dels funcionaris i tots dos patiran les conseqüències de l'homofòbia (a banda del tema de la minoria d'edat d'un d'ells, que es considera un factor agreujant. La família del menor s'oposa ferotgement a aquesta relació i porten el noi a un reformatori. Allí patirà encara més homofòbia i l'obsessió dels altres nois per "curar-lo".
La història, pel que sembla, està basada en fets reals i és un exemple de la situació com es vivia l'homosexualitat al món occidental fa cinquanta anys. Les coses ara han canviat molt a nivell d'acceptació social de les variants de la sexualitat. La interpretació dels dos protagonistes és magnífica, plena de matisos i sensibilitat; es fan estimar davant de totes les adversitats i del munt d'esforços per viure la seva vida, però la repressió de l'entorn familiar i social és molt forta i els posa a prova constantment. La pel·lícula planteja el tracte injust contra les persones homosexuals, però sobretot, mostra l'aspecte fosc de les institucions de la reinserció social (presons i reformatoris) i de la família, totes elles espais insofribles d'autoritarisme i d'alienació. El film sorprèn per la vigència del seu crit de llibertat i d'emancipació i per posar sobre la taula temes que encara avui dia són objecte de debat, com les relacions sexuals entre adults i menors d'edat.

La vie comme ça
Jean-Claude Brisseau, 1978

★★★

El procés d'emancipació d'una noia, l'Agnès, i el seu aterratge al món real, el del capitalisme i la despersonalització. Abandona la casa dels pares i comparteix pis en un bloc d'una barriada suburbial. L'arribada a la nova casa no pot ser més depriment perquè es troben amb la desgràcia d'una dona que s'acaba de suïcidar llençant-se de dalt baix des d'un balcó. El pitjor és que el porter ni s'immuta: una més en el que porten d'any i -afegeix- allí viuen moltes persones que se senten soles i deprimides (mestresses de casa, gent gran, etc.). Però la violència és per tot arreu i la protagonista no deixa de trobar-se-la pel carrer i a la feina: atracaments, assassinats, violacions… La gent sembla embogida. A l'oficina, la feina no pot ser més alienadora, amb la seva rutina gris dels horaris i els fitxatges, l'abús i el sexisme per part dels caps, etc. L'Agnès entra al comitè d'empresa, però l'amo la vol fora i li fa mobing. Així, poc a poc, la nostra jove, dolça i generosa, descobreix la foscor, l'amargura i la falta d'empatia. És que s'ha perdut la consciència de classe? S'ha perdut el valor de la solidaritat? Violència verbal, violència física, violència sexual, violència laboral… tot és violència en la vida de l'Agnès. Acabarà suïcidant-se, com la veïna? Embogint, com alguns desconeguts del carrer? Respondrà amb més violència? O lluitarà com a dona, com a treballadora i com a pobre? En aquest interessant film de Jean-Claude Brisseau se'ns mostra la violència del sistema capitalista, l'aïllament i alienació de les persones en pisos de blocs i carrers despersonalitzats. La història de l'Agnès és la història d'un sistema polític, social i econòmic.

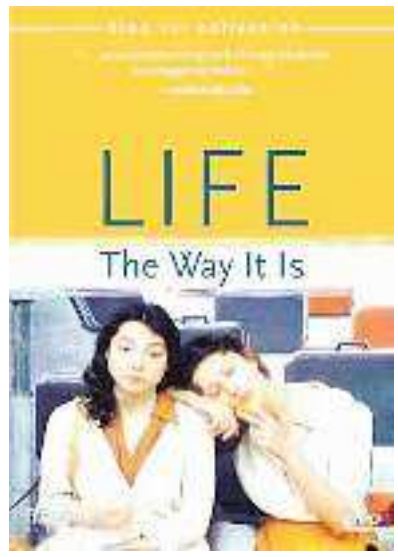

El metge de la mútua
Luigi Zampa, 1968

★★★

Una altra comèdia interpretada genialment per Alberto Sordi en el paper d'un arribista, en aquest cas el metge d'una mútua privada concertada amb la sanitat pública. La seva obsessió, tenir el màxim de pacients i guanyar molts i molts diners. El seu mètode, aprofitar-se de tothom. Tot és lícit: enredar els pacients, enrotllar-se amb la dona d'un altre metge de mútua amb l'esperança d'heretar la seva consulta, etc. I així sense parar. Sempre compta amb l'ajuda de la seva mare, que és una dona cínica i retorçada, molt pitjor que el fill. La pel·lícula és divertidíssima, plena de situacions còmiques on es fa broma constant dels metges i dels malalts. Una sàtira política a partir de les situacions de picaresca que giren al voltant dels problemes de la sanitat pública italiana.

Actas de Marusia
Miguel Littin, 1975

★

Film mexicà que recrea les protestes laborals i els intents d'organització sindical en una explotació minera al nord de Xile a començaments del segle XX. Mostra el nivell de pobresa de la població, en un paratge desèrtic. Les tímides protestes per una millora de les condicions de vida són contestades pel poder amb una duresa extrema (assassinats, tortures, violacions, etc.). La pel·lícula denuncia la repressió de l'estat però amb plantejaments molt maniqueistes: la gent del poble és ignorant, passiva i alienada i els militars són molt sàdics. Tant els uns com els altres actuen com autòmats, sense massa lògica en el comportament sinó com una massa de població. En aquest punt la pel·lícula ha envellit moltíssim i el visionat és fa molt pesat, tot i l'interès d'explicar uns fets històrics.

Txema Bofill, itinerari d'un compromís

Miquel-Dídac Piñero

Dilluns 7 de desembre a la tarda, a la carretera de Flaçà a la Bisbal, sempre al Baix Empordà, l'anarquista bisbalenc Josep Maria Bofill i Condom, dit 'Sabata' o 'Txema', va morir en un accident de trànsit als 62 anys.

Deia Txema Bofill que, tot llegint el recull d'articles d'Heleno Saña titulats 'El anarquismo, de Proudhon a Cohn Bendit', publicat el 1970, es va fer anarquista, com molta gent jove que va llegir-lo. Bofill sempre ha estat un lector multidisciplinari i constant. Té una important biblioteca que la volia fer pública en forma d'ateneu als baixos de casa seva a la Bisbal. La seva actuació llibertària s'inicià a la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Barcelona l'octubre de 1972, durant la campanya per fer baixar el preu del dinar al restaurant universitari que hi havia aleshores a la zona de Pedralbes –on inventà el crit de "menjar sense pagar"–, integrant-se en el col·lectiu d'aquell centre de la coordinadora d'Estudiants Llibertaris de Catalunya i Balears.

Durant una càrrega de la Policia Armada a la zona universitària de Pedralbes, fugint cap al metro, en Txema va perdre una sabata, i a partir d'aquell dia va ser conegut en els ambients llibertaris amb el nom d'en Sabata, que ell mateix va utilitzar durant els anys d'estada a París. Estudiants Llibertaris, en el seu Manifest de desembre de 1972, entre altres coses propugnava l'abolició de la universitat burgesa i defensava la revolució social. Durant el curs 1973-1974, el col·lectiu fou un dels principals objectius de la repressió del IV Grup de la Segona Brigada Regional d'Informació de la Prefectura de Policia de Via Laietana. Hi va haver nombroses detencions, empresonaments i exilis, com ara el de mi mateix, que vaig retrobar-me novament a París amb Txema Bofill.

Detenció i empresonament a Girona.

La primavera de 1973, Bofill va ser detingut a Girona tot fent pintades denunciant l'assassinat –el 3 d'abril d'aquell any– per part d'agents de la Guàrdia Civil, de l'obrer Manuel Fernández Marqués a la central tèrmica de Sant Adrià de Besòs, en reacció al qual la CNT de Catalunya intentà sense èxit una vaga general. Passà unes setmanes empresonat al centre de detenció preventiu del Pont Major de Girona i, davant la coincidència d'una condemna del Tribunal d'Ordre Públic sobre el servei militar obligatori, en Txema, un cop en llibertat provisional guillà a París, on es matriculà en el centre universitari experimental del bosc de Vincennes, creat la tardor de 1968 i considerat l'enfant terrible post Maig del 68 on, entre altres professors hi havia François Châtelet, Gilles Deleuze, Jean François Lyotard, Dario Fo, Michel Foucault, Alain Badiou, Jean Bouvier, Yves Lacoste, René Schérer, Michel Lobrot, Michel Serres, Robert Castel, Claude Chevalley, Denis Guedj i Jacques Lacan. Durant el curs 1974-1975 ens vam trobar alguns dies a l'hora de dinar al menjador d'aquest centre universitari, quan jo estava exiliat a l'Illa de França.

Revolucionari a París

Durant la tardor i hivern d'aquell 1974 es va organitzar la campanya internacional de solidaritat amb els empresonats a Barcelona del MIL-GAC, destacant en aquesta a París el company Condom Bofill. Durant la primavera d'aquell any, arran de l'assassinat franquista a la Model de Barcelona del militant comunista llibertari Salvador Puig Antich, el company de la Bisbal d'Empordà va col·laborar en activitats dels GARI i posteriorment a la seva dissolució també en grups autònoms de París i Tolosa de Llenguadoc (Occitània). Una de les aportacions logístiques més destacades d'en Txema fou la seva participació en un equip autònom que una nit, setmanalment, d'amagat, feia una expedició subterrània a les pedreres i catacombes que hi ha sota el centre de la ciutat de París. Es tractava de conèixer la manera de poder transitat sota terra en cas d'una insurrecció revolucionària.

Es va descobrir que sota alguns ministeris i edificis governamentals sensibles hi havia refugis antinuclears. Arrel d'una expropiació, passà alguns mesos empresonat i va fer una vaga de fam per aconseguir sortir del centre penitenciari de Sant Michel a Tolosa. En aquest temps Txema es va afegir al que podem anomenar anarquisme il·legalista, de forta tradició en ambients llibertaris francesos. En aquest context va arribar a casa meva, a Perpinyà, tot amagant-se de la policia francesa que perseguia un grup autònom que havia estat enxarpat durant una expropiació silenciosa. En aquell temps, la seva família de tant en tant es traslladava de la Bisbal a Perpinyà per veure'l. Aleshores es quedava a dormir a casa meva. Una d'aquestes curtes estades a Perpinyà fou durant el Carnaval de 1976. Vam redactar un manifest de rebels a l'ordre social regnant en que es declarava que els signants mai es faria el servei militar. Aquest manifest va tenir una àmplia difusió i fins i tot es publicà al mensual de Mèxic Tierra y Libertad, a la seva contraportada.

Tornada a l'Empordà

Quan va poder arreglar a París la seva situació legal d'antic rebel del servei militar obligatori va tornar a la Bisbal. Després d'un temps vinculat a activitats revolucionàries de caire sensible a Catalunya, s'establí a les Canàries i quan venia a veure la seva família a la Bisbal es passava per la meva llibreria a l'Escala per saludar-me. El mateix feia quan des de les Canàries es va traslladar a la Nicaragua sandinista, on actuà en accions a la selva enfront dels mercenaris de la Contra. Després d'una vida força moguda i nòmada per Canàries i l'Amèrica Llatina, se n'anà a Colòmbia.

Finalment es movia entre la Bisbal d'Empordà i Barcelona. Durant les presentacions dels llibres de memòries de Jann-Marc Rouillan a Catalunya el company Txema l'acompanyava i li facilità la integració a casa nostra. Una part de la família de Rouillan és d'origen català. Bofill també col·laborava amb el butlletí de l'Ateneu Enciclopèdic Popular i en el mensual Catalunya. Durant l'estrena de Salvador, film produït pel Grup Mediapro sobre el MIL i Puig Antich, Txema participà en diversos actes i redactant escrits d'opinió crítica amb aquesta pel·lícula on els grups autònoms de combat durant el franquisme tardà a Catalunya quedaven en mal paper. Actualment assistia a actes de l'Ateneu Llibertari de la Bisbal d'Empordà, estava afiliat al Sindicat Intercomarcal d'Oficis Diversos de la CGT de Girona i era membre de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona. Sempre tenia molts projectes i ara que començava a consolidar el seu arrelament llibertari a l'Empordà ha desaparegut. Coses de la vida. Una defunció molt sentida. Costa molt formar un revolucionari i en un segon desapareix. La nit del dimecres al dijous, quan encara era cos present al tanatori de la Bisbal, un grup autònom va substituir la placa de la plaça del Castell per plaça Txema Bofill. Nòmada, il·lusionat, lector diari, polemista destacat, anarquista il·legalista, així ha estat la trajectòria militant de Josep Maria Bofill i Condom.

**Miquel-Dídac Piñero és llibreter de l'Escala, amic i company de militància anarquista de Txema Bofill. Article publicat a la Directa.*

Llibres

El Pensamiento Crítico frente a la Hidra Capitalista (vol.1)

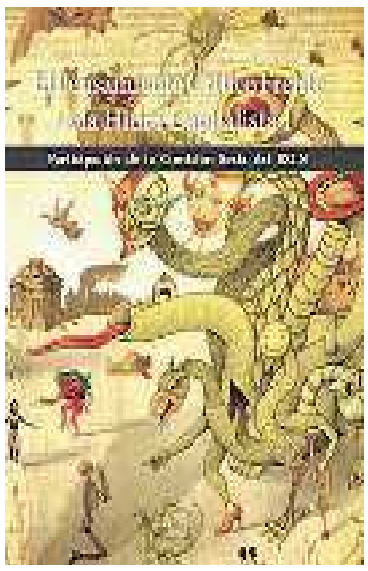

Comisión Sexta del EZLN

Edició espanyola realitzada per la CGT i Adherentes a la Sexta Barcelona, 2015, 416 pàg.

Els textos que conté aquest primer volum corresponen als que serien llegits o exposats al maig de 2015 per part de la Comisión Sexta del EZLN en el Seminari "El Pensamiento Crítico frente a la Hidra Capitalista". Hi ha aquí textos que no van ser exposats totalment i algun que ni tan sols va arribar a expressar-se.
Els editors es van esforçar en que el pensament aquí compilat no sigui dropo ni conformista, que no sigui mandrós per donar compte del que ha canviat i del que segueix igual. Que no sigui dogmàtic, que no imposi el seu temps, i la seva manera. Que no sigui trampós, abundant en mentides i mitges veritats. Que les paraules siguin aliment per al dubte, la pregunta, el qüestionament.
D'altra banda, ve la tempesta. Cal preparar-se.
PVP: 12€ (10€ a col·lectius per més de 3 exemplars)
Per a comandes i presentacions, dirigir-se a: cgtmexico@cgt.org.es o adherentesalasextabcn@gmail.com

Quico Sabaté i la guerrilla anarquista

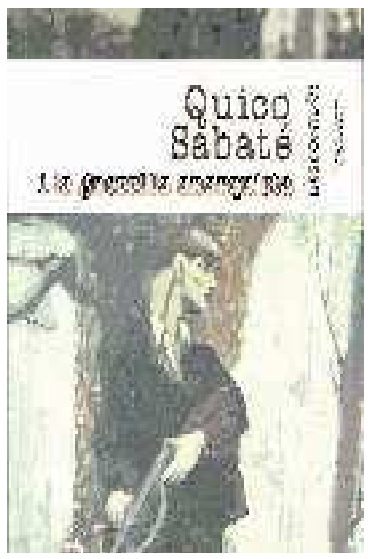

Ricard de Vargas Golarons, coordinador

Ed. Descontrol, 2015, 282 pàg.

El llibre 'Quico Sabaté i la guerrilla anarquista' explica els vint anys de guerrilla anarquista (1939-1960) a través de la figura i trajectòria de Quico Sabaté. És la darrera novetat sobre un dels maquis anarquistes més populars de tots els temps, Francesc Sabaté Llopart, Quico Sabaté (1915-1960). Les gestes del maquí llibertari Sabaté –que inclouen atracaments, contraban d'armes i tota mena de sabotatges contra el franquisme– van convertir-lo en un mite durant la seva vida i també a la fi, l'any 1960, quan, perseguit per la guàrdia civil franquista, fou mort per un sometent a Sant Celoni. Tanmateix, el llibre és un intent d'emmarcar Sabaté en la guerrilla anarquista que va durar vint anys (1939-1960) i involucrà centenars de persones, i no pas un sol home. Aquesta guerrilla fou referent de les guerrilles revolucionàries de l'Amèrica del Sud. El llibre intenta explicar, doncs, que Sabaté no estava pas sol, ni la seva història era una història individual, sinó una història col·lectiva molt poc coneguda: la guerrilla anarquista sota el franquisme.
Al llibre s'aporta una llista incompleta d'un centenar de guerrillers anarquistes que formaven part d'aquesta guerrilla urbana que va durar vint anys. Del 1939 fins al 1960, amb la mort del Quico. I la influència d'aquesta llista, com han reconegut teòrics de la guerrilla urbana –com ara Carlos Marighella i sobretot Abraham Guillén, el gran teòric–, es veu en els tupamaros, els montoneros, els cubans i altres guerrilles a Sud-amèrica. Tots sabien i tenien de referència la guerrilla catalana i llibertària. Per a ells va ser un precedent, i el van tenir molt en compte. Així ho explica Ricard de Vargas Golarons, coordinador de l'obra, autor d'alguns dels texts centrals del llibre. Així mateix, el llibre inclou interessants mapes on es localitzen rutes i amagatalls d'aquesta guerrilla.
L'obra és col·lectiva i inclou articles de gent de pes. L'anarquista Stuart Christie, detingut per haver provat d'atemptar contra Franco, i més tard reconegut estudiós de l'anarquisme i autor de la brillant trilogia 'Granny Made Me an Anarchist', 'Franco Made Me A Terrorist', i 'Edward Heath Made Me Angry' escriu un dels capítols. També parla Jean-Marc Rouillan, militant del MIL, Gari i Acció Directa, i autor de 'Odio las Mañanas', sobre els vint-i-tres anys a presons franceses. També es recuperen escrits d'Octavi Alberola, i aportacions d'Argi Ferrero, un dels investigadors i historiadors actuals que més han centrat el treball en Sabaté o una entrevista amb Antonio Téllez, amic de Sabaté, i autor de l'obra canònica sobre ell, publicada ja fa anys, i traduïda al català.
Les dues filles de Sabaté, Paquita i Alba, encara són vives i viuen a França. La gran, Paquita, també escriu al llibre. També s'ha parlat amb Roget i Quima Dorada, col·laboradors de Sabaté i que encara són vius. Aquesta guerrilla no hauria existit sense l'actuació de les dones. Dones com la Quima. Moltes feien de guies, enllaços, contraban d'armes o logística. Quan l'any 1957 detenen 44 persones, la meitat són dones. Entre el material que el llibre ofereix, es destaquen tres exemplars de la revista 'Combate, portavoz de los grupos anarcosindicalistas' que s'han anat a cercar a l'arxiu de la CNT que hi ha a Amsterdam.
Finalment, el llibre inclou un DVD amb quatre documentaris sobre 'Els maquis', 'Homenatge a Quico Sabaté', 'Col·lectiu Penta' i un 'Cançoner' de Jaume Arnella, que inclou cançons com ara 'Bella Ciao', 'Grândola, vila morena', 'Adio Lugano' (en català) i cançons de guerra diverses.

Revistes

ROJO Y NEGRO

Periòdic mensual de la CGT a nivell confederal amb l'actualitat sindical i social, http://www.rojoynegro.info/

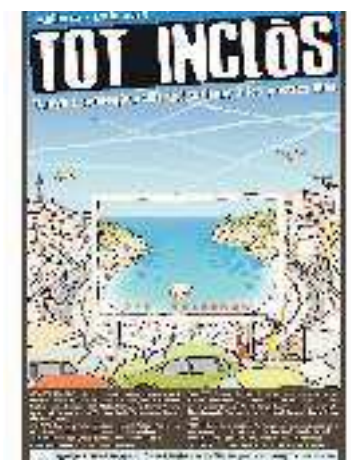

TOT INCLÒS

Publicació de la Coordinadora Llibertària de Mallorca sobre els danys i conseqüències del turisme a les Illes Balears, http://totinclos.noblogs.org/

LA MAREA

Revista mensual de la cooperativa MásPúblico, periodisme compromès d'anàlisi i investigació, http://www.lamarea.com/

MASALA

Revista d'informació, denúncia i crítica social de Ciutat Vella, Barcelona, http://masala.cat/

Reedició actualitzada de la Guia anti-repressiva de la CGT

Secretaria de Comunicació SP CC CGT

Davant la situació de falta de llibertats i de feroç repressió que des del Poder s'està perpetrant per frenar la indignació i la lluita, cada vegada més palesa, de les ciutadanes i ciutadans de l'Estat espanyol, tornem a reeditar, actualitzada en funció de les noves lleis lliberticides -Llei Mordassa, Reforma del Codi Penal etc.,- que ha promulgat el Govern, la Guia Antirrepresiva "Drets i Llibertats per a la Lluita Social i Sindical".
Amb l'entrada en vigor de la Llei de Seguretat Ciutadana (Llei Mordassa) i la reforma del Codi Penal, els drets fonamentals de les persones estan desapareixent i ens trobem de fet en una situació de repressió i falta de llibertats digna de qualsevol dictadura.
Amb la finalitat de preservar el pla de les elits dominants en el seu afany d'augmentar les seves taxes de guany -mitjançant la sobre explotació i el robatori per desposesió de la classe treballadora-, el Poder es protegeix mitjançant la repressió que exerceix a través les seves forces repressives.
El Govern del PP fent ús de la seva majoria absoluta, ens ha imposat un règim policial en el qual les forces de seguretat de l'estat tenen, al seu criteri, la capacitat d'imposar sancions administratives al marge del poder judicial, amb el que el dret de defensa s'encareix i dificulta.
Davant aquesta situació, nosaltres que diàriament lluitem per la defensa dels nostres drets laborals i socials, som nosaltres, les persones del poble treballador els qui tenim el poder de canviar aquesta situació mitjançant la desobediència i la mobilització no consentint ni confirmant les seves lleis amb el nostre silenci.
Amb l'edició d'aquesta Guia, elaborada amb l'esforç del gabinet jurídic confederal, en la qual es desgranen les diferents situacions amb les quals ens podem trobar en la nostra lluita quotidiana per la defensa dels nostres drets, posem a la disposició de les i els militants de CGT i dels moviments socials, una eina de defensa i consulta per a les situacions que es puguin produir per l'acció de les forces de seguretat de l'Estat, tant en les lluites reivindicatives en les empreses, com en els entorns de la lluita social.

Marc O'Callaghan, artista visual

"Tot conspira per a distreure'ns i evitar que ens concentrem en res"

"La sobreabundància d'estímuls, d'informació i connexió permanents funcionen com forces adverses a l'autoconsciència d'un mateix"

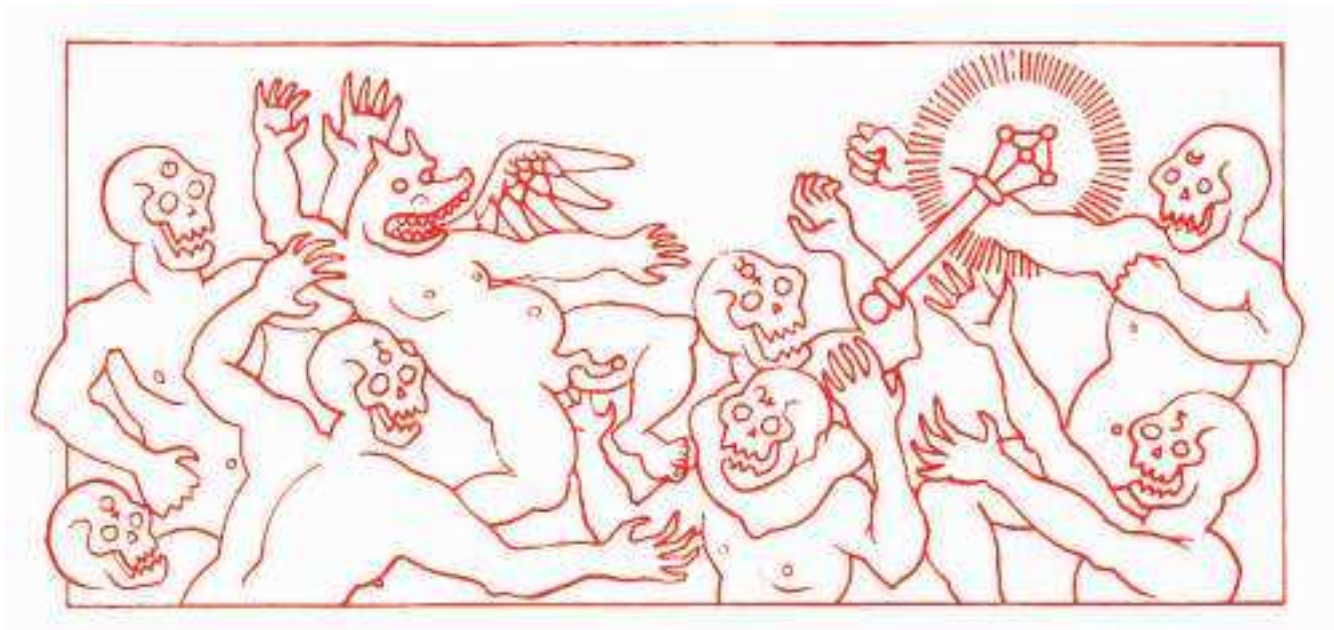

Josep Estivill

Nascut a Barcelona el 1988. El seu cognom és una herència dels avantpassats que vingueren des d'Irlanda al segle XVII, però sempre ha viscut a la ciutat comtal. Llicenciat en Belles Arts, contínuament ha explorat amb múltiples formats les connexions entre els binaris d'oposats arquetípics que corroeixen el món occidental: el metafísic i el material, el passat i el futur, el sagrat i el profà, el micro i el macro, la màgia i la raó, l'espai psíquic i l'espai cartogràfic.
El 2009 inicia el projecte de música industrial Coàgul, amb el que ha tocat en coves, boscos, cases, convents, al Sónar, al CCCB i al MACBA; i amb el que de moment ha publicat dos LPs. També és des del 2009 que comença a cultivar uns dibuixos que ell anomena 'Revelacions Automàtiques', expandint-los en múltiples derivacions com la pintura mural, l'animació deconstruïda o la performance ritual.

- En què consisteix el projecte de Coàgul?
Consisteix en una plataforma constituïda per recursos com un sintetitzador, gravacions de camp, una campana, projeccions hipnòtiques i la veu. Des del principi la idea motriu de Coàgul ha estat que cada cançó funcioni com un "condensador" de l'energia d'un concepte-símbol específic, buscant resultats el més universals possible, amb múltiples capes de lectura de cada concepte-símbol. Allà on cada cançó sigui executada o reproduïda, intento que tingui lloc una explosió visceral de l'energia de cada concepte-símbol en qüestió.

- A què et refereixes quan parles de combatre la dissolució i la dispersió característiques del món contemporani?
En la època en que vivim sembla que tot conspira per a distreure'ns i per a evitar que ens concentrem en res. La sobreabundància d'estímuls, d'informació i connexió permanents funcionen com forces adverses a l'autoconsciència d'un mateix. Tinc la sensació que això està articulat des dels poders que regeixen el món, de que ja interessa que així sigui, per a evitar tinguem massa control sobre nosaltres mateixos i que les nostres voluntats no arribin a suposar cap amenaça capaç de desestabilitzar l'status quo imperant. Tant pel format musical repetitiu com per la condensació de conceptes-símbols, Coàgul pretén ser un agent que contraresti aquesta dispersió induïda, per a intentar retornar el poder de concentració als subjectes receptors. Retornar la capacitat de poder escollir què en volem fer de nosaltres mateixos, evitant tota possible inèrcia a la que ens arrastra l'estat del benestar. El procés alquímic es pot resumir en les dues grans fases de dissolució i coagulació: desintegrar-se per a després reintegrar-se en una nova forma millorada. Això es pot entendre tant a nivell individual-microcòsmic com a nivell col·lectiu-macrocòsmic. Des de lo microcòsmic però amb intenció de repercussió sincrònica cap a lo macrocòsmic, Coàgul vol provocar aquesta coagulació que completi el procés.

- Quin valor atorgues als espais marginals de la cultura (el mètode paranoicocrític de Dalí, l'esoterisme, l'exorcisme, etc.)?
Més que marginals, em sembla que els exemples que cites formen part d'una hegemonia que és tant antiga que ha quedat relegada al camp de les curiositats històriques. No obstant, estem parlant de sistemes de coneixement que han determinat la cultura de tots els racons del món, i encara que el pensament actual se'ls miri amb condescendència no deixen de ser eines eternes que ens permeten connectar amb el nucli de les coses. Ara bé, acceptant aquesta marginalitat actual, veig la seva recuperació com una manera de reclamar quelcom que se'ns ha prohibit molt subtilment, precisament pel poder d'obrir-nos les portes al mons metafísics. Penso que l'individu no hauria de necessitar cap autoritat mediadora o legitimadora —ni eclesiàstica, ni científica, ni filosòfica— per a accedir al contacte amb la divinitat i per tant a la reintegració de l'ésser. Tinc la convicció de que, a gran escala, l'ésser humà és un pont entre la Bèstia i Déu, que el destí de l'ésser humà és el d'arribar a convertir-se ell mateix en un nou Déu.

- Sexualitat escatològica?
Superada la fase de les constriccions i polèmiques morals, la sexualitat funciona com una imatge de les relacions de poder. Per això en el cas del meu treball, no es tracta tant de parlar de qüestions sexuals per sí mateixes, sinó de fer-les servir com a metàfora per a parlar d'altres coses. Igual que l'humor, tota referència al sexe funciona com una via ràpida de trencar el gel de l'intel·lecte i arribar d'una manera més directa a l'interior dels receptors. Tenint això en compte, suposo que afilar cap a l'extrem més escatològic és una manera d'amplificar aquest atac directe a la zona emocional més interna. En el cas de la nuesa, ni tan sols la veig com quelcom sexual, sinó més aviat com una imatge arquetípica que aspira a un cert ideal olímpic de puresa. Com de dir "aquí estic jo tal i com sóc".

- Com treballes el tema de l'autogestió?
Funciono per necessitat. Si tinc la oportunitat de ser editat per algun segell o plataforma l'accepto gustosament, i sinó m'autoprodueixo jo mateix. A vegades hi ha coses que veig que ningú voldrà publicar però que considero que mereixen ser editades d'alguna manera, llavors és quan m'ho edito jo mateix. Valoro molt la voluntat d'editar-se la pròpia obra al marge de l'interès extern, però tampoc m'agrada encorsetar-me en ares d'uns hipotètics principis ideològics que moltes vegades no són més que una pose. Però si les condicions que se m'ofereixen des de la plataforma que sigui no em sembla que es corresponguin amb el valor que li atorgui al treball en qüestió, llavors prefereixo gestionar-m'ho pel meu compte encara que això suposi una menor difusió. Com en tants altres àmbits de la vida, crec que l'única legitimació vàlida ha de ser la d'un mateix: el més important és que ningú et forci a fer les coses d'una manera diferent a la que vols.

- Pros i contres de treballar al marge de les institucions
Pros: control total sobre la pròpia producció, rendibilitat neta i directa, llibertat ideològica completa, mistificació automàtica. Contres: poca visibilitat, poca legitimitat als ulls dels poders imperants que et donen de menjar, i susceptibilitat de sofrir una precarietat econòmica que es considera normal en quan creues la línia i decideixes acceptar treballar en contextos institucionals. A la que se't fica en el sac de l'autoproducció, la institució et sol assignar un valor econòmic inferior. Aquí és on es veu com a la llum del capital tots som prostitutes.

- Quina valoració fas de les polítiques culturals en l'àmbit de les arts visuals?
La veritat és que les desconec més del que jo mateix em penso, és un món molt kafkià. No obstant, com més hi indago més em dóna la impressió de que en el fons es segueix mantenint un total però encobert monopoli de les classes altes.